

**מה עומד מאחורי סיפורי הבדים
על הדלפת הפגיעה בין אלון וחוסין**

מי הדליק ל-

העולם הזה

זלדה קירשנבאום ממנחמיה מספרת כיצד ניצלה מצרה גדולה

הדבר אירע בשלהי מלחמת העולם הראשונה. יצאנו כמה בנות בעגלה ל-מטולה, כשלתע, באמצע הדרך, יצאו מולנו כעשרים וחמישה חיילים תור-כים ובראשם קצין בדרגת שישליק (סגן ראשון). הקצין ציווה עלינו לרדת מן העגלה ושאל אם אנו חשודים המפור-סם אבו ג'ילדה. ענינו בשלילה ואחרי

שבדקו את תעודותינו, הירשו לנו להמ-שיך בדרכנו. כשהגענו למטולה נודע לנו כי על ראשו של אבו ג'ילדה הוכרז פרס של 1000 בישליקים, ולו הייתי אבו ג'ילדה השודד הייתי נורית בו במקום. כך ניצלתי מצרה גדולה.

שולחנות ארוכים

ושוב אצל ליליאן
(בן-יהודה 92, ירושלים)

איני חייב לפאר ולהלל את ליליאן, שמו מפורסם כבר בלא-הכח. ודי אם אציין כי נאלצתי להזמין תור מבעוד מועד בטלפון.

הישיבה אצל ליליאן נוחה מאוד. אתה יושב במין כסא בעל משענת, שני-תן לסובבו ולהגביתו. הקירות סביב בור-הקיים ולבנים, ועליהם תמונות מייסדיו של בעל המקום. והחשוב מכל — מר ליליאן בכבודו ובעצמו אינו מש ממש ומקדיש תשומת לב אישית לך ולפיד. כמנה ראשונה קיבלנו מים. ואכן עלי לציון כי מים הראויים לשם זה, עשויים מבילל של מימן וחמצן, עלי-יחס של שתי מנות מימן למנת חמצן. איני יודע כיצד עירבל מר ליליאן את מימיו, על-כילפנים במים שהוגשו לי לא הורגש כמעט החמצן. בטוחני כי דו-דתי מיה היתה מטילה מים כאלה ב-פרצופו של מר ליליאן (מה עוד שהוג-שו בכוס פלסטיק כחולה).

אחרי המים באו שתי זריקות חגי-כיים. ככה ככה. קיבלתי כבר טובות יותר.

חיכיתי איפוא בפה פעור למנה ה-עיקרית. הפעם בחרתי באצבעו של מר ליליאן — ולא התאכזבתי. האצבע הי-תה טריה, בשרנית ועשוייה היטב. חבל רק שמר ליליאן הגיב בפראות רבה ואף הזריק לי מייד זריקה נוספת.

לקינוח — סתימת שורש. מצויינת. פריכה ורכה להפליא.

חשבון לשיניים: 1 — עקירה, 1 — טיפול שורש, 3 — זריקות, 1 — סתי-מה + מענק — 180 ל"י. הנקיון — בסדר.

המלט

46% ועוד קצת בלתי-מיפלג-תיים זה כבר רוב.

ורוב, כידוע, מכריע.

שהרי אנחנו דמוקרטיה.

ומלט, כאמור, אינו תרבות.

הוא רק מיצרך אפור ויבש.

שמכניס הרבה כסף

לאותה מדינה מושחתת שגובה

מס-נסיעות מאזרחיה.

אבל עינינו לא צרה בכספה של

אותה ארץ.

שהם רודפי-בצע — זו בעייה

שלהם.

לא שלנו.

גם לא איכפת לנו אם הכסף

שלנו הולך לתקציב ה-K.G.B.

או למחנות-הסגר.

אולי בתור נקמה, נקים עם ה-

מלט היאחזות בשטחים.

או מחנה-הסגר.

שרק לא ינסו למכור לנו תר-

בות.

זה לא.

יום יום דמותך לנגד עינינו
ולנצח לא נוכל לשכוח
סיום חיך הפראני
ירד עלינו פתאום

תמיד היית מחייך
קולם אהבו אותך
פניך
צ'הלו תמיד
להיות לך מלה טובה לכל אחד

מלדוע הלכת מאיתנו פתאום
אז ותוסס יום אחד
רקוב בקבר יום שני

בדמי ימך הלכת מאיתנו
עם אחותך הקטנה נם
רצית אופנוע, רצית
בליבנו אתה לנצח

מתאספים
ליד הרמזור

המשפחה

שלא לדבר על פילהרמונית.
אנחנו גם עקבים בנקודה זאת.
וחסרי פשרות.

אם לדוגמה, אמרגן חוצפן אחד
שולח סרט למדינה מושחתת ש-
גובה מס-נסיעות מאזרחיה, אנח-
נו מייד יודעים שהוא אשם ב-
אינפלציה, ובודקים מי האמא
שלו.

כי אנחנו יסודיים.

אבל מלט זה עניין אחר.

אחר לגמרי.

כי מלט זה לא תרבות.

כי מלט בונה את המולדת.

ואת הקבלנים.

46% אצלנו הם קבלנים.

אנחנו עם קטן, אך עם עקרו-
נות מוצקים.

גם כבוד-עצמי מפותח יש לנו.
וגאווה.

כאשר מישוה מרגיז אותנו,
אנחנו יודעים להיות איומים
ממש.

כמעט אכזריים:

דבר ראשון, אנחנו מנתקים
איתנו קשרי תרבות.

שידע שאיתנו לא מסתכסכים.
שום מחזה של שום מדינה ש-

הצביעה נגדנו באו"ם לא יעלה על
בימותינו.

שום סופר שמוצאו מארץ או-
כלת יושבינו, לא ייראה, לא

יישמע ולא ייקרא אצלנו.

על פני המים

מחיר.

והרי הנימוקים: זכותו של כל עם
לדאוג לביטחונו ולעצם קיומו. הקם
להורגך — השכם להורגו, ככל שאנחנו

חזקים יותר יבוא השלום מהר יותר,
לא ייתכן שרק בידי המעצמות הגדול-

לות יהיה נשק אטומי, שנית מצדה לא
טיפול, אומה קטנה כישראל לא יכולה

להיות תלויה בחסדי אחרים, הרוצה
בשלום — ייכון למלחמה, נוכחנו כבר

לדעת שאי-אפשר לסמוך על אחרים —
אנחנו סומכים רק על עצמנו, אין

ברירה, נשק אטומי בידי ישראל —
ערוכה לשלום במיזרח התיכון, אל

תירא עבדי יעקב, וכן הלאה, וכיוצא
באלו, וכו' וכו'.

והגית בנימוקים הללו יומם ולילה
כי ברבות הימים תימצאם. אמן.

אין ספק — הצרפתים ניבזים לגמרי,
מלוכלכים, חארות, זונות בני-זונות.
לא שמים על כל העולם ומפוצצים את

הפצצה שלהם.

כן, כן — הצרפתים „המוסריים” —
אלו שתובעים מאיתנו לסגת, אלו ש-

תובעים מאחרים לבצע את החלטות
האו"ם, אלו שתובעים „צדק”.

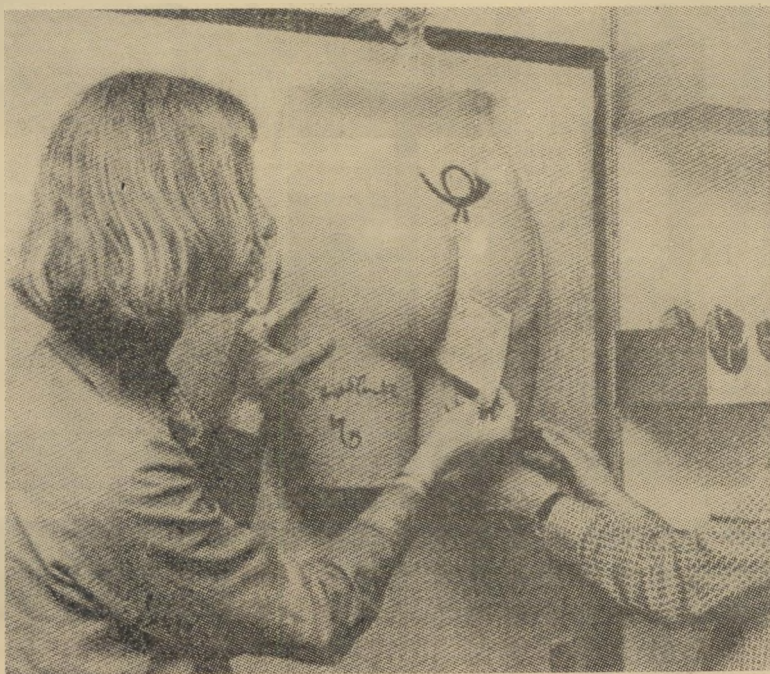
זה הכול נכון, ואפילו יותר מזה.
אבל מה יקרה אם ישראל, הקטנה—

המיסכנה—הנירדפת, תירצה מחר לע-
שות ניסוי אטומי? נו, מה יקרה?

גם אנחנו לא נשים על אף אחד.
אלא מה — לנו יהיו אידיאולוגיה וני-

מוקים ומוסר, והכול-הכול כדי להסביר,
פנימה והחוצה, מדוע אנחנו מוכרחים

וצריכים וחיבים לבצע את הניסוי בכל

מה חדש במדע: תיבת-תלונות מהפכנית זו עומדת להיכנס לשימוש במישרדי-הממשלה, והייעל במידה רבה את הטיפול בתלונות הציבור. צורתה המיוחדת נועדה להדגיש את הגישה היעילה והקפדנית בה נוקטים המישרדים בטפלים בתלונות האזרחים.

ועוד על ההקפאה

הייתי רוצה להאיר את ההקפאה מ-
זווית שונה מעט:

בתוקף תפקידי כסופר ומחנך, הריני
יוצא מעת לעת להתרועע ולהתחבר אל
נערות רחוב (תרתי משמע) לצורך עבו-
דתי הספרותית.

השבוע, לצורך חיבור מסויים, ירדתי
אל הרחוב, ותוך כדי התחברות הערתי
את אוזן הנערה על אודות הקפאת
המחירים. הנערה הגיבה בקרירות
וכתוצאה מכך קפא לי לגמרי.

שאלתי מופנית, איפוא, אל משרד
המיסחר — היש סיכוי להפשרה לפני
תום שלושת חודשי ההקפאה?

ז. פרוסמ, סדום ועמורה

אינוס חוזר

בגיליונכם מיום 11.7, במדור „טיפול
מהיר“, הצעתם דרך קונסטרוקטיבית
לייעול ומיסוד אוס התיירות. בין השאר
הוצע שכל תיירת שנאנסה כחוק, תסומן
בחתימת רישמית על עכזה, כדי להקל
על בדיקות פתע של מחלק האינוס ב-
לישכת התיירות.

עם בואי ארצה הופעלה השיטה לרא-
שונה, ויש לציין — לשביעות רצוני המוח-
לסת.

שאלתי: מה עלי לעשות אם ברצוני
לקבל טיפול חוזר בתום 10,000 ק"מ?
מתילדה מקירקטום, ניוג'רזי

תשובת המערכת: ראי תמונה.

פסנתר במקום תנ"ך

קראתי ב„מעריב“ כי נער ניגן למיב-
חן בנרות, ובמקום להיבחן בתנ"ך —
ייבחן בפרטת על פסנתר.

האם זו הדרך להעקת תרבותנו ה-
מקורית והאוניברסלית? דומני, שמיש-
נהחשיבות יש לייחס לדברים אלה, לאור
התרחקותו של הנוער מהמקורות ולנו-
כח דילדול חיינו בכלל. כדי לחוש את
יופיה של המוסיקה ולהעפיל אל פסג-
תיה, חייב האדם להיות שרוי בתרבות של
אמת.

מררכי וייצמן, מעוז אביב
(„מעריב“ 15.7)

שוב — פסוקי של יום

לדעתי, ולדעת רבים מחברי, אין ל-
הסתפק בשידור „פסוקי של יום“ בלבד
לפני החדשות בטלוויזיה.

יש צורך להוסיף לפסוקים דברי פרש-
נות מפי חכמי-תורה וגדולי-דעת על מנת
להחדיר ולהעמיק את רוח היהדות בקרב
כל שכבות הציבור באשר הוא, בים ב-
אויר וביבשה.

שידור הפסוקים כשלעצמם יש בו משום
עוול מחריד לתורת ישראל ואוהביה
באשר הם, בים, באויר וביבשה.

שמואל א', אישתו, בניו,
בנותיו וידידיו

ממישנתו של מייסדו:

אני מאמין בביאת המשיח
שלא בדרך הטבע.

ד"ר זוארץ

(בסיפרו „מין ומשיחית“ שייצא
בקרב לאור)

אין לנו שום ראיון עם אריק שרון

ולא על אריק שרון,
אצל אריק שרון, או ליד
אריק שרון

מאת כתבנו הצבאי

בלעדי!

מיוחד ל„200 הארץ“

איך פתאום קם פיזמונאי בבוקר ומרגיש שהוא עם

ליד שולחנו. שלוש דקות והשיר מוכן:
הוא אמר להם: אני,
תיסלחו לי ציוני.
זה אולי לא הגיוני,
אבל זה מה שאני.

טוב מאד. ההיסטוריה ניבטת מעבר
לחלון. אך עדיין חסרה השליחות. הופ,
הנה השליחות — מבריקה ממש, סיום
ניפלא מפי להקה צבאית. צעירה ו-
תוססת:

ולכן, לכן אני,
גם היום עוד ציוני.
זה אולי לא הגיוני,
אבל זה מה שאני.

נכון, הסיפור הזה על הפיזמונאי
אולי לא הגיוני, אבל זה מה שהוא.

פתאום קם פיזמונאי בבוקר לצילצול
השעון. מצחצח שיניים ומפעיל את
המזכירה האלקטרונית לראות אלו הור-
דעות ניתקבלו בשבילו משך הלילה.
מישהו הזמין אצלו שירגיש שהוא
עם, וכדאי שהפיזמון יתחיל ללכת. ו-
ללכת טוב.

ואם מישהו הזמין שהוא ירגיש כמו
עם, אז הוא מרגיש כמו עם. אצלו אין
חוכמות. הוא יכול להרגיש כמו מישחת
שיניים, כמו מצדה, כמו עולה חדש,
כמו קפה-נמס, כמו שיריון, כמו פנתר,
כמו אפרסק, כמו הכל. אז פלא שהוא
מרגיש כמו עם?

רוצים עם, עם פיזמון של ארבע
שורות. הפיזמונאי שלנו, שקם בבוקר,
שוחה קפה-נמס בסוכרית ומתיישב

ישוב משתולל הטרור בחוצותינו.
אותו צפוני עוכר, שעקרנוהו
וביערנוהו מן השורש, שב ומרים ראשו
המשונן ולוטש עיניים שטופות
שינאה בילדי ישראל-סבא.

ואין תמה כי דווקא לעת הזאת,
שבו המרצחים להשחית מולוטוביהם
ופצצות תופתיהם, עת בה מרים גם
האויב מבית את זנבו המושפל מבין
רגליו המוכות:

חזית שמאל קמה עלינו לפתע.
האנטיסמי והגודל מנים מתרפ-
סים לרגלי הפריץ האדום מן הקרמלין.
האליאבים מציעים מצעיהם ב-
ראש חוצות.

השי"חים והמצפ"נים „רצים“
לפרלמנטנו.

מלש בולשיביקי בונה ביצורינו,
ואין פוצה פה ומצפצף.

ואין נחמה לנו בכך שאריאל
שואג מן השרון (ודי לחכימא...), קם
לנו להושיענו בחצרי מדיניות ופולי-
טיקה. שכן מה לו לאריה במאורת
שועלים, וכורה בור — בו ייפול.

ואם אצלנו אריה יריב לבר-לבב
וכולם רכין ביניהם — אנה נגיע.

אך כבר למדו הגויים שהשיר
היהודי רק גם תנומה של גאות,
ואוי להם למרצחים „הפלישתיים“ של-
נו, אם ירגיזוהו ממקום ריבצו.

עולם קטן

קראתי בעיתון שבפאריז יש מאה אלף פרוצות והתגלגלתי מצחוק.
למה? כי בישראל 100,000 פרוצות זה מערך בין מפלגת, או מפלגה
בינונית, בקיצור — מה שנקרא אלטרנטיבה לשילטון.

מאה אלף הפרוצות (פלוס סרסורים ואוהדים) זאת מפלגה בסדר
גודל של המפד"ל, שהיא לשון המאזניים של הקואליציה, וגורא נחמד לי
לדעת שבין פרוצות פאריז טמונים שרי הפנים, הדתות והסעד של
מדינת ישראל.

ועל זה כבר אמר מישהו לפני: „תנו לי מאה אלף פרוצות — וארים
את העולם.“

23.11.1973

מאשר לבחירות לכנסת. בעוד מערכת הבחירות היא אותה מערכה.

פילוג בחנועה

הפנתרים השחורים

ראשי תנועת הפנתרים השחורים עומדים להודיע על פרישה מכל איחוד או שיתוף פעולה עם ח"כ שלום כהן. בנימוק שמה שלא הצליחה המישטרה לעשות לתנועה, עשה לה כהן — שיתוק פעולותיה ודימוי שלילי בציבור הרחב. הפנתרים, המאוגדים כאגודה עות' מנית שאושרה כחוק עזידי מישטרהפנים, תבעו השבוע במכתבים לוועדות הבחירות לכנסת ולהסתדרות, כי הם תובעים לאסור על ח"כ כהן את השימוש בשם הפנתרים השחורים, אחרת יפנו לערכאות.

ערבים עולים

ל"ספינת השלום"

ארבעה ערבים ספטינים ועוד פורמסור מצרי אחד מקהיר, הכי טוחו לעלות בשבת הקרובה לספינת השלום של אייבי נתן, כדי לנהל שם דו־שיח עם ישראלים. מדברים טוען אייבי נתן לספינתו גם תורכי אחד מאיפסנטכול וקפריסאי ממוצא יווני, כדי לדון בשאלות היחסים בין העדות בקפריסין.

אייבי יוזם בשבת הקרובה סיקי ניק המוני של יהודים וערבים ל"מרגלות מגדל דוד בירושלים, הכי טיח לחקק שם עשרת אלפים פרי חים ועשרת אלפים נרות לאזה שיבואו לימוז חק בקפריסין.

ראשי הפנתרים, כוכבי שמש וראובן אברגיל, עומדים לכנס תוך חודש ימים כינוס ארצי של תנועתם. במטרה להחליט על המשך דרכם הפוליטית. ממייסדי הפנתרים השחורים, ממשיך רק סעדיה מרציאנו לשתף פעולה עם כהן.

מרידור בונה

מיכליות גז

"החברה הימית" בבעלותם של יעקב מרידור ומיאל ברנר, שהפכה לאחת מחברות הספנות הגדולות בעולם, מכינה את עצמה לקראת עידן הובלות הגז הנוזלי הערי מל להתפתח בקצב מהיר. מספנה בדרום צרפת בונה עבור החברה שתי מיכליות להובלת גז נוזלי שתוכנסנה בעתיד הקרוב לשירות.

בשל התקנות למניעת זיהום אוויר, הולכת וגדלה תצרוכת הגז בארצות המפותחות. התצרוכת עוד תגדל פי כמה, כאשר תיכנסנה לתוקפן, בעוד שנים מעטות, תקנות המחייבות שימוש בגז, לצרכי חימום ביתיים למשל, במקום בוסגי דלק אחרים. לצורך זה הולך ונבנה בעולם צי של מיכליות להובלת גז בצורה נוזלית. בהקפאה של מינוס 160 מעלות. בשלב זה עדיין צומצמת הובלת הגז הנוזלי, מאחר שטרם הוכשרו טרמינלים מתאימים לפריקת הגז בצורה נוזלית. הגז מיובא למדינות המפותחות מהמדינות המייצרות דלק, לוב, סעודיה, איראן ונסיכויות הנפט במפרץ הפרסי.

המשטרה מחפשת

חשיש בקיבוץ

מישטרת ישראל ערכה לפני שבוע פשיטה על אחד הקיבוצים הגדולים והוותיקים ביותר בצפון הארץ, כדי לחפש אחר מציבורים גדולים של חשיש וסמים אחרים, שדפי דברי השמועה נמצאים באותו קיבוץ. נראה שהחשיש הובא למקום על-ידי מתנדבים מחו"ל העובדים ושוהים בקיבוץ. זוהי הפעם הראשונה שפשיטה בקנה-מידה כזה נערכה על קיבוץ למטרת גילוי סמים.

יהושע רבינוביץ, יכלל הפעם ברשימת המועמדים הריאליים של המערך לכנסת. רבינוביץ' רוצה להבטיח לעצמו עמדת נסיונה למיקרה שראשות העיר תושמט מידיו. אם אכן תתחולל מהפכה כזו, יהיה רבינוביץ' יו"ר ועדת הכספים של הכנסת.

אם ייבחר רבינוביץ' מחדש כראש-העיר, הוא לא יתפטר מהכנסת, אך לא יטול לידי את ראשות ועדת הכספים, שהוא אחד התפקידים החשובים ביותר בכנסת. המופקד בדרך כלל בידי נאמן מושבע של שר האוצר פנחס ספיר. מה שברור הוא שישראל קרגמן, יושב-ראש הוועדה בכנסת הנוכחית, יסולק מתפקידו זה.

למי שייר

יוסף אלמוגי?

במיפגת העבודה עשוי להתפתח ויכוח את מי מייצג בעצם יוסף אלמוגי?

אלמוגי חזר למיפגת העבודה יחד עם פורשי רפ"י. אולם, כאשר הורכבה הממשלה אחרי כינון המערך, הוכנס אלמוגי לממשלה על תקן של אנשי מפא"י לשעבר, ורפ"י תבעה ייצוג של שני שרים, מבלי להכליל את אלמוגי כנציגה.

עתה, עם פרישתו של אלמוגי מהממשיכה כדי להיות ראש עיריית חיפה, החלו אנשי רפ"י במיפגת העבודה להעלות טענות כאילו מקומו של אלמוגי שהתפנה, שייך להם, וכי במקומו יש להכניס שר נוסף של חטיבת רפ"י בממשלה.

נראה שאנשי רפ"י רוצים תיק של שר עבור הד"ר ישראל כ"ץ, מנכ"ל הביטוח הלאומי, שייכלל ברשימת המערך על חשבון האחווים המגיעים לחטיבת רפ"י, במקומם של מרדכי סורקיס, מתילדה גז ומרדכי בן-פורת, שהם שלוש המועמדים לפרישה מהרשימה.

על רקע זה יש להבין את הדרישה של חטיבת אחדות-העבודה להגביר את ייצוגה ברשימת המערך לכנסת. בהסתמך על תוצאות הבחירות לוועידת המיפגת, תביעה זו היא כנראה "מוזמנת" כלחץ נגדי ללחץ הצפוי מצד אנשי רפ"י.

אין סיכוי

למערך ימני

אין שום סיכוי להקמת מערך ימני בחירות להסתדרות, שיכלול את הליברלים העצמאיים, הרשימה הממלכתית והמרכז החופשי, כראשותו של נציג ל"ע בוועדה המרכיבת של ההסתדרות, הלז זיידל.

זיידל עצמו מעוניין בהקמת מערך כזה, כיוון שאו יעמוד בראש סיעה גדולה. אולם חבריו למפלגה הטילו וטו פסקני על הרעיון, אותו יום שמואל תמיר, בטענה כי לא ייתכן ללכת לבחירות להסתדרות בהרכב שונה.

תמונת השבוע

מה אמר פנחס ספיר לאלוף להט?

הידידות בין שר-האוצר פנחס ספיר לבין מועמד נח"ל לראשות עיריית תל-אביב, אלוף (מיל.) שלמה ("צ'יץ") להט, נמשכה גם אחרי הפגישה ביניהם, עליה הודיע ספיר בשבוע שעבר, בה הציע ללהט להיות סגנו של רבינוביץ' מטעם מיפגת העבודה. במצעד צה"ל ביום העצמאות האחרון, אחרי שצ'יץ' כבר היה מועמד רשמי של נח"ל, הסתודדו השניים בחברת שר המסחר חיים בר-לב ומתאם פעולות צה"ל בשטחים, אלוף שלמה גזית.

כשאת מארחת בביתך האם את נשארת בחלוק או לובשת שמלה?

זהו ההבדל בין "משזהו קר" לקפה קר.

כשבאים אורחים אפשר לקבל אותם "סתם"
ואפשר לקבל אותם "עם כל הלב".
ההבדל בין שני סוגי האירוח מתבטא בכמה פרטים קטנים,
כמו למשל — צורת הלבוש שלך, או הכיבוד המוגש לאורחך.
שתייה למשל. אפשר להגיש לאורחים סתם משקה,
ואפשר להגיש להם משקה—עם—יחס — קפה קר! עם או בלי
קצפת. עם או בלי גלידה. עם או בלי קש.
קפה קר הוא תמיד יותר מ"סתם משקה".
קפה קר מוסיף לאירוח שלך... חמימות!

בקיצ, קפה קר ליבר-קליבר!

קרא ירי

לאה מאזרחי ישראל, שאינם עוקבים אחרי העולם הזה, נודע השבוע במפתיע כי סגן ראש-הממשלה ושר-התיירות בות יגאל אלון, החלים לגמרי מהתקף-לב קל, כנוסח ההודעה הרפואית שפורסמה השבוע עליידי הנהלת בית-החולים חל'השומר. אלא שגם אותם אורחים, שהחמיצו את גילויי העולם הזה (העולם הזה 1871) על מחלתו האמיתית של סגן ראש-הממשלה, חייבים תודה לעיתון זה על המידע החיוני שהגיע לידיעתם. יש להניח במידה רבה של סבירות, שלוליא כתבת השער של העולם הזה אודות הניסיון להעלים את טיב מחלתו של אלון, היה אלון עוזב את בית-החולים בשבוע שעבר ללא כל הודעה רישמית, או הצהרה כלשהי שיפרטו את מה שעבר עליו בשלושת השבועות בהם אושפז.

אדון

כאשר פירסמנו לפני שבועיים את הסיפור המלא אודות התקף הלב בו נתקף אלון, תוך כדי החלמה מהתקף לב קודם בגינו אושפז בבית-החולים, היו רבים שזעמו נגד הפירסום. "זהו שירות ישר למשה דיין!" אמרו לנו, "אתם מחסלים את אלון בעצם הגילויים על מצב ליבו." לא קיבלנו טענות מעין אלה. השיקול העיתונאי הכריע במיקרה זה, כמו בכל המיקרים האחרים בהם אנו מתבקשים לשקול מניעת פירסום של ידיעה מסיבה זו או אחרת. מצב בריאותה של אישיות פוליטית מרכזית, אינה בעייה אישית פרטית שלה. אין זו רק זכותו של אורח במדינה דמוקרטית לדעת את כל הנתונים על האנשים המנהיגים אותה, וזה גם חובתו. נהגנו כך ב"עבר כלפי ניסיונות להסתיר מחלות או ליקויים בריאותיים כאשר היו קשורים באישים כמו לוי אשכול, גולדה מאיר ופנחס ספיר, ולא היתה כל סיבה שלא נפרסם את האמת על מחלת אלון. עצם הגישה כלפי פירסום כזה כפירסום שלילי שנועד לפגוע, היא גישה פסולה ובלתי מתקבלת על הדעת.

עובדה היא, כי אחרי שדרשנו לפרסם את כל המידע הרפואי על מחלת אלון — דרישה אליה הצטרף אחרי-כך יואל מרכוס בהארץ — אכן פורסמה הודעה רפואית, עם צאתו של אלון מבית-החולים. ההודעה המפורסמת, החתומה בידי הפרופסור הנרי נויפלד, מנהל מכון הלב של בית-החולים וחד"ר מרכזי שני, מנהל בית-החולים, אישרה כמעט לחלוטין את פירסומי העולם הזה מלפני שבועיים. מכבודו של אלון לא נגרע דבר, להיפך, הניסיון להעלים את האמת, היה נראה כאקט בלתי מבוזבז.

העולם הזה מצטרף לכל אלה המאחלים לאלון בריאות טובה בעתיד. כדאי רק שממשלת ישראל תלמד את הלקח מפרשת מחלתו ותדאג להבא למסור מידע שוטף ביוזמה בכל מיקרה של מחלה אצל אחד מראשי האומה.

★ כתובת לאזעקה

בשבוע שעבר אירחנו במשרדי המערכת שתי אלמנות צעירות. מרים ויילברג, ואילנה רומנו, שתיים מאלמנות חללי טבח מינכן, באו אלינו כדי לשפוך את ליבן ולטעון על העוול שנעשה להן על-ידי האחרים על כספי הפיצויים המגיעים להן.

הידיעה על המישפט שהגישו אלמנות חללי מינכן נגד הוועד האולימפי הישראלי והעומדים בראשו, בדרישה למסור סור להן דו"ח כספי מלא על הכספים והתרומות שהגיעו למענן, פורסמה בכל העיתונים. אבל עיתון זה היה העיתון היחיד שלא ראה בידיעה רק כרוניקה יבשה, אלא סיפור אנושי המחייב את אזעקת דעת הקהל.

כאשר ישבה אילנה רומנו במערכת, אי-אפשר היה שלא לזכור מאורע אחר, שאירע לפני עשרה חודשים, כאשר הגיעו ללוד ארונות חללי ה"טבח במינכן". ח"כ אורי אבנרי השתתף אז בהלווייה הממלכתית שנתנה לקורבנות. לפתע, פרץ לעברו אחד האבות הישנים שכולים בועקת כאב: "לך לי פוח! סוכן של עראפת!" היה זה אביו של משה רומנו. עשרה חודשים אחרי-כך נשאר העולם הזה אחת הכתובות האחרונות שנתרו לאלמנות הקורבנות, ולאילנה רומנו ב"חלוקת בזה".

רומנו

תוכן, כדי להזעיק את דעת-הקהל נוכח הניסיון לגזול את הכספים המגיעים להן. השבוע נודע כי הוועד האולימפי הישראלי הסכים למסור לאלמנות חללי מינכן עוד כחצי מיליון מארקים גרמניים, שהגיעו אליו כתרומות למענן.

אין לי ספק כי לפירסומי העולם הזה בנושא זה ולהתייצבותו לצד האלמנות, יש חלק בזה.

העולם הזה

און - אירוח ונופש ומלון פלזה תל-אביב

מזמינים אותך בלבות חופשתך בפאר מלונות תל-אביב

במחירים מפתיעים:

שלושה ימים חצי פנסיון, כולל כל המיסים במחיר — 450. ל"י לזוג.

האירוח כולל: שימוש בכל שירותי המלון ובריכת השחייה הפרטית.

לזוגות בליל הכלולות:

אירוח משעת לילה אחר החתונה, לינה וארוחת בוקר, כולל שמפניה, הכל במחיר — 99. ל"י לזוג.

מספר המקומות מוגבל!

הזמנות במשרדי "און":

תל-אביב: כיכר דיזנגוף, ריניס 4, טלפון 248306
חיפה: רחוב הרצל 22, טלפון 669640
נתניה: רחוב הרצל 4, טלפון 22947
רחובות: רחוב הרצל (פינת יעקב) טלפון 953517

EMPLOYMENT

OPPORTUNITIES

FOR ALL WHO WANT TO WORK AND GET AHEAD WITH A GOOD JOB AND HIGH PAY

This is your opportunity

- ◆ If you are skilled or otherwise
- ◆ If you are prepared to travel
- ◆ Any one from 18 to 45.

Many Employment Opportunities Exist in U.S.A., ENGLAND, IRELAND, CANADA Etc. Vacancies Exist for

PLUMERS ★ DRAUGHTSMEN ★ NURSES ★ FACTORY WORKERS ★ ELECTRICAL ENGINEERS ★ LABOURERS SHOP ASSISTANTS and many other types of Employment.

If you desire to get ahead doing a job which you enjoy with good pay — write to us for full details

THE MACRAY AGENCY
P.O. BOX 39 PARK RD
SOUTHPORT — LANC
ENGLAND

אהבה? מוסיקה? או אולי ספורט?

תמורת — 10. ל"י בלבד נשלח אליך 5 כתובות של חברים וחברות המעוניינים להכיר אותך.

סודיות מובטחת

המועדון הישראלי להתכתבות ולהכרות, ת.ד. 1088 נתניה.

3 שנים אחריות!!

- ★ על מקרני שקופיות CABIN.
- ★ על מצלמות RICOH.
- ★ הגיע הדגם החדש OLYMPUS 35 SPN
- ★ צלומי פספורט ב"רגע!
- ★ 40 אגורות הגדלות גלויה!

פוטו-ברנד
חיפה, רחוב החלוק 31

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי
המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134
תאריך: 136 • מען מברקי: עולמפרס • הדפוס החדש בע"מ.
ת"א רח' בן-אביגדור • הסעה: גז בע"מ • גלויות: צינקוגרפיה
כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המריל: העולם הזה בע"מ.

מטפל, בין היתר, גם בלקוחות הקשורים בחברת ליינד הבריטית. לשם כך, עליו לנסוע כל חודש למשך שבוע ללונדון. כשחזר מנסיעתו האחרונה, ב-שבוע שעבר, הופתע לשמוע כי נמליתתעופה בלוד קול קורא: "רמי! רמי!" היה זה אביו, עורך-הדין **מייכא כספי**, ש-היה בדרכו למטוס הממריא ל-שווייץ. היתה זו פגישתם הראשונה מזה חודש ימים של שני עורכי-הדין הטורדים.

■ ממלא-מקום ראש עיריית בני-ברק, איש המערך **ברמי פתאח**, אינו דתי, אך בעת ראש העירייה, **ישראל גיטליב**, נסע לחו"ל, נאלץ פתאח לחבוש כיפה. היה זה כאשר הוא כינס את מועצת העיר, ישב בראש השולחן ללא כיפה, נכנע לאיומי שאר חברי המועצה שהודיעו כי יצאו מהחדר באם לא יחבוש כיפה.

■ הכתב הכלכלי של הארץ, **אליעזר לוי**, הוא חובב ספורט מושבע. לכן הוא משלב את המהנה עם המועיל, ומכסה אירועי ספורט שונים. בתקופת המכביה, סייע ליון למדור ה-ספורט של עיתונו, כיסה את מופעי הספורט של המכביה, כיוון שלא יכול היה להשתלט על העבודה, לקח עימו גם את בנו בן ה-9, שעזר לו בראיון ספורטאים שונים. יום אחד, כאשר אלעזר ובנו ראינו, כל אחד בנפרד, כמה מספורטאי ה-מכביה, נדהמו לפתע הספורטאים המרואיינים כששמעו את הילד רץ לעבר אביו וצועק: "אבא! יש לי בשבילך כותרת למחר!"

■ שמע השמועה כי עיריית תל-אביב הכשירה בפארק הירקון שטח מיוחד המיועד ל-דייגים חכות, הגיע גם למשורר **חיים חפר**. החליט חפר לבדוק איזה דגים יש בפארק ה-ירקון. קנה חכה ונסע עם בנו לאזור הדיג. אחרי שעה ארוכה, בה לא הצליח להעלות ב-חכתו אפילו דג אחד, חזר חפר למכוניתו וגילה כי מישו א-חר העלה אותו בחכתו. בעת שעסק בדיג, פרצו למכונית ל-מכוניתו, גנבו את ארנקו ובו אלף ל"י.

■ **רפאל הלפרין**, מי שהיה בשעתו מר ישראל ואלוף ישראל בהיאבקות בשיטת תפוס כפי יכולתו, מתכוון להתמודד על התואר של אלוף הקאראטה של ישראל. הלפרין הדתי, מקדיש שמונה שעות ביום, מזה מיספר חודשים, לאימוני הקא-ראטה. שש שעות מאלה הוא מבלה על המזרון ושעתיים נור-ספות הוא מקדיש לקריאת ספ-רות קאראטה. הלפרין עם בעל חגורה שחורה בקאראטה. היריב, אור-רח מחו"ל, הובהל אל בית החולים, אחרי שהלפרין שבר את רגלו במכת קאראטה. ב-שבוע הבא עומד הלפרין להר-פיע בפומבי במסיבת נשף ה-תעשייה האווירית.

אשתו של אלוף (מיל.) אריק שרון, נוהגת להגיש לבעלה, כאשר הוא בא הביתה, את סיגרי האבאנה האהובים עליו. כאשר מסורה, היא מציתה אותם בעצמה, מגישה אותם לבעלה כשהם דלוקים. אמרה לילי השבוע: "עכשיו, כשאריק השתחרר, אצטרך לעשות זאת יום-יום. אבל זה כדאי - העיקר שהוא יהיה כל יום איתנו בבית".

גלימות בנוסח הקלריקלוקס-קלן כשבפניהם ניצב הסבל של ה-טלוויזיה כשהוא כבול בכב-לים. אחרי שהתקבל הסבל ל-עבודה הוסרה המסיכה מעל פני מי שהיה צריך להיות מנכ"ל רשות השידור, ואז התברר כי מתחת למסיכה הוסתר דחליל. המנכ"ל, **שמעון אלמוג**, ש-נכח במסיבה, גילה חוש הומור-למופת, צחק בכל פה לבדיחות אודותיו.

■ באותה מסיבה הגישו עובדי הטלוויזיה שי לממונה הפורש של הטלוויזיה, **ישיהו תדמור**. השי היה חץ וקשת, ולמי שאינו מבין הוא נועד לסמל את עיסוקו הבא של תדמור, החזור לשירות ב-צה"ל. ממנו הושאל לטלוויזיה. אמר אחד הנוכחים במסיבה: "אחרי שהאחרים בצה"ל ראו איזה תוכניות אינפנטיליות מ-שדרת הטלוויזיה, הם החליטו שתדמור הוא האיש המתאים ביותר לטיפול בילדים".

■ עורך-הדין **רם כספי**

ריצה מהמעלית כדי לדווח ל-חבריה על החויבה המרגשת.

■ אלוף (מיל.) אחר שנכנס לחיים הפוליטיים, **שלמה ("צ'יץ") לוז**, סירר בשוק הפישפשים ביפו, לחץ ידי עובד-רים ושבים ושאל אותם אם יהיו מוכנים להצביע עבורו לתפ-קיד ראש עיריית תל-אביב. א-חד הנשאלים, ששמו **יצחק ברקאי**, השיב לו: "אני רו-צה ראש עיר זקן". "מדוע?" התעניין צ'יץ' וניכנס לוויכוח עם ברקאי בשאלות גיל. כע-בור רבע שעה זרק ברקאי את הנימוק המשכנע: "זה בגלל שאני בודדו של **יהושע רבינוביץ**", ולמרות שאנחנו לא ביחסים קרובים, אני חייב לו!"

■ באותו סיוור פגשו צ'יץ' ומלוויו את הבודד **מני פאר** שערך סיור-קניות עם אשתו ב-שוק. מני נשאל מה דעתו על המירוץ לראשות עיריית תל-אביב. הוא השיב: "אני בסך-הכל מספר בדיחות. אחרי ש-ראיתי את הסיוור שערך צ'יץ' בשפת הים, ראיתי את הגוש של רבינוביץ' צף על-פני ה-מים".

■ כמו בכל שנה, כך גם השנה הכינה **יצי אבי** מסיבת הפתעה לבעלה, אלוף פיקוד המרכז **רחבעם (גנדי) זאבי**, במלאת לו 47 שנה. מ-אחר שגנדי יודע תמיד שאשתו מכינה לו מסיבת הפתעה, נש-ארת ההפתעה היחידה רשימת המזומנים למסיבה וצורת ה-גיגה. הפעם בחרה יעל - גגנת לשעבר, שהחלה לעסוק במיסחר בדברי אמנות ואף פתחה בביתה גלריה לתמונות - לחגוג בצורה נוסטלגית. אחרי שהגישה את הכיבוד ל-אורחים נחנה בידיהם ממבורים ותופים, וביקשה מהם לשבת על הדשא ולתופף בציבור.

■ במסיבה אחרת, בה חגגו אנשי הטלוויזיה היש-ראלית את מלאת חמש שנים לשידורים העבריים, הכינו עובד-די הטלוויזיה תוכנית אמנותית, בה הירשו לעצמם ללגלג על

אחרי שיחרורו מצה"ל, הוזמן **אריק שרון** להשתתף במסיבת פרידה בלישכת ה-רמטכ"ל **דוד ("דוד") אהר-עזר**. אריק, שהגיע למקום, הופתע ממסיבת הפרידה שערך-כו לו חבריו האלופים בהשתת-פות שר-הביטחון **משה דיין**. את המסיבה פתח הרמטכ"ל ש-התכוון לסכם את פועלו של אריק שרון בצה"ל והביע לו דברי הערכה. בתחילת דבריו הפסיק אותו אריק ואמר ברוח טובה: "לא אתה האיש שיכול להעריך את פועלי בצבא". דוד הפסיק את דבריו ומשה דיין נשא את נאום הערכה. באותה ישיבה מסיבה הוזכר גם שרון הקיר המסורתי שמקבל במתנה מצה"ל כל אלוף פורש. אריק לא חיכה שיגישו לו את השעון וכשיצא קרא לעברו של דוד: "אל תשכח לשלוח לי את ה-שעון הביתה!"

■ המתח במסיבת העיתונ-אים רבת המשתתפים שערך אריק שרון עם פרישתו מ-צה"ל, עלה לשיאו כאשר אמר אריק בקול דרמטי: "ממשלת-ישראל מפיק חוקה כדי למנוע תליית יהודים בעיראק וכדי למנוע אונס ילדות יהודיות ב-דמשק..." ברגע זה הופרעה ה-דממה עליידי קריאת-ביניים של העיתונאית **יואלה הר-שפי**: "ומה עם אונס ילדות יהודיות בתל-אביב?" כאשר גווע הצחק של העיתונאים ו-חתן המסיבה, אמר אריק: "לפחות פה עושים את זה יהודים".

■ כניסתו של אריק שרון לחיים הפוליטיים, ממשי-כה לעורר התרגשות. אחרי ה-שיחה עם ראשי הליברלים **אלימלך רימוזני**, **שמחה ארליך** ו**אריה דולצ'ין**, ש-התקיימה בבניין המיפלה ה-ליברלית, יצא אריק למעלית. באותו זמן השתמשה במעלית סטודנטית בלונדית יפה מפעיל-לות המיפלה שמרוב התרגשות למראה האלוף במילואים, לח-צה על הכפתור לקומה העליו-נה במקום לתחנתה ויצאה ב-

עמד להופיע בשבוע שעבר עם שלישיית החלונות הגבוהים במופע בחירות של ראש-העיר הושע רבינוביץ', שנערך במרכז הספורט בית בארבור שבדרום תל-אביב. בכניסה למרכז הפגינו כמה מאנשי רשימת הצעירים, המתמודדת בבחירות לעירייה, נגד העובדה שבית בארבור מנוצל למטרות בחירות בעוד שטרם נוצל ליעודו האמיתי - כמועדון עבור נוער השכונות. אנשי רשימת הצעירים, בראשות עורך-הדין חיים מישגב, אף החתימו את הנוכחים על פטיציה נגד ניצול המרכז. רבינוביץ' הזעיק את המישרה אשר סירבה לסלק את המפגינים. כאשר הגיע למקום המחליף-זמר שמוליק קראוס הוא חתם על העצומה, נכנס אחר-כך לשיד במופע של רבינוביץ'.

גאל קס צחוק, צחוק, אבל...

- אריק: מי שהיה חייל 101.
- איך לקרוא למי שנוטש את הצבא קודם זמנו? אריק.
- מרי נגד גולדה? אולי בעזרת נס.
- לחלום לנצח את אורוגואי בכדורגל - זוהי גישה של שוויצרה.
- תואר חדש לסגן הרמטכ"ל: רמט"ל.

השתיקה

לפי ד"ר מבקר המדינה נתגלו מיקרים בסקטור רגל והמנהלים שלהם התעשרו. ד"ר מבקר המדינה, ככל שהוא צנוע ומתון, הוא היחיד ששל סמכותו אין עוררין. העלה על דעתו של גורם כל שהוא לתבוע את כספי המעל ולתחזירו לנגזלים?

עניין ההתיישנות לא תופס כאן ורק קשר השתיקה גורם לסחבת ולדחיית הבעיה מסדר היום.

רפאל חמו, חיפה

מחאה

נגד המצוקה

אני מנהל בית-ספר לנוער במצוקה. קורא מעל דפי עיתונכם למחנכים, עובדים סוציאליים, אחיות, רופאים ולכל בעלי המצפון במדינה למחות מול משרדה של ראש-הממשלה. הגיע הזמן לפעול למען ילדים אשר נמקים בעוני. ילדים אשר הם עתידה של המדינה.

לא ייתכן שאנו המחנכים והעובדים עם ילדים נשאר אדישים נוכח העוול הנעשה לילדים אלו!

יצחק מאירי, קריית-ערים

אם אין אני

לי — שווילי

הגרונות האשדודיים שברו את הכלים ולא משתחקים. אם אין אני לי, מי בשווילי? יהושע אפרת, חיפה

הכבוד

הנשי

אני מתפלל על חברי-הכנסת שנוכרו רק עכשיו לפתוח במלחמה נגד חצאיות המיני, שבמילא כבר חדלו להרשים.

האופנה של היום היא התחתונים עם חזיה. אמנות, הדואגות ליוקרה בנותיהן הקטנות, ממחרות להלבישן לפי הצווים האחרונים שהוציאו יצרני הבגדים. כל מי שכבודה הנשי יקר בעיניה לא יכולה להרשות לעצמה לצאת לרחוב בלי תחתונים וחזיה. זכרים רבים מתחרים בקבוצות ומחליטים כשלגופם רק תחתונים. אלה הם גברים למופת!

לבי מלא התפעלות והערצה למראה שפע השירים, העכוזים והקורבנים (הנראים ברובם כצלוקות עם שעועית). ואני קורא אל חברי-הכנסת: איספו ידיכם מן העירום! עשו אהבה ולא מלחמה! ולשנה הבאה בירושלים. בלי בגדים בכלל. אמן. כן יהי רצון!

גבריאל פינקס, חולון

בחצר הגברת זהבה

אדון פינחס ירד מעל מרכבתו. המרכבה המשיכה בדרכה אל המוסד מאחורי החצר. אדון פינחס צעד על המרדב האדום הפרוס עד לשער החצר. מרבד זה היה מיועד לאורחים שהתכנסו לרגל יום-הולדתה ה-97 של הוד מעלתה. אדון פינחס מצא כורסה פנויה והתיישב בה. לא כל יום יש לו לאדון פינחס חג.

אבל היום... זהו מאורע גדול. לשמאלו של אדון פינחס ישב אדון יגאל — גם הוא ככולם שמח. לימינו של אדון פינחס ישב אדון משה — זוהר וקורן.

הם החלו לדבר איש עם רעו וחיש מהר פשטה השיחה על העבר. איש אחד מבין הנאספים הזכיר את המילה "כנסת" ומייד פרצו כולם בצחוק רועם. איש שני הזכיר את "הממשלה" — אדון פינחס נאנח: "היו זמנים, היו זמנים".

ולפתע... חס! בידה שרביט משובץ יהלומים ואבני-חן, בראשה כתר פלטינה, לבושה ביגדי כלה תימניה ביום חתונתה, צעדה הוד מעלתה בת ה-97. אדון פינחס נזכר כי רק לפני שנים מועטות עוד היתה "דמוקרטית!!!" בארץ, והוא היה שר. איזה שר! כבר לא זכר.

עכשיו הוא יועץ למלכה... איזה כבוד! איזה חדר! פתאום נשמעה צריחה באידיש (השפה של חצר המלכות), "לחיים! לחיי המלכה!"

ואדון פינחס יחכה עוד יום, עוד יומיים, ואז המלכה תמות... יחי המלך החדש!

יוסי קופדר, רמת-חן

אריק שרון ומאיר הריציון ב-1953
עמודים שלמים —

בדומה לשעוני הקוקיה. הננו מצפים להז' מנתן אשר תגרום לך הרגשת נעימות וחדוות חיים.

עד כאן לשון המכתב. איני מתייחסת לגסות הרוח וחוצפתו של הכותב, אלא לי עובדה שהמכתב הגיע אלי בתוך מעטפה של משרד הבריאות — דואר רשמי. לא רק זאת. אלא שהחותמת שעל גבי המע' טפה מראה גם מאין נשלח המכתב: שר' תי האספקה של משרד-הבריאות ברחוב נחלת-יצחק 25 בתל-אביב, כך שברור ש' לא איש זר גנב מעטפות, אלא עובד משר' רד הבריאות עשה התחכמות שפלה זו על חשבון המדינה.

האם מותר לאנשים חסרי-אחריות לנצל את כספי הציבור למטרות שפלות?

מזל ברנס, בתים

תגובת

המישטרה

"העולם הזה" 1870, "מכתב הש' בוע — הם מתעללים בחומר סכסואליים", האשמתה של קבוצת הומו-סכסואלים את המישטרה ב' התעללות בהם; ו, "הנהג של גול-דה פנע בשטר שלח", על התאור נח בחצרה של גולדה מאיר.

בעיתונכם הופיעו שתי כתבות הנוגעות לענייני מישטרה וברצוני להגיב עליהן:

(א) בענין הומו-סכסואלים:

ג'יהעצמאות שוכן באזור בתי-מלון. בעבר הרחוק והקדום היו במקום מיקרי שוד. הטרדות עוברות ושבים. כולל תיי' רים נמשכות עד היום. המישטרה מוועקת מדי פעם ע"י השכנים. המצב כפי שתואר מחייב סיור מישטרי שיגרת, מדי פעם וכמובן באותם המיקרים שהיא מתבקשת לפעול בשל הטרדות. הסיורים שלנו בי' מיספר מיקרים אף מצאו אנשים שקיימו יחסים אינטימיים בגן זה. דבר שהוא נוגד את החוק כשהוא נעשה במקום צי' בורי, או בפומבי ולא-ידוע לגבי הומו-סכסואלים אלא גם לגבי המיקרים שאין בהם סטיה לפי הנורמות הקיימות. שימוש בכוח כולל שימוש בגז מדמיע ייתכן, אך ורק כשאנשים מתנגדים התנגדות פזי' לשוטרים. הרי הפעילות המישטרית היא לא רק חוקית-לגיטימית אלא אף הכרחית. לשם שמירת הסדר הציבורי.

אין אני צריך לי' השיא עצות, אך מדוע בחרו אנשים אלא במקום ציבורי כזה?

ב) התאונה ש' קרתה לשוטרי בי' משרד ראש-המט' שלה.

קרתה האונה כי' מתואר. השוטר נפ' גע ע"י המכונית שנהגה הסיעה לי' אחור. תוך דקות ספורות ביקרו במקום חוקרי תאונות-דרכים ממשטרת ירושלים.

בובנר

אריק שרון ומאיר הריציון ב-1973
— אחר 20 שנה

איך השתנו

הזמנים?

בשנת 1953, אחרי שהעולם הזה ביקר את פעולת התגמול בכפר קיבית, שבוצעה בידי אנשי יחידת הקומנדו 101, הותקפו עורכי העולם הזה וחזכו. במרוצת השנים התברר שהיו אלה היילים של יחידת ה' קומנדו 101. שביצעו את ההתקפה. במחאה על הביקורת.

והנה, 20 שנה אח"כ, מקדיש העולם הזה עמודים שלמים לסיפורים על אריק שרון ומאיר הריציון, שהיו ראשי אותה יחידה. איזה עולם! איזה עולם! אי-אפשר כבר לסמוך על אף אחד.

ב. משועם, ירושלים

נסות-ירות

במעטפה רשמית

את המכתב הבא קיבלתי השבוע בדואר. נאמר בו כך:

"כפי שגודע לנו מחוג מכריך הינך סובל לעיתים די קרובות מעודף גזים אשר לא רק גורמים לך, אף גם לסור בבים אותך אי-נעימות. לכן הנוגד מרשים לעצמנו להציעך את הצעתנו שהיא מכ' שיר חדיש בשם "ספיר-ווקס". המכשיר "ספיר-ווקס" הופך את הגזים הנפלטים מגוף האדם לריחות נעימים לפי בחירה חופשית של הקונה וכן מונע את הרעש שנגרם בזמן הפליטה. המכשיר הנ"ל מאור שר ובדוק על-ידי משרד-הבריאות ואף מומלץ על-ידי. למפעלים, חוקים במיוחד באפשרותנו להציע מכשיר "ספיר-ווקס", גם 5 מיוחד. אשר בקגעים קריטיים נע את הטון ובמקומו משרד קריאות קוקו

בכבוד. מה שאי אפשר להגיד על החיה שאתם מעסיקים אצלכם. **הנן גורדבלט**, ניו יורק

המערך לא

הפקיד כסף

"העולם הזה" 1869, "תשקיף — תשלומים קולקטיביים של מיסי חבר להסתדרות", על הפקדונות הכספיים שהפקיד המערך בסניפי לישכות המס.

בשם מרשתי, לשכת המס של ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ ישראל, הנני מתכבד לפנות אליכם בעניין הידיעה ש- המערך הפקיד — כביכול — בסניפי מרשתי כספים לזכות מסי החבר, כדי לזכות בקולותיהם של החברים.

אין בכל הידיעה הזאת וכן באף פרט מפרטיה אמת; לישכת המס לא קיבלה ואינה מקבלת כל פקדונות ע"ח המס, ואין הלישכה מוציאה כל קבלות אישיות לחבר או חברים שבאים עם הפניה מסניף הי מופלגה המקומי.

עו"ד שמואל ברמה, תל-אביב

הנן גורדבלט

הגיעו מים עד נפש

כנראה שבאמת הגיעו מים עד נפש, ולעיתונאי ממש אין מה לכתוב, אם הוא צריך לקחת אישיות כמו נעמי פולני ולהלבין את פניה ברבים סתם ככה!

אני מאחל למי שכתב את הכתבה — שיגיע לגרוש האחרון. ושבאותו רגע ימצא עיתונאי ש"ירחם" עליו וידאג לפרסם זאת בעיתון.

נעמי פולני מרויחה את הי 75 לירות

כנגד היותה של ההופעה פגישה סגורה. בכרוז זה גם הופיעו מיספר שאלות שהופ"נו אל הרמטכ"ל.

הכרוז התגלגל לידי של דדו, והוא עצמו הקריא את השאלה הנ"ל. כאשר שאל: "מי רוצה פגישה פתוחה?" לא הצביע איש. סטודנט שרצה למחות על השאלה שהקריא הרמטכ"ל ונראה כמציביע, הפך קורבן ועליו הוטלה אשמת כתיבת הכרוז. כותב מכתב זה, שהיה בין מנסחי הכרוז, ישב באולם, ולא הצביע, מכיוון שתפס את כוונותיו של הרמטכ"ל. רצוי מאוד לציין בהודמנות זו את הימצאותו של "חופש אקדמי" באוניברסיטת תל-אביב, נוכח אי הצבעתם של הסטודנטים שנכחו במיפגש להפיכת ההופעה של הרמטכ"ל בפניהם למיפגש פתוח.

דניאל הכר, החוג לפילוסופיה, אוניברסיטת תל-אביב

בשביל כבוד

צריך לעבוד

"העולם הזה" 1869, "רחל המר" חלת — זוכרים את נעמי פולני? על מצבה הכלכלי הקשה של נעמי פולני.

לא קויימו שום דיונים לא סודיים ולא גלויים. נפתח תיק כמקובל והוא אמנם נרשם למחרת — זו היא הפרוצדורה הרגילה. הטיפול הרפואי והחקירתי ניתן מייד כשהחלק האדמיניסטרטיבי יכול להורות למספר שעות או ליום ואין בכך דבר שיגרע מעצם החקירה. המישרה תטפל במיקרה זה כמל בכל מיקרה אחר. **ניצבימישנה מיכאל בוכנר,** דובר מישרת ישראל, ירושלים

ממי מופחד

הרמטכ"ל?

"העולם הזה" 1869 — מזור אנשים, על הופעת הרמטכ"ל דוד אלעזר באוניברסיטת תל-אביב.

ברצוני לתקן אי-דיוקים שהופיעו בספר על הופעת הרמטכ"ל באוניברסיטת תל-אביב. הופעתו של הרמטכ"ל הייתה מיפגש סגור. גם השאלות היו צריכות להיות מוגשות בכתב ומראש. קבוצת סטודנטים, הקוראת לעצמה "סטודנטים שמא" ליים" (המורכבת מחברי מצפן ומחברי הקבוצה האנרכיסטית החזית האדומה) יצאה בכרוז שנשא את הכותרת: "ממי מופחד הרמטכ"ל?" בו הביעה את מחאתה

סקסי על הבוקר

no.1 after shave for men מי אחר גילוח לגבר

עם מי אחר גילוח no.1 על הבקר, תהיה לגבר שלך הרגשה חדשה, הרגשה נפלאה של גבריות ורעננות, הרגשה רעננה וניחוח נעים שילוו אותו ואת הסוככים אותו במשך כל היום.

no.1 מגיש לך מי אחר גילוח בשני סוגים שונים לבחירתך. no.1: Green Leaf בבקבוק הירוק no.1: Golden Tobacco בבקבוק החום

במדינה

העם

מה איכפת לגולדה?

פזחן האישיות של

גולדה מגיע

לשיא חדש

איוה ערך יש לבחירות להסתדרות? מדוע צריכים חברי ההסתדרות להשתתף בבחירות? מה שווה קולו של חבר ה- ההסתדרות הבודד?

אפשר להשיב על שאלות אלה במיגון רחב של תשובות. אפשר לספר על החובה שבניצול הזכות הדמוקרטית ועל האינטרסים של מעמד העובדים, ועוד אלף ואחד טיעונים ונימוקים.

אבל את הנימוק המשכנע ביותר מדוע חייב כל חבר ההסתדרות להשתתף בבחירות שייערכו בעוד כ-50 יום, נתן השבוע ראש מטה הבחירות של המערך, ח"כ אברהם עופר. הסביר השבוע עופר, איך אפשר לשכנע את חברי ההסתדרות להשתתף בבחירות: "חשוב שכל חבר הסתדרות יידע שאיכפת לגולדה שהוא יצביע".

קרן ספיר

השר כמפר חוק

תרומות חברות לקרן-ספיר

היא עבירה מפורשת

על החוק

ההאשמות השונות שהוטחו כלפי קרן ספיר, התייחסו בעיקר להיבטים המורליים והציבוריים של קרן חשאית זו, שכספיה נאספים בידי שר-האוצר ואנשיו, ומוצאים למטרות הנקבעות כראות עיניו של ספיר.

השבוע הועלתה האשמה חדשה נגד ה- קרן. מסתבר שחלק מהתרומות שנאספו עבור החברה מהוות עבירה מפורשת על החוק הקיים בישראל. היה זה המשפטן, הד"ר אהרון יורן, שברשימה שפירסם ב"הארץ" חשף בחינה זו של ההתרומות לקרן ספיר.

כתב יורן, תוך כדי ניתוח ההשלכות החוקיות של התרומות לקרן ספיר: "עיון ברשימת התורמים הישראליים מלמד ש- חלק ניכר מהסכומים נתרמו על-ידי חברות, כולל חברות שהציבור הרחב מחזיק במניותיהם. לדוגמא: מניות חברת אג'יאנס, בנק אפוליקא, חברת דלק ונייר חדרה, המצויות ברשימת התורמים לקרן, הן מני- יות הנסחרות בבורסה לניירות ערך.

"דין החברות בישראל קובע כיום כי אין חברה יכולה לתרום תרומות ולתת מתנות אלא אם כן הדבר מקדם את ענייני החברה, או שבעלי המניות הסכימו פה אחד למתן התרומות. אף אחת מהחברות הנדונות לא ביקשה את אישור בעלי מניותיה לתרומות, ולכן לפי דיני החברות בסמכותן להרים את התרומות, רק אם יצליחו להראות שהדבר הוא לטובת ה- חברה, דהיינו שתביא לחברה תועלת מ- מתן התרומה. אם לא יצליחו בכך, יוכל כל בעל מניות בודד בחברה להביא לב-י- טול התרומה."

טובות-ההנאה. דוברי האוצר ופנחס ספיר בראשם הדפו בשעתו את כל ה- התקפות על קרן ספיר בטענה כי לתור- מים לקרן אין ניתנת שום טובת-הנאה, לא על-ידי השר ולא על-ידי גופים אחרים הקשורים בממשלה. טענה זו אינה מתקבלת על דעתו של יורן, שקבע: "אין מנוס מהעלאת החשש שאין מדובר ב- תרומות אמת וכי החברות התורמות קיבלו תמורה מהשילטון בעד התרומות, למשל בצורת טובות הנאה."

עבירה זו על פקודת החברות עלולה לגרום את הדיון על חוקיותה של קרן ספיר עד לבית-המשפט. אם יימצא בעל מניות אחד של אחת מהחברות שתרמו לקרן ספיר, שירצה להתנגד לתרומה, הוא יוכל להאשים את החברה שהוא מחזיק במניותיה בעבירה על החוק. כדי להגן על תרומות המיליונים שניתנו לקרן חש- אית שלו, יצטרך אז שר-האוצר להוכיח את ההיפך ממה שהוא עושה כל הזמן: שהתור- מים לקרן ספיר אכן נהנים בעקיפין או במישרין מטובת-הנאה כלשהי עבור ה- תרומות שהם תורמים לקרן.

MOUSON cosmetic

24 שעות
של רענונות
בנחוח פרחים
מעניק לגופך
הדאודורנט ספרוי
של מוסון

דאודורנט לגברים בנחוח ספורט וטבק

תמרוקי "מוסון" - המפגש בין טיב ליופי

שבוע

מנאין-חדשות לישראל

יופיע בשבוע הבא

כולל צילומים
מאמרים וכתבות
נ"ב, "ניווריק"
באורח בלעדי

משרדי המערכת
והמנהלה:

תל אביב,

ככר מלכי ישראל 17

טלפון: 230016

פרס כפליים
2 זיב
מינימום פרס ראשון
150,000
ומצטבר עד
500,000*

* הזוכה בפרס הראשון לכל טובים אינה יכולה לעלות על מכסימום של 250,000

פרטים בדוכני המכירה

לקראת מחסור

בבשר קפוא?

בעקבות התפתחויות שאירעו לאחרונה בעולם, קיימת סכנה חמורה של ניתוק אספקת הבשר הקפוא לישראל.

סקיט-בשר ראשית של ישראל, ארגנטינה, סבלה בימים האחרונים משטפונות עזים שגרמו להכרות מצב-חירום במדינה. אסון-טבע זה יגרום לכך שתוך כמה חודשים תחדל ארגנטינה לייצא בשר, עד שתאושש.

מקור בשר אחר, אורוגוואי, ביטלה את כל התחייבויות-היצוא שלה בגלל המתוחות הפוליטיות השוררות בה.

התוצאה: ישראל תלויה כיום למעשה במקור אחד — אירלנד. אם לא תמצא מקורות אלטרנטיביים לדרום-אמריקה, — תיוותר ישראל תוך חצי שנה — ללא בשר קפוא.

בכל מקרה, תגורמנה התפתחויות אלה להעלאת מחירי הבשר בשליש, לעומת היום.

למרות זאת מסרבים פקידי משרד המסחר-התעשייה לסטות ממדיניותם, ולחתום על הסכמים רבי-שנתיים, שיבטיחו בשר למדינה לטווח ארוך ובמחיר קבוע.

סירוב זה גורם לנזקים כבדים, שכן מחירי הבשר עולים מדי יום.

גם בארץ ניתן היה להזויל את מחיר יבוא הבשר, לולא מעשה-החלם מזהים: כיום מועבר כל הבשר המיוצא לאיחסון בבית-ההקירור המרכזי באשדוד. בדרכו מהאוניה לבית-ההקירור, מונח הבשר על מישטח מוצל במל, עובר שם בדיקות וסרינאריות.

בגלל השטח המוגבל של הסככה, לא ניתן לפרוק לבדיקה, מדי יום, יותר מאשר 400 עד 500 טון — למרות שבית-ההקירור מסוגל לקלוט 5000 טון.

כך נאלצות אוניות-ההקירור, המביאות לא פחות מ-3000 טון בשר, להמתין עשרה עד 15 יום במל — בגלל השטח הקטן של סככת הווטרנארים.

מדינת-ישראל משלמת לבעלי האוניות עבור כל יום שהייה במל, 15 אלף לירות. מחיר סככה נוספת, לעומת זאת, הוא 5000 לירות בלבד.

שוחטו החדש

של פילץ

אנשי-כספים בישראל הבחינו לאחרונה בשנינו במדיניותו העסקית של הקבלן ה-מיליונר אריה פילץ.

בעבר הירבה פילץ לבנות בשותפות עם צבי רכטר, מנכ"ל סולל-בונה, שהיה אז גם גיזבר מפא"י.

אולם לאחרונה הפסיק פילץ את שיתוף-הפעולה הזה, החל במקום זה עובד בצוותא עם אהרון דוברת, מנכ"ל כלל.

רק לפני כמה חודשים רכש פילץ מניות של כלל בשווי עשרים מיליון ל"י, הפך בכך לשותף בכיר בקונצרן הענק. לדוברת היה זה נוח ביותר, מאחר שזכה עקב כך בגיבוי רציני באגף בעלי המניות של החברה.

לא היתה זו השותפות הראשונה בין דוברת לפילץ: השניים היו כבר שותפים בחברת-הבנייה ישראלום.

לא היתה זו גם השותפות האחרונה ביניהם: בימים אלה, קיבל פילץ את כלל כשותף שווה בפרוייקט-הענק של בנייתו מחדש של שוק-הכרמל בת"א.

פילץ, הידוע בין פעילי המפלגות כתר-רם גדול, זכה בפרוייקט הכרמל מידי של ראש עיריית תל-אביב ללא מיכרז.

גם לפני הבחירות הקודמות לכנסת זכה פילץ בנתח שמן — פרויקט התחנה המרכזית החדשה.

לדעת יודעי דבר, הסיבה להתקרבותו של פילץ לדוברת היא העובדה שקרנו של דוברת עלתה לאחרונה מאוד בעיני ספיר. רכטר כבר איננו יותר גיזבר מפא"י, ואי-לו דוברת נהנה ממידה רבה של שיתוף-פעולה מצידו של ספיר. בין השניים גם שורת ידידות רבה, ושר-האוצר נוהג להתגורר דרך-קבע בדירת-הגג המפוארת של דוברת במלון השרון בהרצליה.

חד-גדיא - הסוף

בגיגוד למדורו במעריב של אפרים קישון, חד-גדיא. הנהגה מאריכות-ימים מבורכת, הגיעה השבוע לסיומו הפרק האחרון של חד-גדיא של קישון אחר — בוריס קישון.

פרק זה הגיע לסיומו, בדומה לחד-גדיא המקורי, מערכה אחת לאחר הופעתו של מלאך-המוות.

בוריס קישון, הממציא הגאוני שעשה מיליונים מהמצאותיו בתחום השימורים והכימיקלים, התפרסם לפני כמה חודשים

מוזיז'נר קישון
הפרק האחרון

כאשר נפל קורבן לכנופיית-נוכלים תל-אביבית, שהוציאה ממנו מיליונים ב-משחקי-קלפים מווייפים ואיומי-סחיטה. קישון עוד זכה להעיד נגדם במישפט, אך תקופה קצרה לאחר מכן נפטר מ-התקף-לב.

בין המיליונים שהותיר למישפחתו, היו גם 78 אחוז ממניות המיפעל הכימי א.א.ר.די. בפרדס-חנה, ואחוז דומה במניות חברת מדיוס האנגלית, המייצאת מדי שנה מוצרי פרייהדר בשווי שמונה מיליון דולר, מרוויחה עשרה אחוז על המחזור.

השותפים האחרים בחברה היו בני מישפחת יגלום, קרוביה של רעיה יגלום, נשיאת ורצו העולמית.

בימים אלה נמכרו מניותיו של קישון על-ידי המישפחה לקיבוץ גת, ובכך הקיץ הקץ על מיפעל חייו של קישון. קיבוץ גת לא עסק בעבר בענף ייצור שימורי הדרים, עומד להתחיל בכך עכ-שיו. למטרה זו, רכש מקיבוץ גת-שמואל, שהוא ותיק בענף, קייצור מיוחד לשם כך.

מלחמת אחים

בקואופרטיב "דן"

בשנה האחרונה, שרר השקט בקואופ-ראטיב דן. הגוש השולט, בראשות יוסף הורביץ, השקט את כל יריביו על-ידי חלוקת משרות וכיבודים: לכל 15 חב-רי הנהלת דן נמצאה תעסוקה הנהלתית.

בימים אלה, הופר השקט, ומילחמת האחים התחדשה: בעוד שלושה חו-דשים תיערכנה הבחירות לנהלת דן, ולקראתן נערכו לאחרונה בחירות פני-מיות בסיעה השלטת. בבחירות אלו נב-חרו מחדש, ברוב מוחץ, אותם 15 חברי ההנהלה, והם שהיו מועמדי הסיעה לנהלת הקואופרטיב בבחירות הכלליות. כבר לקראת הבחירות הפנימיות ה-ת ארגנה אופוזיציה מיסטרית, שהפיעה כרוזים נגד ההנהלה, ובעיקר נגד חבר ההנהלה חיים ירדני. הכרוזים, שבמקום חתימה, השתפקו בת.ד. 39355, ת"א, עוררו תסיסה בין החברים. למרות שדו-בר דן, אהרון שני הגיב בביטול, וטען כי "אינו מוכן להתווכח עם תיבת-דואר."

הפיחות הממשי של הל"י

לעומת המטבעות האחרים מאז 5 בינואר 1970

טיבור, שלפני מיספר חודשים מכר 15 אחוז ממניות הבנק שלו לקבוצת הבנקים הגרמניים הנוודת הסאן-בנק, סידר ל-סוכנות את ההלוואה המבוקשת, בסך עשרים מיליון דולר, כשהוא מרוויח הון-עתק על העסקה.

הסוכנות נוסקה להלוואה זו בשל ה-ידלדלות זרם התרומות מיהדות העולם לאחרונה. הידלדלות זו נגרמה בגלל קרן ספיר המפורסמת, שספגה לתוכה את ה-כספים שהיו, לולא היא, הולכים לסוכנות. הפסול הכפול בפרשת ההלוואה — גם קבלתה ללא מיכרז, גם קבלתה מאיש פנימי היושב בגוף המקבל — היה מעו-רר שערורייה בכל מדינה מתקנת. אולם בישראל, וביחוד בסוכנות, יש להניח ש-איש לא יתגרש מכך.

מן המפורסמות היא שבסוכנות, המ-קבלת מדי שנה תרומות בסך 700 מיליון דולר ומגולגלת מיליארדים ברחבי העו-רם — אין כל פיקוח של ממש על ה-נעשה על-ידי קומץ המנהלים המצומצם. מאז העז לפני 15 שנה מבקר הסוכנות ה"ר שמרמק להתייחס לתפקידו ברצי-נות, וכתוצאה הודח — לא טרח איש מיושיו להתעניין במעשי המנהלים.

התוצאה: ה"ו"ר, אריה פינקוס, איש מפא"י, והגיזבר דולצין, איש גח"ל — נהנים מחופשי-פעולה מלא.

יחד איתם נהנה גם שר-האוצר פינחס ספיר, המנצל היעדר ביקורת לגילגול עיסקות, שלא היו עומדות בביקורת ממ-לכתית, דרך הסוכנות.

א.י.ס.י.ב. בשווייץ, שעליו נטען בעבר כי הוא משמש כצינור להלבנת כספים של המאפיה האמריקאית ומאיר לנסקי.

וכן יש לו יתרון נוסף: הוא בעצמו חבר ועדת-הכספים של הסוכנות — הגוף המפקח, תיאורטית לפחות, על דולצין. כמו-כן, טיבור הוא גם גיזבר הקונגרס היהודי העולמי, גוף-תאום של הסוכנות.

גיזבר דולצין ובנקאי רוזנבוים
היישוב שניים יחדיו, בלתי אם נועדו?

הסוכנות

כעסק פרטי

כמו במדינת-ישראל, גם בשכנותה, ה-סוכנות היהודית, מתנהלים העניינים על-ידי צוות מצומצם של בוסים, ללא כל פיקוח אמיתי ונוהלים ציבוריים מקוב-לים. בימים אלה, נתנה הסוכנות דוגמה טובה כיצד אין מטלפים בכספי הציבור. היה זה כאשר הסוכנות נזקקה לאח-רונה להלוואה גדולה יחסית. מקובל ב-עולם הוא, שגוף ציבורי, שכספיו אינם ה-כספים הפרטיים של מנהליו, פונים ל-מיספר בנקים ומוסדות כספיים רציניים, מתעניינים בתנאים שבהם יוכלו לקבל הלוואה כזו.

לסוכנות היהודית יש שם טוב מאוד בשוק ההון הבינלאומי, ועל השטרות שלה אומרים שהם טובים יותר מאלה של מדינת-ישראל. כל בנק רק ישמח ל-הלוות לה כספים, ובתנאים נוחים. למרות זאת, פנה אריה דולצין, גיזבר הסוכנות, אל ד"ר טיבור רוזנבוים, ביקש ממנו את ההלוואה מבלי לקבל הצעות מבנקים אחרים.

טיבור רוזנבוים הוא בעליו של בנק

תמרורים

מצפים לתינוק . הספורטאית
הישראלית **אסתר שחמורוביץ** ובע
לה הספורטאית **פטר רומ**. בגלל הריונה
ביטלה אסתר נסיעה מתוכננת לתחרויות
באוניברסיאדה במוסקבה.

נישאו . אשתו לשעבר של יועץ
נשיא ארצות-הברית הנרי קסינג'ר,
אן פליישר קסינג'ר, והפרופסור ל-
כימיה באוניברסיטה על-שם בראנדייס
שאול כהן. בטקס הנישואין נכחו שני
בניו של כהן מנישואיו הקודמים ושני
בניה של פליישר קסינג'ר מנישואיה עם
הנרי קסינג'ר.

נישאו . בנוכחות ילדיהם מנישואין
קודמים. השחקנית **עלי מאקגרו** (34)
שהתגרשה לפני כחודש מהמפיק רוברט
איוואנס לו היתה נשואה שלוש וחצי
שנים, ו**סטיו מקווין** (43) שהתגרש
ב-1970 מהרקדנית נואל אדאמס אחרי 14
שנות נישואין. למקווין שני ילדים: טרי
בן 14 וצ'אדווין בן 12, ולמאקגרו בן אחד:
ג'ושוע בן שנתיים.

מנהלים רומן . הכוכב המזדקן
פרנק סינטרה וגרושתו של זפו מרקס.
אחד מהאחים מרקס, הבלונדית **ברברה**

ברברה מרקס
בילוי משותף

מרקס, המבלים לאחרונה רבות ביחד
במקומות פומביים.

נפטרו . בבית-חולים לונדוני, בגיל
62. השחקן הבריטי כוכב הסרט הגשר על
הנהר קוואי, **ג'ק האיקינס**, שהופיע בי
עשרות סרטים ומחזות, לקה לפני שבע
שנים בסרט-הגרון, עבר ניתוח בו הוצאו
מיתרי-הקול שלו ואיבד את כושר הדיבור
שלו.

נפטרו . בגיל 63, מהתקף-לב, איל-
הספנות והקרקעות הבריטי סר **ג'ון**
אדרימן, שנחשב לאדם העשיר בבריטניה
ולאחד מגדולי העשירים בעולם, היה בעל
צי ענק של אוניות-סוחר ושלט על אימ-
פריה של חברות עסקים, חלש על רכוש
של למעלה מ-650 מיליון לירות שטרלינג.
הסתתר בשנותיו האחרונות וסירב ל-
הצטלם. התחתן ב-1933 בטקס צנוע עם
השחקנית הקנדית אסתר דה-סולה — בת
למישפחה יהודית עשירה ממוצא ספרדי.

נפטרו . באיטליה, בגיל 66, הארכי-
טקט **הואיג'י מורטי**, שהיה אחד מ-
מתכנני בניין ווטרגייט בושינגטון, תיכנן
את בניין הבורסה של מונטריאול והכפר
האולימפי ברומא באולימפיאדת 1960.

נפטרו . במוסקבה, בגיל 67, מי
שהיה שגריר ברית-המועצות בישראל בין
השנים 1954 עד 1958, **אליכסנדר**
אברמוב.

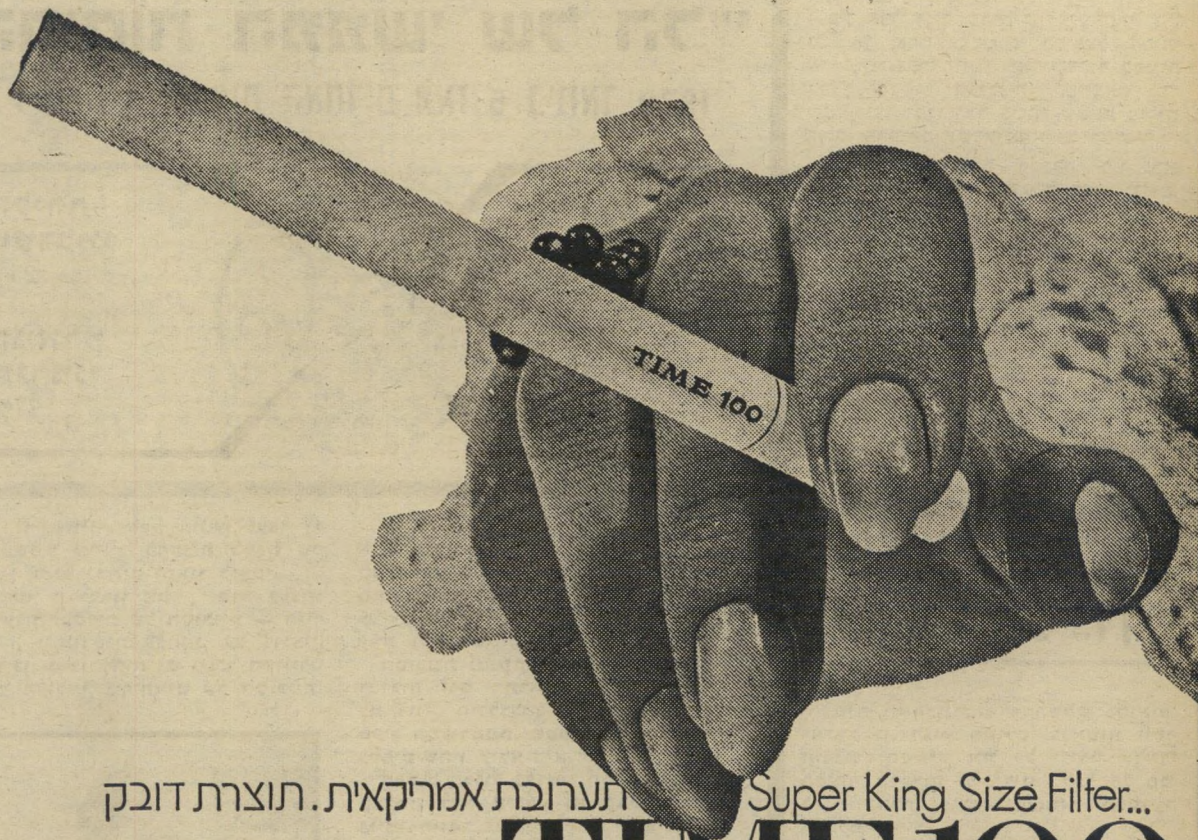
נפטרה . בבית-החולים רוטשילד
בחיפה, בגיל 70, **חנה חושי**, אלמנתו של
ראש עיריית חיפה המנוח אבא חושי,
שהיתה ממייסדות אירגון אמהות עובדות
בחיפה ואורחית-כבוד של העיר, לקתה
ב-1969 במחלה ממארת ונותחה בגרונה.

נהרג . בתאונה, עת עבד במישקו
בנהלל, בגיל 76, **יהודה גרינקר**, אבי
העלייה מהרי האטלס, ממגיני תל-חי, הי
אחרון שעזב את החצר אחרי מותו של
יוסף טרומפלדור.

פרסום ד"ר יעקבסון

העדינה והארוכה...

תערובת אמריקאית. תוצרת דובק Super King Size Filter...

TIME 100

סדר בבורד

כ ל מיקצוע מקנה לבעלי הרגלים מסוימים, ותכונות אופי מסוימות. קציני צבא, למשל.

הם יודעים שיש חידות, ולכל יחידה יש מפקד המקבל פקודות והמבצע אותן. מפקד האוגדה יושב בתדר המלחמה שלו, מוזן את עפרונו על המפה — והופ, חטיבה 111 מתקדמת עשרה קילומטרים, מצטרפת לחטיבה 222. בעוד שחטיבה 333 תופסת את מקומה באגף הימני, וחטיבה 444 לא נעה.

כשמפקד האוגדה פושט את מדי ועובר לחיים הפוליטיים, קשה לו להשתחרר מהרגל זה.

הוא מסתכל במפה הפוליטית. כל מיני יחידות, גדולות וקטנות, מפורזות בשטח, ללא הגיון איסטרטגי או טקטי. הוא מחייך לעצמו. הפוליטיקאים האלה, חבורה של חובבים, צריכים להכניס סדר לברדק. טוב שיש קצין מומחה כמותו. אז ככה: תנועת החופש יש להיון שמא לה, ולחבר עם התנועה הקיבוצית. את הרשימה המלכותית להיון שלושה אצבי עות קדימה, למזג עם הקצה המרכזי, ולד חוף משם שמאלה. בכיוון דרום-מערב, כדי לחבר עם גוש החופש הקיבוצי.

הופ, יש מערך חדש. מהר, חלק ואלגנטי.

ה צרה היא שאין שום דמיון בין יחידה צבאית וכוח פוליטי.

לפעמים יש לוח פוליטי מפקד, אבל הוא לא מקבל פקודות. להיפך, הוא מתרגז מאד כשמישהו מנסה אפילו לתת לו עצות. תגובתו הטבעית לפקודתו של מפקד האוגדה היא תירגום לאטיני לאימרתו המפורסמת של טדי קולק: "שק בתחת!"

לכוח פוליטי אחר אין בכלל מפקד, אלא רק מעין מועצת קצינים. השונאים איש את רעהו.

אין רמטכ"ל, הקובע מיהו, בעי צב, מפקד האוגדה. בחיים הפוליטיים, כימעת כל אחד חושב שי הוא האוגדה, מפקד האוגדה, וכל האחרים אינם אלא מפקדי חטיבות, פלוגות וחצי חוליות.

מיפגש של מנהיגים פוליטיים בכירים מזכיר תמיד תא בבית-משוגעים, שבו כל אחד מן הגנבים בטוח שהוא נפוליון, וכל השאר הם מטורפים.

יש שיגעון במערך הכוחות הפוליטיים, הרי יש שיטה בשיגעון זה. אף אחד מן הכוחות האלה לא קם בפקודת מטכ"ל. רובם הם תולדה של שר שרת אינסופית של פילוגים ומיזוגים. מי שמסתכל במפה זו, מוכרח להגיע למסקנה שאין בה הגיון. עי פי ההגיון האובייקטיבי, הצבי אי, זהו באמת ברדק גמור.

הנה החליט הגנרל להט — ידידנו צ'יק' — להיות לראש-עיר. הוא התעניין במערך ובגנ"ל, אצל ספיר ורימלט. מש מע, הוא יכול היה להצטרף במצפון שקט גם לזה וגם לזה.

חוסר-עקרונות? עורמה של מאי קייאוו? לאו דווקא.

לגבי אדם הגיוני מן המטכ"ל, פשוט אין הבדל בין המערך וגנ"ל. ובאמת — מה ההבדל? שניהם חופפים כימעת לגמרי. 80% מהגנ"ל יכזו להסתדר בני כד קושי בתוך המערך. 70% של המערך יכזו להסתדר בני קושי בתוך גנ"ל.

אין הגיון ביריבות בין המערך וגנ"ל. עוד פחות הגיון יש בקיומם של הרסיסים, שהתפצלו מהן.

המרכז החופשי התפצל או התפוצל מן חרות בגלל השינאה בין בגין ותמיר. הליברלים ולע התפוצלו מפני שלפג אחד היה חשק יותר מאשר לשני לשבת ב ממשלה. אבל לשניהם יש חשק, ברור השם. ע"מ התפצל מפני שהתפצל ממפא"י, מפני שניתן היה לנצל את שמו של בן גוריון להקמת רשימה (הדוגלת בדיעות הפוכות מאלה של בן-גוריון).

לאזני-פיקוד המחליף את המפה הצבאית במפה פוליטית, זה מוכיח רח להיראות כמשוגע. מה פתי אים?

אין אפשר לתת לשינאות פרטיות של מנהיגים להשתולל? מה זה חשוב מה קרה לפני 60 שנה בהלסינגפורס, לפני 50 שנה בקאטוביץ, לפני 40 שנה בפתח-תקוה? קדימה, לעשות סדר, אחת קדימה! לפרק את המיסגרות הי

לים להפסיד כסאות ומישרות וכיבודים אם יקום האיתור.

אף לאחד מהם אין שום חשק לפנות את מקומו לאדוף, לרבי אדוף או לתת-אדוף.

אולם גם מבחינת האינטרס הכולל, ספק אם האוגדה הגדולה תהיה חזקה יותר מן האוגדה הקטנה של גנ"ל. התזוין של ימין מאוחד, לאומני-קיצוני, ריאקציוני ומיליטריסטי, השולח את ידו אל השילטון, יב היל הרבה מאד אנשים במדינה, המצביעים כיום בעד אחד הפלגים הימניים כי הצבעת-מחאה.

המערך-מודי-מערך אינו יכול להגיע לעולם לשילטון ללא הדתיים.

האלוף שרון עצמו השמיע השבוע דיעות חריפות נגד הכפיה הדתית, בזכות תחבורת-אוטובוסים בשבת ונישואין אזרחיים. דיעות כאלה הן חוביות מאד, אבל הן לא יזונו את החטיבה הדתית אל תוך האוגדה הימנית.

גם איזו היו מתלכדים מאחורי

אריק שרון בני הכוחות שהוא קורא להם, היה יעד המיבצע — המוצב המוכנז של המערך — נשאר מעי בר להישג ידם.

ש עוד גנרל, שנשכח כימעת בהמולה, וגם הוא מוזן כוחות בדמינו.

אישם באחד ממפיני ישנה פקד דתי-מיבצע ישנה, שאין הוא שולף אותה. אבל היא קיימת.

כמו לכל גנרל טוב, יש לדיין תוכניות אלטרנטיביות. היעד המיידי הוא להשתלט על המערך ולגזע בראשו לשילטון. הסיכויים, לפי הערכתו: קלושים. התוכנית האלטרנטיבית היא להקים כבוא היום פיקוד חדש, מורכב מכמה אוגדות. האוגדה הימנית, שעזיה חודם אריק שרון, בתוספת אוגדה דתית, בתוספת חטיבת נאמני במערך. אבל הגנרל דיין הוא כבר הרבה יותר

מנוסה מהגנרל שרון. הוא נכשל כישלון חרוץ כאשר התייצב בראש רפ"י לבחירות של 1965. הוא שילם או מחיר יקר, ולולא גמאל עבד-אל-נאצר היה יושב עד היום באופוזיציה חסרת-אונים.

הוא לא יחזור על התרגיל, אלא אם כן יהיה לו הביטחון המוחלט שיוכל להקים קואליציה של רפ"י-חדשה, כל הדתיים וכל הימין, ושלקואליציה זו יהיה רוב בכנסת. דיין יודע שאין סיכוי רב להגשמת תוכנית-מיבצע זו. ראשי המערך מודעים לסכנה, והם ידאגו לצמצם עד למינימום את חלקם של חסידי דיין ברשימתם. למחנה השלום הרדיקלי כמה קולות חיוניים הן עשויים להכריע את הכף בשעת-משבר. והן אפשרות לאחד כוח לאומני-דיליברלי, שיהיה די יציב ואיתן, היא קלושה.

לכן נשארת פקודת-מיבצע זו חבויה בכיס, לפחות לפי שעה.

א ילו היו החיים הפוליטיים מסתדרים על פי ההגיון האובייקטיבי, היו הן כוחות נערכים זה מול זה, שורות-שורות, כמו בשה-קרב של ימי-הביניים.

מפניו שהבעייה המכרעת שה דורנו היא סיפוח-אוי-מלחמה, ארץ-ישראל-שלמה או ארץ-ישראלי-שלושה, היו הכוחות מתלכדים סביב שני דגלים אלה.

כל חסידי ארץ-ישראל השלמה היו מתלכדים על גבעה אחת, מסביב לדגל מנהיגם הבכיר, משה דיין, מן הסתם. אנשי חרות והליברלים, מפ"ם ואחדות-העבודה, דתיים ואנטי-דתיים, היו מחבקים זה את זה כאחים שמצאו זה את זה אחרי פרידה של חמישים שנה.

בגיבעה ממול, מסביב לדגל השלום, היו מתלכדים ליברלים ואנשי מפ"ם. אנשי מר כזו וריקלים, דתיים וחילוניים, מחנה לא פחות מגוון וצבעוני.

בקיצור — כל המחנות הקיימים היו מתפרקים, המערך וגנ"ל היו מתפזרים, ושני מערכים גדולים חדשים היו מתייצבים כשרה — מערך מוד מערך.

זהו חלום יפה והגיוני. משה סנה המנוח, שלקה כל חייו באמונה הטפלה שהחיים הפוליטיים מסתדרים על פי ההגיון הצרופ, בנה על חלום זה את הקטע האחרון של דרכו המפותלת. (התוצאה היחידה היתה שהביא לפירוקה של מק"י הקטנה, כשפג אחד נדבק לשולי המערך והפגל השני שור אף לאופוזיציה).

אין כימעת סיכוי שחלום זה יתגשם בשנים הקרובות.

לובה אליאב יוסיף להביא קולות למיזוגתו של משה דיין, משה דיין יצטרך להסדר עם פינחס ספיר, שוחרי-השלום ש בקרב הליברלים יוסיפו להאזין בחריקת-שיניים דוממת לנאומי-המלחמה של מנחם בגין המושמעים בשמם. מי שרוצה בכוחות עקביים, שאינם חצויים בנפשם, והמסוגלים להיאבק למען פיתרונות ברורים — יצטרך גם להבא להצביע בעד מיפלגות קטנות. המשפיעות בצורה עקוסה אך יעילה על הגעשה בתוך הגושים הימניים הגדולים.

א ין זה מצב נצחי. החיים הפוליטיים יסתגלו, בסופו של דבר, לצרכים המשתנים — אם כי באיחור ניכר.

יש להם הגיון — אבל זהו ההגיון של החרת המתפתלת, המבקיע לו דרך עקלקלה אל חים — ולא הקושי של התעקזה הישרה כסרגל, שי נכרתה ביד אדם ערפי תוכנית.

מי שרוצה לפעול על פי ההגיון הפוליטי זקוק לסבלנות רבה מאד, לנשימה ארוכה מאד. הוא צריך להיות מוכן לכשלונות ולנסיגות, לתיסכול ולתקופות-יאוש. להתקדמות של צעד קטן אחרי צעד קטן. תכונות אלה חסרות, כנראה, לגנרלים ההגיוניים. הם רוצים לקפוץ קדימה, ולצ"ע: "אחרי!"

הם עוזרים למצוא כי מאחוריהם אין כלום.

אדוניה הדוד

הועדף על המונח "מיפלגה", כדי להדגיש את מגוון הכוחות שיצרנו למיסגרת כוללת, ללא קולקטיביות רעיונית.

השיחות התקדמו במרץ, כאשר אנשי העולם הזה — אלכס מסיס, אמנון זיכרונ, שמואל סגל, פרץ עופר ואחרים — מקדישים עשרות ערבים אינסופיים לדין נים עם חוגים ואנשים שונים, בהרכבים משתנים ללא הרף. אחרי שראשי ש"ח ומק"י גילו עניין ביוזמה, הכינה תנועת העולם הזה מצע שהושלם באמצע מרס

למאבק מעשי משותף, הציע אבנרי. על אותו כפיס הוצע עתה להקים מחנה גדול יותר, שבו יוכיזו למצוא את מקומם סוציאליסטים וליברלים, אנשים שוחרים שלום, קודמים וצדק, שכל אחד מהם יוכל להוסיף ולדגול באמונתו האידאולוגית.

היה זה רעיון קשה לעיכול. אבל הוא נקלט בהדרגה. המאבק הנוקשה של ס"ע עות העולם הזה בכנסת ובהסתדרות עזר לכך. סוציאליסטים אדוקים לא יכלו למצוא דופי במאבק הסיעות למען הצדק ה"סוציאלי", וציונים אדוקים לא יכלו למצוא דופי בפעולתן למען יהודי ברית-המועצות, למען העלייה והסולידריות היהודית.

לקראת סוף 1972 נתקבל הרושם ש"האווירה כשרה. מרכז תנועת העולם הזה החליט להכניס את הפעולה למען הקמת מערך השלום והסולידריות היהודית. הכתובות לפעולה: אנשי רשימת נס, תנועת ש"ח, החלקים השונים של מק"י המפולגת, אנשי-רוח ליברליים באוניברסיטאות, קבוצות סטודנטים, קבוצות ב"קרב ערביי ישראל וישראל השנייה, ואישים ממקורבי המערך ול"ע שלא יכלו עוד

כל מסגרותינו הנפרדות, ולהעמיד לרשות תנועה זו את כל הכלים שיצרנו בעמל של 20 שנה, ובכלל זה סיעותינו בכנסת ובהסתדרות..."

השכם למחרת באה התגובה הראשונה: גדי יציב, ראש רשימת השלום ש"קמה בבחירות האחרונות תוך התחרות עם תנועת העולם הזה, הודיע שהוא מעמיד את עצמו בלי תנאי לרשות הגשמת הרעיון.

זוהי היה הכל. שום תגובה אחרת לא באה.

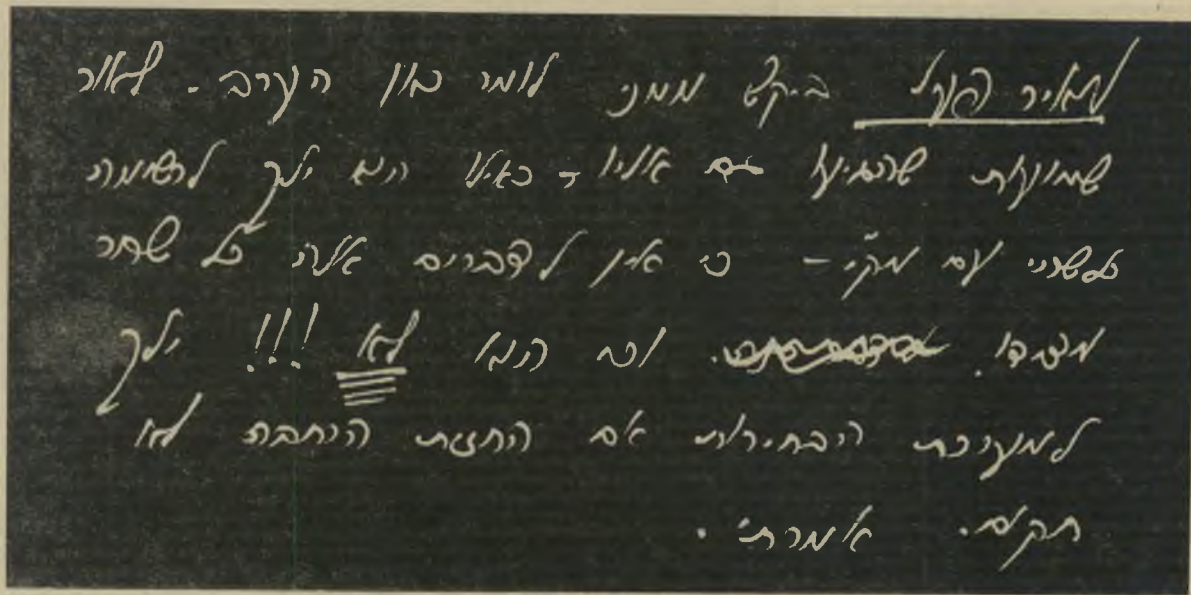
ביוזמת העולם הזה נתקיימו שורה של פגישות עם ש"ח, אולם שיחות אלה לא נשאו פרי מידי. אנשי ש"ח, ובמיוחד רן כהן, התנגדו בצורה חריפה לרעיון האיחוד, ואף לא קיבלו את הרעיון המינימלי — הקמת ועדת-תאום לארגון מיבצעי-שלום משותפים. הסיבה: תנועת העולם הזה אינה נושאת תווית אידאולוגית מוגדרת.

אולם הזמן עשה את שלו. בשורה של מיבצעים — בפיתחת-רפיה, בעקבה, ב"בירעם ואיקרית — מצאו אנשי העולם הזה ואנשי ש"ח את עצמם בשורה אחת, יחד עם האופוזיציה של מק"י. אותו מצב

מאיר פטי

„לאור שמעו שהגיעו...“

ניבה דניר
„אמרת“

והוגש לכל השותפים האפשריים. מצע זה, בעל קרוב ל-80 סעיפים, שימש מאז בסיס לכל הגופים, כשכל אחד מהם מתקן אותו לפי צרכיו.

סימון השאדה העיקרי ריחף על האפשרות לשתף במחנה החדש את קבוצת „יורשי פנה“, השו"ט טים במק"י. כי נקודת-המוצא של אזה עמדה כסתירה יסודית דנקרי דת-המוצא של הגופים האחרים.

בסוף ימיו השליך ד"ר משה סנה את יהבו על המערך, השתדל להתקבל אליו, וניהל משאומתן מעשי עם ראשי מפ"ם כדי לצרף את מק"י אליו. סנה האמין ש„מוכרח“ לחול פילוג בין הנצנים והיו"ש במערך, וכמו במיקרים אחרים בחייו הרבגוניים ביסס את כל מהלכיו על „הכרח“ שלא היה אלא תיקוה רחוקה.

יורשיו הצעירים — יאיר צבן וראול טייטלבוים — ממשיכים בקו זה, אותו הסבירו ארוכות לאבנרי וחבריו. ממילא לא יכלו לנקוט קו אופוזיציוני תקיף ב"שום עניין, ובייחוד לא בענייני השלום. בכל ניסוח השתדלו להשאיר „גשרים פתוחים“ אל אבא אבן ופינחס ספיר — דבר שמנע מראש כל עמדה אופוזיציונית תקיפה. הפער הגדול, שבלט בין הו"ש פעות אורי אבנרי ומשה סנה בכנסת כימר עט בכל התחומים, עבר בירושה למגעים החדשים.

כדי לברר את העניין, ביקש אבנרי להיפגש עם יאיר צבן. בשיחה פנים אל פנים הסביר אבנרי שלושה עקרונות שיניחו את תנועתו בקשר עם שיתוף מק"י במערך החדש:

- קו אופוזיציוני בלתי-מתפשר בכל השטחים האלאומיים והסוציאליים.
- מצע שיכלול את הדרישה שישראל תכריז על נכונותה להחזיר את „השטח

להסכים למדיניות גולדה-דיין-ספיר. וכך, באחד מערכי סוף השנה, התכנסו באולם-הישיבות המרווח של ועדת-הפנים במישכן הכנסת, לפי הזמנת אבנרי, כי שלושים אישים, שייצגו את הגוונים ה"אלה. אחרי שהזמין הסביר את הרעיון נפתח ויכוח, שעמד מייד בסימן ההתנגדות בין שתי מנגמות:

● **מגמה להקמת מחנה פוקרי טי בלתי-אידאולוגי, גדול וכולל.** בגישה זו תמכו הסוציאלוג גדי יציב, ה"בלשן-המירחן יוסי סדן (בנו של דוב סדן), המזרחן יוסי אמיתי מקיבוץ גבולות, מראשי ש"ח, ואחרים.

● **מגמה להקמת מחנה פוקרי טי סוציאליסטי-מארכסיסטי.** בגישה זו דגלו כמה סטודנטים קיצוניים, כמו גידעון ספיר מחיפה. **היתרה זאת ראשיתה של המחלוקת, שעמדה להטביע את חותמה על כל המשך הפעולה.**

לידתו של „מרי“

בשלב מוקדם הציע גדי יציב ש"ח תואר לאיחוד, שיבטא את הגישה ה"מעשית מבלי לתת תווית אידאולוגית: „רדיקלי“, אבנרי הוסיף לכך את ההגדרה „המחנה הרדיקלי הישראלי“ — וכן נולדו ראשי-התיבות מרי. (המונח „מחנה“

הפתק בכתב-ידה של ניבה דניר
„הוא לא !!! יד“

נוצר בתנועה לשלום וביטחון, המאגדת את כל הגורמים ממפ"ם עד מק"י. **כך, בני הידברות מיוחדת, נודו דה שותפות מעשית שהניבה פרי בשלב מאוחר יותר.**

דגלים ובים-חזית אחת

הרעיון לא נשכח אף לרגע. אנשי העולם הזה חזרו עליו בשיחות פרטיות ללא-ספור. בהדרגה הוא קרם עור וגידים.

הרעיון: להקים תנועה גדולה, למען השלום, הדמוקרטיה והצדק הסוציאלי. ש"ח תמלא את החלל הציבורי שנוצר בין ה"מערך ורק"ח, שתהווה אופוזיציה לוחמת בכל השטחים, ושתהיה מאוחדת סביב מצע מעשי משותף. בתנועת העולם הזה — כוח חדש עצמה התלכדו, בשעתו, על בסיס כזה אנשים הרואים את עצמם כסוציאליסטים וכאלה הרואים את עצמם כליברלים. יחד עם אנשים ללא שום תווית אידאולוגית, חילוניים וגם דתיים שומרי מצוות. התנועה סירבה לשבץ את עצמה במסגרות הנושנות של „ימין“, „שמאל“ או „מרכז“, מתוך אמונה שכל הגדרה אי-דיאלוגית בלתי-רלוונטית למאבק, תפגע לליכוד כוחות ואנשים. „חזוק כל אחד בדגל האידאולוגי שלו — אדום, שחור, ירוק או כחול — אך נתאחד כולנו יחד

האות הראשון ניתן לפני שלוש שנים. התאריך לא היה מיקרי: שנה אחרי הבחירות לכנסת השביעית, שלוש שנים לפני הבחירות לכנסת השמינית. ביום 27.11.70 פירסם הארץ מאמר של אורי אבנרי, שנשא את הכותרת: „מתקרב רגע האמת — קריאה לליכוד מחנה השלום הישראלי.“ היה זה ניסיון מתוכנן להתניע את גלגלי האיחוד, הרחק מ"אוירת-בחינות.

כמאמר הציע אבנרי רעיון מיימני ורעיון ממשלמני. המינוח: מיבצע לאומי גדול ומשותף של כל כוחות-השלום, שיוקדש מתוכו איחוד מעשי. המכסימום: הקמת מיפלגה מאוחדת שכל כלי כוחות השלום והקידמה שמחוץ למימסר, בין המערך ורק"ח.

כתב אבנרי: „לא אסתר כי לנגד עינינו עומדת מטרה שאני חולם עליה מזה שנים רבות: הקמת מיפלגת-השלום הישראלית, גדולה ומגוונת, שתלכד בשורותיה את כל כוחות-השלום למען פעולה יומיומית בכל המישורים, תוך מתן מלוא החרות לכל מיגוון הגישות והמגמות האידאולוגיות. „כאשר הקמנו, ידידי ואני, את תנועת העולם הזה — כוח חדש, לא ראינו בה אלא שלב-ביניים להשגת מטרה זו. אילו ראיתי אפשרות להגשמת ברגע זה, לא הייתי מהסס להמליץ בפני ידידי לפרק את

אנל הבדרי

במדינה

הטירור

תעלומה מעוכבת

פרשת המטוס היפאני

החטוף — העמידה את

ישראל בפני דילמה מוסרית

באחד הימים של שנות השלושים אחז פאניקה היסטורית בתושבי ארצות-הברית. היה זה אחרי ששידור חדשות ברדיו מסר, כי אנשי המאדים עומדים לפלוש אל כדור הארץ. רק במאוחר הסתבר ששידור החדשות היה בסך-הכל פתיחתו של תוכנית מחת, ששידור בצורת קריינות חדשות ביד השחקן אורסון וולס.

השבוע נזמה היה כי ישראל עומדת בפני מצב דומה לזה בו עמדו תושבי ארצות-הברית בעיקבות שידור תוכנית המתח הבדיוני. אלא שהסכנה היתה ה"פעם מוחשית יותר. לא היו אלה אנשי המאדים שהתכוונו לנחות על כדור הארץ. הסכנה היתה כי קבוצה של מטורפים שהשתלטו על מטוס ג'מבו יפאני, תנחית את המטוס אי-שם בישראל. תרסק אותו או תפוצץ אותו מעל מקום יישוב כל-שהו או מיתקן אחר.

האיום לא עורר פאניקה או בהלה. במרבית השעות בהן החזיקו החוטפים ב"מטוס היה האיום בלתי מוחשי. כיוון ש"החוטפים נעו במסלולים רחוקים מסביב לגבולות ישראל, לא השמיעו כל איום וכל תביעה כלפי ישראל. מלבד העובדה שאחד מחוטפי המטוס הציג את עצמו כי פלסטיני ומלבד הרמז לישראל בשם ה"זהות שהעניקו החוטפים למטוס — קדושי ה"הכרמל, לא היווה המטוס לכאורה כל סכנה ממשית לישראל.

בעייה מוסרית — דא מיבצעית. אבל מתחת לפני השטח שררה הת"רגשות ותכונה לא מעטה. למעשה נער"כו שילטונות הביטחון לקראת אפשרות שבשלב מסוים יישו החוטפים האלמו"נים את תוואי הטיסה של המטוס, ימ"ריאו לכיוון ישראל. האיום נעשה מוחשי בבוקר יום השלישי השבוע, אחרי ש"המטוס המריא בתום שלושה ימי חנייה מיסטרוריים בגסיכות הנפט דובאיי. הוא חנה חניית ביניים בדמשק, ניסה להי"כנס למרחב האווירי של לבנון, שם סטה לכיוון יוון. במשך דקות ארוכות ועוצ"רות נשימה טס המטוס מעל הים התי"כון, מבלי שיהיה ברור אם חוטפיו אכן מתכוונים להטיס לכיוון ישראל.

אפשר היה לתאר מיספר אפשרו"יות פעולה של החוטפים, אם אכן הת"כוונו לפעול נגד ישראל. דבר שטרם הת"ברר. הם היו יכולים להטיס את המטוס מעל שטח עירוני בישראל או מעל נמל"התעופה בלוד, לאיים לפוצצו באוויר אם לא תתמלא תביעה כלשהי שלהם.

במצב כזה היה על האחרים בישראל לעמוד בפני החלטה גורלית: האם להניח למטוס להיכנס לתחום האווירי של ישר"אל, לאפשר לו לנחות בנמל-תעופה ישר"אלי, לקיים מגע עם החוטפים ולנסות לחלץ את הנוסעים? או לפעול בצורה שלא תאפשר למטוס להגיע בכלל לתחור"מי ישראל ולבצע מעשה טירוף קטלני?

מבחינה טכנית ניתן היה למנוע את נחיתת המטוס בארץ רק על-ידי סירוב לאפשר לו נחיתה. במקרה כזה יכלו ה"חוטפים לאיים לבצע פיצוץ באוויר. כדי למנוע את כניסת המטוס למרחב האווירי של ישראל, ניתן היה להשתמש רק ב"כוח. במילים אחרות: לפגוע במטוס, להפילו, ולסכן את חיי נוסעיו, ובלבד שלא יגיע לישראל, שם יסכן מלבד את הטסים בו, חיי בני-אדם נוספים.

זוהי הדילמה העיקרית שהטרידה את מנור"חתם של אלה שיצאו לקדם את פני הרעה. למרבה המזל, לא נאלצה ישראל להחליט ולהכריע בבעיה זו, שהייתה יותר שיקור"לים מוסריים מאשר שיקולים מיבצעיים.

מהפכה עולמית. מה ניסו חוטפי ה"מטוס להשיג בסופו של דבר?

קרוב לוודאי שהשאלה תישאר עוד זמן רב ללא פיתרון. קשה היה לחפש הגיון אצל קיצוניים פאנאטיים בלתי מזהים, מסוגו של קונו אוקאמוטו הכלוא בישראל, ההולמים על מהפכה עולמית שתטביע את העולם בדם ובגוויות.

ליליא האיימה שבה, יכלה פרשת חטיפה זו להיות מבדחת. עתה היא תיוותר, כמו חידת אנשי המאדים או הצלחות המער"פות, תעלומה מעופפת שרק הזמן ימ"ציא לה אולי פיתרון.

החליטו להקים חזית עם העולם הזה. בציבור הערבי התחילה להתגבש קבוצה להצטרפות. חלק מן הפנתרים השחורים התעניינו אף הם באפשרות של הצטרפות. סיעת העולם הזה בכנסת ובהסתדרות שינתה את שמה ל"מרי — המחנה הרדיק"לי הישראלי". נתתחו מגעים עם אישים במערך ובל"ע.

מרכז העולם הזה — כוח חדש התכנס, החליט לצרף את מק"י למערך אם תסכים בצורה חד-משמעית לקו אופוזיציוני, כו"לל הנכונות להחזיר את השטחים תמורת שלום. מק"י מסרה לעיתונות הודעה, כי אילו הסכימה עם העולם הזה לנוסח ש"פירושו איהסכמה לגבולות הקודמים.

כיצד כיוני התכנס הוועד המרכזי ש"מק"י, קיבל החלטה שנועדה דחסי פופית את המשאומתן — אך להטיל את האשמה לזכר עד העולם הזה.

החלטות אותה ישיבה מהוות קוריוז. קול העם, ביטאון מק"י, פירסם ב"6 ה"דעה רשמית על ההחלטות, בה דובר על "הימנעות מהתנחלויות קבע" (כלומר: הס"כמה להתנחלויות המוגדרות כ"זמניות", כמו היאחזויות נח"ל בשטחים המוחזקים) ו"החזירה לגבול מוסכם עם שכנינו" — (נוסח של משרד-החוץ, הבא לרמוז על

בענייני הגבולות, ובעד העמדת "אישיות בלתי-תלויה" בראש הרשימה. כ"בלתי-תלוי" הוצע מאיר פעיל — אדם שחסר לו עדיין נסיון פרלמנטרי או פוליטי. אחרי כמה שעות של ויכוח חסר-תכלית, פקעה סבלנותה של ניבה לניר, חברת ש"ח. היא האשימה את ראשי מק"י כי הבלה, תבעה להעמיד בראש הרשימה את אורי אבנרי, ולהסכים להחזרת השטחים המוחזקים תמורת שלום.

היה נראה כאילו אנשי מק"י קיבלו את שתי הנקודות, ונקבעה פגישה למחרת היום לפיכום סוף פ"י. אך למחרת היום נתברר כי מק"י חזרה לעמדתהמוצא שזה — תהליך שחזר מאז בעשרות ישיבות.

למשל: אחרי ישיבות אינסופיות, ישב אבנרי עם צבן בירושלים, הכין מצע משותף שנקרא מאז "סיוטת אבנרי-צבן". הובעה בו הדרישה שישאל תצהיר שהיא "רואה את השטחים המוחזקים (בהא ה"ידעה) כפיקדון שעליו תהיה נכונה לוותר תמורת השלום".

היה זה נוסח חד-משמעי, ולרגע היה צדמה שסוף-סוף הוסרו המיכשולים ו"הוקמה חזית רחבה ביותר. אך למחרת היום ממש, בדירת ניבה לניר בתל-אביב, התהפכה הקערה על פיה. יאיר צבן מ"מק"י הודיע שאמנם מוכנה מק"י לנסותה זו כ"פשרה המגשרת על ניגודים" — אך מק"י עצמה תמשיך לדגול בעמדתה ה"מקורית, שאין לחזור לגבולות הקודמים, ושקו העולם הזה פירושו קבלת "תכתוב צרכי".

בסוף ישיבה זו, שוב מאוחר כי לידה, היה ברור שהמשאומתן עם מק"י נכשל.

באותה ישיבה, ביום 30.5.73, אירע עוד משהו חשוב. באותו יום נודע שמנחם ברינקר פועל בהתמדה, מאחורי הקלעים, בשליחות ראשי מק"י, להקמת חזית של

חיים המוחזקים" — עם ה"א הידיעה — תמורת שלום מלא.

● חלוקת הייצוג במבנה המשותף על פי גודל המרכיבים, בהתאם לסקרי דעת-קהל אחראיים.

אבנרי הסביר לצבן שאם אין הסכמה עקרונית על שלוש נקודות אלה אין סי"כוי להידברות, ועליכן כדאי להבהיר זאת לפני פתיחת משאומתן רשמי. צבן שמע והציע פתיחת משאומתן רשמי.

כך נתקבל הרושם שיש הסכמה עקרונית על הנקודות העיקריות. רק לאחר מכן נסתבר שהיה זה טכס טאקטי בלבד — טכס שראשי מק"י חזרו עזיו שוב ושוב.

..שלושת המוסקטירים"

בישיבה הרשמית הראשונה עם ראשי מק"י שלפו אלה ארנבת מן השרול. היה זה מצע של שלושה מרכיבים צעירים, שנכנסו לאחר מכן לפולקלור של הפרשה כ"שלושת המוסקטירים". היו אלה מנחם ברינקר (אמנות), אבישי מרגלית (לוגיקה) ומאיר פעיל (היסטור"ריה).

היה זה מיסמך מעניין, כי השלושה לקחו את סיוטת העולם הזה, העתיקי ממנה עשרות רבות של סעיפים כלשונם, ללא שינוי — אך הכניסו שינויים בכמה מן הסעיפים המרכזיים, הנוגעים למאמצי השלום. לכאורה היתה זאת "פשרה" בין גישות העולם הזה ומק"י. למעשה היתה הפשרה בין סיוטת העולם הזה ובין הקו של משרד-החוץ.

למשל: במקום הנכונות להחזיר את "השטחים המוחזקים" תמורת שלום, באה נוסחה מעורפלת על "רוב השטחים" במקום "ארץ-ישראל המערבית. כמולדת לשני עמים, באה "ארץ-ישראל ההיסטור"רית" — נוסחה התואמת את דרישת אבא אבן שהמדינה הפלסטינית תקום בעבר הירדן. במקום התנגדות לכל התנגדות, דובר רק על התנגדות להתנחלות "קבוי"עה.

היו כמה תופעות מוזרות כשרב זה, "שלושת המוסקטירים" עבדו תוך תיאום הדוק עם אנשי מק"י, אך לא קיימו שום מגע שהוא עם תנועת העולם הזה. כאשר קבעו אבנרי ופעיל פגישה ביניהם, לא הופיע פעיל.

היה ברור כי מנהיג השלושה, מנחם ברינקר, פועל מטעם מק"י, ונראה ש"מאיר פעיל, קצין שהשתחרר לא מכבר מצה"ל, נגרר אחריו מתוך תמימות, מבלי לעמוד על המתרחש.

במהלך המשאומתן אירע עוד דבר מוזר. בפעולה למען ועידת בולוניה הת"כדור אנשי העולם הזה, ש"ח והאופוזי"ציה של מק"י. בשעה שאבנרי ואמיתי השתתפו בוועידה ונאמו בה על פטריו"סיום ישראלי וציונות, פירסמו ראשי מק"י גינוי חריף, שהופץ בעולם כולו על-ידי משרד-החוץ הישראלי.

במיוחד זה הוגדרו אבנרי ואמיתי תי כ"אנטיישראליים" — הגדרה מוזרה מפי מי שמנהל עימות באור"תה עת עצמה משאומתן להקמת מוחה פוליטי משותף.

פתק בכתביד

למחרת ועידת בולוניה נמשך המשאומתן בקצב משגע, כשכל יום מתקיימת ישיבה בת חמש-שש שעות, עד מאוחר בלילה. החלק שנגע לשי"ח ול"אנשי רשימת-הס התקדם בהצלחה, אך החלק שנגע למק"י ול"שלושת המוסקטי"רים" קיבל, חיש מהר, צביון כימעט פקפאי.

בישיבה המשותפת הראשונה של כל הגופים, בדירת אבנרי, הציג מנחם ברינקר את עמדת מק"י: נגד קו ברור

יוסי אמיתי
לא ציוני?

הצורך לשנות את ההגבול הקודם ולספח שטחים לישראל.

אולם כעבור 24 שעות העבירו ראשי מק"י לאבנרי נוסח שונה לגמרי של הת"לטות אותה ישיבה. נוסח זה כאילו קיבל להלכה את נוסחת אבנרי-צבן, כ"גישור על פני הבדלי דיעות, אך תוך איהסכמת מק"י לגבולות הקודמים.

תכלת וגם אדום

עד לאותו רגע היה ברור כי מאיר פעיל לא צטרף אף לאחד מן הגופים, אם לא ילכו יחד. כדי להבהיר זאת לחלור"טין, ביקש פעיל להפגש עם אבנרי. הפג"שה נתקיימה בדירתו של אבנרי, ביום ב/11.6.

בשיחה זו הבטיח פעיל לאבנרי חגיגות שזא יידך בשום פנים ואין פ"ן עם מק"י בלי מר"י, ושאלם לא תקום חזית רחבה שתכלול את מר"י ומק"י, יידך הוא הבטיחה.

הוא גם ביקש מאבנרי שלא "לנעול את הדלת", ולהשאיר אפשרות של הצטרפות ל"מר"י אחרי הבחירות להסתדרות.

כעבור שלושה ימים, ביום ה' בבוקר, חזרה ניבה לניר על אותה עמדה בשיחה עם אבנרי. היא הודיעה שלא תלך בשום פנים ואופן עם מק"י, מפני שזו מתנגדת למצער"שלום אמיתי. את עמדת ידידה, רן כהן, הלהוט להליכה עם מק"י דווקא, הגדירה (תמשך בעמוד-26)

רן כהן
ציוני?

מק"י ושי"ח נגד תנועת העולם הזה, ושכל המשאומתן לא נועד אלא לתפוס עמדה טכסית שתאפשר לטעון ש"אורי אבנרי הכשיל את המשאומתן". במהלך ה"ישיבה העביר אבנרי לניבה לניר פתק על כך.

על כך השיבה ניבה לניר בפתק בכתב ידה: "מאיר פעיל ביקש ממני לומר כאן הערב — לאור השמועות שהגיעו גם אלי — כאילו הוא יידך לרשימה כדשה עם מק"י — כי אין דרכים אלה כל שחר מצידו, ובי הוא לא !!! יידך למערכת הבחירות אם החזית הרחבה לא תקום. אמרתי."

מכאן התגלגלו הדברים במהירות. קבוצת אנשי נס. ש"ח והאופוזיציה של מק"י

אלון

תזז תי זרועות ממלכתיות שונות מינו בנובמבר 1970, בעת ובעונה אחת, שתי ועדות-חקירה נפרדות, ללא כל קשר ביניהן. תפקידן היה לבדוק פרשת הדלפה, שנראתה חמורה במיוחד לראשי השלטון במדינה.

מה שהביא למינוי שתי ועדות החקירה היה מישפט אחד שאמר ח"כ אורי אבנרי בכנסת, צמד ידיעות שהופיעו באותו שבוע במדור תפקידן בהעלם הזה, וכתבה שפורסמה כתוצאה מכך, שבוע אחר-כך, בשבועון החדשות האמריקאי טיים.

שלושה איזה עסקו בנושא אחד: פגישה סודית שנערכה בין המזכיר הוותיק לבין סגן ראש-הממשלה יגאל אלון, אישם בערבה, בואכה אילת.

מישפט המפתח של כל הפרשה, ש-

המקור שלי נברא

התפתחה לסנסציה בינלאומית, נאמר בעת פתיחת הדיון המדיני בכנסת באותו חודש, כאשר הגיע תורו של ח"כ אבנרי לשאת את דבריו, הוא התייחס לעובדה שסגן ראש-הממשלה לא מצא לנכון לפתוח את הדיון המדיני, ואמר בין השאר: בינתיים נתברר לי שבשבוע שעבר נפגש סגן ראש-הממשלה עם אחת הדמויות המרכזיות במזרח התיכון, ואני שואל את עצמי: אם הוא כשר לנהל מדיניות חוץ וביטחון בדרג כזה, מדוע אינו כשר לפתוח דיון מדיני בכנסת בשעה זו?

ייתכן ואיש לא היה שם לכך מישפט הסתמי, שלא נקב בשמה של האישיות עימה נפגש אלון שבוע לפני שנאמר הדבר, **דולא החליט** יושב-ראש הכנסת, **למי דרישת הצנונה הכיטחונות**, **למי חוק פסקו זה מדבריו של אבנרי מפרוטוקול הכנסת**.

אילו לא התערבה הצנונה בפרשה, ודאגה לכך שהדברים שאמר אבנרי לא יפורסמו בשום עיתון ישראלי, ייתכן והי דברים היו נשכחים. אבל כתבי-החוץ ורזנים צירפו את מה שנמחק מדבריו אבנרי לשתי ידיעות שהופיעו בראש מדור תפקידן בהעלם הזה באותו שבוע, היו אלה ידיעות תמימות, לכאורה, שסיפרו את הסיפורים הבאים:

● **סדר יום עמום מאוד ליגאל אלון:** שר החינוך והתרבות יגאל אלון, הטרוד בימים אלה בפגישות מרובות ב"קשר לשירות המורים התיכוניים, אינו יכול להקדיש את כל זמנו לטיפול בענייני השביתה. כי מילכד תפקידו כשר-החינוך מוסיף יגאל אלון למלא תפקידים חשובים אחרים גם כטגן ראש-הממשלה, המאצטס אותו לקבוע פגישות חשובות לא-פחות

במדינה

תחבורה

הפתרון טמון

בשילוט

עוד מיבצע פירסומת
שז שרי-התחבורה
התגלה כחסרי-כספי

אחת לכמה שבועות עולה שרי-התחבורה והתיקשורת שמעון פרס לכתורות. אם אינו מגיע לכתורות הוא מגיע לפחות ל- עמודי המודעות, שם מפורסם משרדיו את תקציבי הפירסום הגדולים ביותר בין כל משרדי הממשלה. לאחרונה זכה פרס הן לכתורות והן למודעות. היה זה ה- מיבצע הגרנדיוזי חנה וסע שהוכרו על ידו ושנועד להקל על מצוקת התחבורה והחניה בתל-אביב רבתי.

הכשרנו מגרשי חניה ענקיים במבואות תל-אביב, הודיעו דוברי משרד-התחבורה. הבאים מחוץ לעיר יוכלו להחנות שם את רכבם הפרטי ולהגיע לכל מקום בעיר בעזרת אוטובוסים שיצאו ממגרשי החניה בתדירות גבוהה.

על מה שקורה כאמת בחינוכי ה-
חנה וסע, מדווח כתב "העולם"
הזה" ארנזן מר:

השלט המורה חנה וסע, כמיון אותך למיגרש החניה הגדול והישן שמאחורי איצטדיון הכדורסל של יד-אליהו. זהו מיגרש חניה שהיה שם עוד לפני המיבצע. כל מה שעשה משרד-התחבורה זה ל- הציב שלטים. ספק אם השלטים אומנם שיכנעו מישור להחנות שם את רכבו. במשך השעה שסיירתי במקום חנו במגרש, היכול להכיל כאלף מכוניות, שלושים מכוניות בלבד, כולן של בעלי המיפעלים הסמוכים או עובדיהם. יותר משהוא משמש מיגרש חניה, משמש המיגרש כמעבר חצייה, רוב המכוניות המשתמשות בו, מנצלות אותו לקיצור הדרך מסביבת ה- סינרמה לאיזור יד-אליהו.

הפירסומת של משרד-התחבורה על קווי האוטובוסים שהותקנו במקום, התגלתה אף היא ללא כיסוי. ברחוב הסמוך ל- תחנות האוטובוסים של הקווים הישנים, קו 33 מוביל דרך המיגרש לשפת-הים, עובר שם בתדירות של אוטובוס אחד אחת ל-10 דקות. קו 31 העובר במקום נוסע למגורבי דרך אלנבי, קו 53 מוביל לגבעתיים ולתחנה המרכזית וקו 11 לצפון תל-אביב בתדירות של אוטובוס אחד ברבע שעה. כל האוטובוסים עוברים דרך המיגרש כשהם מלאים ועמוסים. מי ש- ירצה לנצל אותם אחרי שהחנה את רכבו במיגרש, יצטרך להמתין כרבע שעה עד לבוא האוטובוס, להתענות אחרי-כך ב- צפיפות ובדוחק חצי שעה נוספת עד ש- יגיע ליעדו. אז מדוע עליו להשתמש ב- מיגרש?

משוגע מי שחינה. המצב במיגרש חנה וסע השני, ליד תחנת הרכבת בדרום, אינו שונה. קווי האוטובוסים היוצאים משם מעטים יותר. קו 1 יוצא לרחוב דיזנגוף אחת ל-45 דקות. קו 89 לצפון תל-אביב מגיע מחולון תמיד עמוס ומלא והקו החדש שהותקן במקום, קו 13, היוצא ל- כיוון מוגרבי יוצא אחת לרבע שעה, כ-15 המכוניות שחנו במיגרש בשעה ש- ביליתי במקום, היו כולן של אנשים ש- נהגו לחנות במקום גם לפני מיבצע חנה וסע. כולם נוסעים ברכבת. בשעות השיא של הצהריים לא היתה כל תנועת רכב במקום, מלבד תנועת אוטובוסים ומוניות.

אמר אברהם יצחק, בעל רכב משרדות יהודית בתל-אביב שהגיע למקום כדי ל- אסוף נוסעים מהרכבת: "אני חושב ש- העניין הזה לא יצליח. מי שחונה פה חונה רק בשביל הרכבת. אם רוצים ש- נהגים מחוץ לעיר ישתמשו בחניונים ה- אלה צריך לחקק חוק שיאסור על רכב מחוץ לתל-אביב להכנס לעיר."

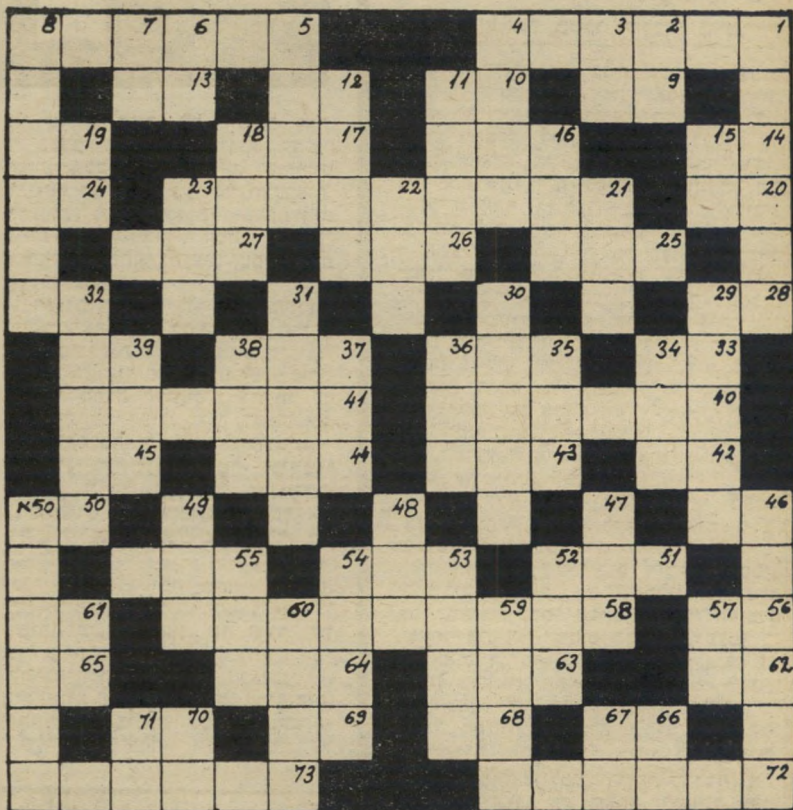
אמר נהג מרחובות שסירב להיענות ל- הצעה להחנות את רכבו במקום: "מה, אני משוגע? בשביל מה השקעתי שלושים אלף לירות באוטו. בשביל להתענות שוב באוטובוסים?"

מסתבר שכל המיבצע הרעשני של משרד-התחבורה, מסתכם בסך הכל ב- כמה שלטי הכוונה, שאיש אינו שם לב אליהם.

1873

השולם הזה

תשבץ

מאונך:

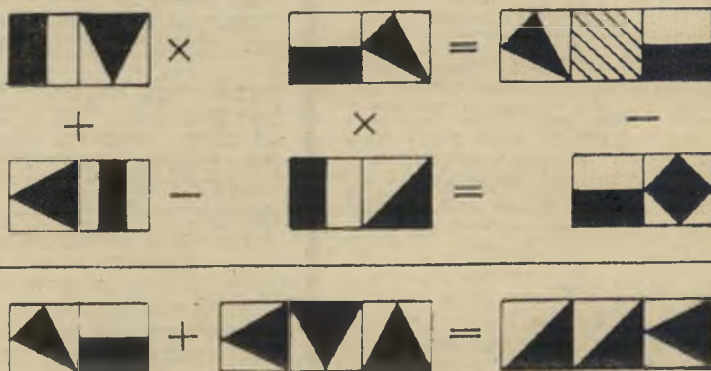
(1) מטוס נוסעים. (5) אוניברסיטה ערבית. (9) ממהר. (10) די, מספיק. (12) מילת ברירה. (13) תואר אנגלי. (14) גף. (16) סוג של כישוף. (17) מובח אלילי. (19) שדה מרעה. (20) עמוד מים. (21) זכתה במדליות רבות במכביה. (24) צמד. (25) מעשר המכות. (26) ז'רגון. (27) חרב. מאכלת. (28) סוד. (32) שליט דרום ויאטנאם לשעבר. (33) תו נגינה. (35) עורג. (37) חודש עברי. (39) מקום גישא. (40) חוף רחצה בחיפה. (41) עיר ב- אוסטרליה. (42) רשע. (43) עובד בית מרחץ. (44) זמן קצר. (45) "אף-על-... כן". (46) מתנה. (50) גבעה. (51) אציל. (53) חוסר ביטחון. אי ודאות. (55) חיה גדולה. (56) קולב. (58) יצור מיתולוגי שהוא גם גבר וגם אשה. (61) מלחין גרמני. (62) ישן. (63) ור. (64) הצורה בה ניגלה להמלט אביו. (65) אביון. (66) אלהים. (68) בעלה של תמר. (69) לא אשם. (70) לחם. (72) שולי המגבעת. (73) גזע ענקים עתיק.

מאונך:

(1) מטוס נוסעים. (5) אוניברסיטה ערבית. (9) ממהר. (10) די, מספיק. (12) מילת ברירה. (13) תואר אנגלי. (14) גף. (16) סוג של כישוף. (17) מובח אלילי. (19) שדה מרעה. (20) עמוד מים. (21) זכתה במדליות רבות במכביה. (24) צמד. (25) מעשר המכות. (26) ז'רגון. (27) חרב. מאכלת. (28) סוד. (32) שליט דרום ויאטנאם לשעבר. (33) תו נגינה. (35) עורג. (37) חודש עברי. (39) מקום גישא. (40) חוף רחצה בחיפה. (41) עיר ב- אוסטרליה. (42) רשע. (43) עובד בית מרחץ. (44) זמן קצר. (45) "אף-על-... כן". (46) מתנה. (50) גבעה. (51) אציל. (53) חוסר ביטחון. אי ודאות. (55) חיה גדולה. (56) קולב. (58) יצור מיתולוגי שהוא גם גבר וגם אשה. (61) מלחין גרמני. (62) ישן. (63) ור. (64) הצורה בה ניגלה להמלט אביו. (65) אביון. (66) אלהים. (68) בעלה של תמר. (69) לא אשם. (70) לחם. (72) שולי המגבעת. (73) גזע ענקים עתיק.

חשבץ 1873

וחי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפוף. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק, יש למצוא איזו סיפורה מציין כל סמל של ריבוע.

★ צי"די המכשפות קפצו על עגלה בלי גלגלים

מאשר עם נציגי המורים התיכוניים ולנסיינות ארוכות.

הצי"די: "לחץ אמריקאי על המלך הדיפלומטי: האמריקאים לוחצים בשבועות האחרונים הן על ישראל והן על המלך חוסיין, להגיע להסכם על בסיס תוכנית רוג'רס. האמריקאים מוכנים לתמוך בי מגעים ישירים בין חוסיין לישראל, ונראה שאף חוסיין עצמו מוכן למגעים ישירים כאלה."

למה רימו צירוף שתי ידיעות מעורפלות אלה? זאת ניתן היה להבין רק אחרי שבוע, כאשר שבועון החדשות האמריקאי טיים פירסם סיפור מלא על פגישה שניערכה בערבה בין חוסיין לבין אלון, סיפור שנפתח בתיאור הבא:

"מדומים ירדו זה עתה על שממת הערבה השטוחה, הפראית, צפונית לאילת,

זוהר בכלא רחלה: התעלות עד מוות בחולה לבן!

פגישות אלו חוסיין

השער "ההיסטורי": "העולם הזה" 1733

ודרש שתימסר אינפורמציה לפרלמנט הישראלי. שאלתו נמחקה מפרוטוקול הכנסת, והצנזור סירב להרשות לעיתונאים לדווח על כך.

בעיקבות טיים פירסמו עיתוני-חוץ רבים ידיעות וסיפורים על פגישת חוסיין ואלון, כשהם מאזכרים את המישפט שאמר אבנרי בכנסת, שגרם לסנסציה ולהתרגשות. שתי ועדות-החקירה נצטוו לחקור כיצד דלף

הדפנות, לא נשאר בודד במערכת. תוך זמן קצר נאספו אל דגליו כל חסידי משה דיון, שמצאו בפרשה הזדמנות לנגח את אלון, שאותה שעה עדיין היה מרותק למיטתו במכוון הלב שכבית-החולים תלי השומר.

ח"כ העבודה מחטיבת רפ"י, מרדכי בן פורת, שלח "מיכתב דחוף" לגולדה, בו

★ מי בכל זאת הדליף את הידיעה על הפגישה?

מאותן סערות האופייניות למיפרץ עקבה, ולא היה חסר הרבה שיקרה אסון.

לדברי כהן הוא נפגש עם אהרונסון על מדרגות בית-סוקולוב כמה ימים אחרי פגישת אלון חוסיין, וסיפר את תוכן הפגישה לאורי אבנרי.

הוסיף הארץ על תוכן דבריו של כהן: "כדור גילה ח"כ אבנרי עובדה זו מעל דוכן הכנסת. הפירסום נאסר, אך המידע דלף לעיתונים בחו"ל, פורסם — והועתק בארץ."

גם אברהם אהרונסון וגם יגאל אלון, מייד עם מביית-החולים, הכחישו את טענותיו של כהן. אבל לא היה כל צורך להסתמך על הכחשותיהם.

כל מי שהיה טורח להשוות את פירסומי העולם הזה והעיתונות הזרה ב-1970 ל-1973, היה גירסתו הדמיונית של כהן ב-1973, היה מגלה מיד את הסתירות שבין שתי הגירסות.

רא היה שום דמיון בין שני הסיפורים.

סיפורו של כהן, שאולי שמע אותו באחד הימים מפי מישוה המוכר רק לו, לא דמה אפילו בצורה הקלושה ביותר לסיפור הפגישה שאבנרי רמז עליה בי דבריו בכנסת, ושפורסמה אחר-כך בטיים ובהעולם הזה.

אבנרי דיבר על הפגישה בין אלון וחוסיין בגבול הערבה, ללא נוכחות כל אישיות

מה המשמעות של הפגישות הסודיות בין חוסיין ליגאל אלון? מיסתורין בערבה

בניגוד לטענתו של ח"כ שלום כהן, כאילו הדליף לו אברהם אהרונסון מידע על פגישה שנערכה על ספינה במפרץ עקבה, בה השתתפה גם ראש-הממשלה גולדה מאיר. אין שום קשר בין הסיפור שסיפר כהן לבין מה שפורסם לפני שנתיים וחצי בהעולם הזה.

אחרת ממשלת ישראל. סיפורו של כהן מתייחס לפגישה שהיתה, כביכול, לחוסיין עם אלון וגולדה בתאריך בלתי-ידוע, על ספינה ספינה במפרץ עקבה.

אגב, מדהימה העובדה שכל ה"קופצים" על סיפורו של כהן גנזו פרט חיוני זה — נוכחותה של גולדה אילו דיבר אבנרי על פגישה כזאת, לא היה מדובר על פגישת חוסיין-אלון, אלא על פגישת חוסיין-גולדה.

אילו טרח מישוה מציידי-המכשפות ליבר את העובדות או לבדוק את פירסומי העולם הזה בנושא זה, היה חושף מייד

תבע ממנה להקים ללא דיחוי ועדת-חקירה ממלכתית, שתחקור את פרשת ההדלפות של השר אלון לאורי אבנרי ולהעולם הזה. ואילו סיעת גח"ל לא אחזה גם היא לקפוץ על העגלה, חבטה לקיים דיון בי מליאה על הפירסומים סביב פגישת אלון חוסיין.

כל הח"כים הנועזים שנחלצו להגן על ביטחון המדינה מסכנת ההדלפות להעולם הזה, גיוונו בעצם ממקור אחד, שתחילה פעל בחשאי אך השבוע הופיע בגלוי. היה זה ח"כ שלום כהן.

איך הופכים ערבה לים סוער?

אורי שאבנרי הכחיש בכנסת מכל וכל את הטענה האבסורדית כאילו הידיעה על פגישת אלון-חוסיין הגיעה אליו דרך או באמצעות אברהם אהרונסון, נחלץ ח"כ כהן, הזקוק מאד לכותרות, לפרסם "גילויים מרעישים".

וזה היה נוסח גילוייו של כהן, כפי שנמסר לכתב הפרלמנטרי של הארץ: "לאחר שכל הכנסת דנה בנושא והציבור רוצה לשמוע את האמת, אני רואה חובה לומר מה שידוע לי. אברהם אהרונסון סון הוא האיש שגילה לי על הפגישה הסודית בין המלך חוסיין לבין סגן ראש-הממשלה יגאל אלון. לדברי אהרונסון ביקש חוסיין, שגם שר-הביטחון משה דיין ישתתף בפגישה, אולם הוא סירב. כאשר השלושה: חוסיין, גולדה ואלון, נפגשו על סירה אחת במפרץ עקבה, התעוררה אחת

על פגישת חוסיין-אלון, פורסם בהעולם הזה (1733) רק אחרי שהשבועון טיים פירסם את הסיפור במלואו בעיקבות רמז של אורי אבנרי בנאום בכנסת. הדיווח מתייחס לפגישה שקויימה בערבה,

דבר קיום הפגישה הסודית והגיע אל העולם הזה.

עד כמה שניתן לברר העלו שתי הוועדות חרס בחקירתן. לשתיהן היו תיאוריות על צורת הדליפה, אך לא מימצאים ממיימים.

מה שא הצליחו אנשי-מיקצוץ לעשות בחקירה ממושכת מייד אחרי הפירסום, ניסו השבוע לחולל כמה הכרעות רשמיות.

שנתיים וחצי אחרי אותו פירסום הם הוציאו את הפרשה מקיברה, ובנסותם להסתמך על זיכרונם הקצר של הבריות, "חשפו" סוף-סוף את המקור שהדליף לי העולם הזה את אותה ידיעה סודית. האיש אותו האשימו בהדלפת הסיפור היה לא אחר מאשר "אברהם" אהרונסון, סביבו מתגלגל זה שבועות מיספר, בהשראת אנשי רפ"י וע"מ, ציד-מכשפות שנועד לפגוע יותר בשר יגאל אלון, מאשר באברהם אהרונסון עצמו.

הראשון שפתח במחללה-השדים סביב פרשת ההדלפה המחודשת היה ח"כ ע"מ יגאל הורוביץ, שהגיש בשבוע שעבר הצעה דחופה לסדר-היום, בה תבע לקיים דיון דחוף במליאה על "הפצה קבוצה של מידע על-ידי השר יגאל אלון, באמץ צוות אברהם אהרונסון". בנימוקי ההצעה העלה הורוביץ, בין השאר, גם את הטענה הבאה: "פגישת חוסיין-אלון הודלפה על-ידי אברהם אהרונסון לאחד מחברי סיעת העולם הזה. בהדלפה זו אף נמסר כי חוסיין דרש שגם משה דיין יהיה נוכח בפגישה עם אלון, אך דיון סירב להשתתף בה."

יגאל הורוביץ האמין, חוקר הי

תשקיף

סדר יום עמוס מאוד ליגאל אלון

ההתייחסות והתגובה יגאל אלון הסרוד בימים אלה בפגישות מרובות כקסר לשביתת המורים התיכוניים, אינו יכול להקיש את כל זמנו לטיפול רק בענייני השביתה.

כי מלבד תפקידו כשר-החינוך, מוסיף יגאל אלון למלא תפקידים חשובים גם כי מנן ראש-הממשלה, המאליים אותו לקבוע פגישות חשובות לא פחות מאשר עם נציגי המורים התיכוניים ולנסיעות ארוכות. רבים מפקדיו של אלון תמים על העובדה ש פעילותו כמנן ראש-הממשלה אינה זוכה לפירסום כאותה מיה. כפילויות במור שר-החניך.

לחץ אמריקאי על המלך חוסיין

האמריקאים לוחצים בשבועות האחרונים, הן על ישראל והן על המלך חוסיין, להגיע להסכם על בסיס תוכנית רוג'רס. האמריקאים מוכנים לתמוך בפגישות ישירות בין חוסיין לבין ישראל ונראה שאף חוסיין עצמו מוכן למגעים ישירים כאלה, כשרישתו האחת מישראל היא "ההצטרפות המערבית".

הרמז

הראשון על פגישת חוסיין-אלון בערבה בנובמבר 1970, הופיע בצורת שתי ידיעות מעורפלות בסמיכות במדור תשקיף בגיליון העולם הזה 1732, שבוע אחרי הפגישה. רמז זה הפך לסנסציה בעיתונות העולם.

כששתי שיירות של מכוניות התקרבו זו אל זו בנקודת-הגבול בין ישראל לירדן, אותות פנס מוסכמים מראש היבהבו בי חשיכה הירדנית, והשיירה מירדן נכנסה במהירות לישראל. אחדים מהירדנים הצטרפו לשיירה הישראלית, אשר נסעה ג' מקום מבודד... זו היתה הפגישה האחרונה, מתוך עשר הפגישות שנועדו בין המלך חוסיין לבין יגאל אלון מאז ספטמבר 1968, כאשר נפגשו בלונדון, יחד עם שר-החניך אבא אבן.

כל אנשי המלך

מה גרם לדעת טיים לפיצוץ הידיעה על הפגישה הסודית?

"חבר כנסת אופוזיציוני", כתב טיים, מבלי להזכיר את שמו של אבנרי, "הדהים את הממשלה כאשר טען בשבוע שעבר בכנסת ששמע על שיחות חוסיין-אלון,

אברהם

את הפירכה של כהן. גם כהן עצמו לא טרח כלל לבדוק את הפירסומים. לפני שהשמיע ברבים את גירסתו הפנטסטית.

כך קרה שצידי המכשפות מיהרו לקרוע על עגלה בלי גלגלים, נהוגה בירי עגלון שוטף. הסקופ של שלום כהן לא היה ולא נברא. כל ניסיון לקשור בינו לבין הפירסום בהעולם הזה אודות פגישת אלון-חוסין, לא היה אלא בדיה מצוצה מהאצבע.

מן הראוי להזכיר כי כאשר פורסם דבר פגישת אלון-חוסין, היה ח"כ כהן על סף עזיבתו את העולם הזה.

הוא לא שותף אז עוד במערכת העיתון, וזה היה לו מושג על צי נורוטיהמיות של העיתון באותה תקופה.

לכהן אין מושג כיצד הגיעה הידיעה על פגישת חוסין-אלון לידיעת העולם הזה, מה שיטען בנושא זה אינו אלא נסיון לאחו עיניים ולהוליד שולל, מתוך תיקוה לחזור איכשהו מתחומי השיכחה לחדשות.

גם נולד היה הסיפור של כהן ניתן להפרכה בקלות כה רבה כאמין צעות החומר הכתוב, ואילו הניה משהו שבהן דיבר אמת במקרה זה — הרי עצם הניסיון של מי שהיה פעם עיתונאי במשך 20 שנה, הנזות את מקורות האינפורמציה שלו, להתכחש לאתיקה ה עיתונאית שלו בעבר וזמננו עני רה פרויקט חמורה על ידידים ושעבר — הוא מעשה מתועב, בזוי וזאת, המעיד על עומק ה מצווה המוסרית לתופה שקע ה איש.

העולם הזה" בשירות דיין

אשר מתעורר הצורך לגגה יריבים פוליטיים, אין בוררים באמצעים. וזהו הסיבה שבגללה קפצו לפתע כל דוברי הימין הקיצוני בכנסת על "גיליון" של כהן, מבלי לברר את העובדות לאמתן.

אין זו הפעם הראשונה בה מתנהל מחול שדים כזה, סביב אותו גילוי של שלהי 1970, על פגישת אלון-חוסין. בי שעתה, אחרי שהידיעה הפכה לסנסציה בינלאומית, ניסו רבים להסביר בתיאור יות שונות מדוע פוצץ העולם הזה את דבר הפגישה. הגדיל לעשות מכולם טיים האמריקאי עצמו. באותו גיליון בו סיפר את דבר הפגישה בין אלון וחוסין, טען טיים כי השאלה ששאל אבנרי מעל דוכן הכנסת, "אירגנה עליידי תומכיו של שר הביטחון משה דיין", לא פחות ולא יותר, ח"כ שמואל תמיר האשים או את אבנרי כי הדליף את המידע לטיים כדי לפוצץ נסיון הסכם בין ישראל לירדן. ואילו ה שבועון הצרפתי "לאקספרס" הסביר כי אבנרי פוצץ את דבר הפגישה כדי לקדם את העניין הפלסטיני.

עתה הומצאה חידשה, מסולפת באותה מידה כמו קודמותיה: כאילו פורסם המידע בזמנתו של אלון עצמו, לשם רימום שמו ומעמדו.

זהו אבסורד גמור — שהרי אלון היה האחרון המעניין בניתוק מגי עיו עם חוסין.

ייתכן ושלום כהן יטען עתה, נוכח חשיפת סילופיו, שהוא לא התכוון לאותו פירסום, אלא לפירסום נוסף בהעולם הזה על פגישות שרי ממשלה ישראלים עם המלך חוסין.

מה חבל שאזה שגילו השבוע רגישות כה מופראת לגבי הסכנה הביטחון המדינה הטמונה בעובדה ששר בממשלת ישראל מחליף דין עות עם חבריכנסת ונפגש עימו מעת לעת, לא גילו את אותה רגישות ביטחונית, כאשר הסתבר ש שריהביטחון בעיצומה של מלחמת ההתשה, התרוצצו ביחידות עם אשה מופקפקת, וגילתה זה, תוך כדי כך, פורות ביטחוניים ואחרים.

יותר הרברים הוא הם כתיבים כפרישת אלישבע.

במדינה

מפלגות

הרשלה במפלגת העבודה

מה מפתח מאחורי

אימו של דיין

הפרוש ממיפלת העבודה?

הבדיחה היהודית העממית מספרת על הרשלה, שלילה אחד הוזמן לפונדק ללא פרוטה בכיסו. סירב הפונדקאי לתת לו ארוחה חינם. ואז החל הרשלה לאיים: "אם לא תתנו לי לאכול, אעשה מה שאני עשה!" נבהל הפונדקאי ומיהר להגיש להרשלה את ארוחת-הערב. כשהשיב את רעבונו שאל אותו הפונדקאי בדחילו וריי חיומו: "ומה עשה אביך שאימתי אתה לעשות?" השיב לו הרשלה: "פשוט מאוד — הוא הלך לישון רעב!"

השבוע נדמה היה כי משה דיין הפך להרשלה של מפלגת העבודה. בהופיעו בפני כינוס של אנשי חטיבת רפ"י במפ"לגת העבודה, שהתכנס ביום השני השבוע בכנין הועד-הפועל של ההסתדרות, החל דיין לאיים על שותפי רפ"י במפלגת העבודה, באיום שהיה מופנה ישירות לסני דקאית גולדה מאיר: "בגישה של מפ"ל לפי הראיון עם פחם ספיר ברדיו — לא אוכל ללכת ברשימת מפלגת העבודה

שרביטחון דיין איום מעורפל

לכנסת ולממשלה, לא אוכל על בסיס זה ללכת לציבור כדי לכהן בממשלה... זה לא עניין של מצע אלא של תוכנית מדינית." תוך כדי איום, תבע דיין גם לאכול, הבחיר שהוויכוח אינו רק על המדיניות הפעילה בשטחים, אלא גם "על דרך בחי רתם של נציגי רפ"י לרשימת מועמדי המפלגה לבחירות הבאות".

היה זה איום מעורפל בדיוק כמו האיום של הרשלה. אם לא יתנו לו "לאכול" איום דיין לעשות מעשה נורא, אבל בלתי מוגדר, או כלשוננו, "פרישה מהמפלגה עדיין אינה אומרת כי הולכים ברשימה נפרדת. יצאה מהמפלגה אינה עדיין יצירת מפלגה".

בקיצור, לקראת דיון הצמרת שזימנה גולדה מאיר ליום חמישי השבוע, לדיון בתוכנית המדינית של מפלגת העבודה, הצליח דיין לעורר רעש ופחדים, בדיוק כמו הרשלה בבדיחה.

וחזור חלילה, אלא שגולדה מאיר היא פונדקאית מנוסה. היא, וכמוה אנשי מפא"י במפלגת העבודה, זוכרים בדיוק מה קרה באיום הקודם של משה דיין, וכיצד הלך או לישון רעב, כשלא התמלאה תבוי עתו "לאכול".

דיין חזר על עצמו בדיוק שאינו משאיר מקום להפתעות. גם לפני הבחירות לכנסת השביעית, ב-1969, נקט באותם צעדים שהוא נוקט עכשיו:

● במשך חודשים בתחילת 1969 החלו מקורבי דיין להפיץ שמועות כי הוא עומד לפרוש ממפלגת העבודה אם לא יתמלאו תביעותיו המדיניות והפרסנליות.

● חוגים שונים החלו להתחמם פטיציות בשם "התנועה למען דיין לראשות ה ממשלה".

● אנשי רפ"י התכנסו בכנס בבנין הסינרמה בתל-אביב, שם השמיע דיין את

פסוקיו המפורסמים: "איני מוכן להיות דייר מישנה במפלגה. או שאהיה דייר משותף או שאחפש לי בית אחר."

● כשכל אנשי רפ"י כבר היו מוכנים לפרוש עם דיין ולהקים רשימה חדשה בהנהגתו, איכזב אותם דיין. הוא המשיך את מלחמת העצבים עוד חודשיים, אך ערב הבחירות, ויתר לבסוף על כל תביעותיו המדיניות, הסכים על "תורה שבעל-פה", והתפאר עם חבריו ברפ"י על הישגים שהתבטאו בהבטחת משרת שריהביטחון לדיין אחרי הבחירות. מתן ייצוג ל-9 חברי רפ"י בכנסת ומילוי תביעות נוספות בייצוג במסדות המפלגה וההסתדרות.

ההתנהבות דעכה. ערב הבחירות של 1969 התכנסה לישכת מפלגת העבודה, לאותה מטרה לשמה מתכנס השבוע דיון הצמרת של "חברינו" במפלגת העבודה: לניסוח המצע המדיני של המפלגה לבחירות. מלומדת נסיון מלקח התרגיל שעשה דיין ב-1969, ספק אם גולדה תיבהל הפעם מאימויו החוריים-על-עצמם של דיין.

כי היה הבדל בולט בין "תרגיל דיין 1969" לבין "תרגיל דיין 1973". כשהור פיע אז דיין בכנס הסינרמה (אליו הביא גם את אהובתו דאז, אלישבע צ'יוס) היו הימים ימי מתחוות בחטונית, בעיצומה של מלחמת ההתשה. 1500 אנשים נלהבים מילאו את אולם הסינרמה, הריעו לאלילם, בבעו ממנו להתיצב בראש רשימה עצמאית, כנס הוועד-הפועל של רפ"י היה עלוב בהשוואה לכנס הסינרמה. נכחו בו רק עשירית מפעילי רפ"י דאז. גם ההתלהבות דעכה באותו שיעור. ההבדל בין שני הכר נטים שיקף את השוני בכוח המיקוח והי איום של משה דיין מאז 1969.

איך לחלק את העוגה?

כמפד"ל כבר

רבים על חזוקת תיקי השרים

רק מיפלגה אחת אינה צריכה להמתין לתוצאות הבחירות לכנסת השמינית. ל גבי המפד"ל לא ישנו הבחירות דבר. מני דט יותר, מנדט פחות — היא תמשיך להיכלל בקואליציה ושלושה שרים מטעי מה יכהנו גם בממשלה הבאה.

וזהו הסיבה, שבעוד שבמיפלגות אחרות נטוש עדיין המאבק על הרכב רשימות הנבחרים, הרי ההתמודדות הפנימית בי מפד"ל היא על הרכב נציגיה בממשלה ה באה.

שלושת שרי המפד"ל בממשלה הקיימת (יוסף בורג, מיכאל חזני וזרח ורהפטיג) מייצגים שתי סיעות. אולם בבחירות ה אחרונות לוועידת המפלגה השתנו יחסי הכוחות במפד"ל. סיעת למיפנה של בורג וחזני נשארה אומנם הסיעה הגדולה, אר לס סיעתו של ורהפטיג נחלה כשלון. הפי כה לסיעת מיעוט, הרביעית בגודלה.

לגבי נציגותה בממשלה הבאה: ● לשגר לממשלה הבאה את אותם ה שרים המכהנים בממשלה הנוכחית. הסכם בין סיעת למיפנה וסיעת ורהפטיג יכול לאפשר מצב כזה.

● לתת ייצוג בממשלה לשלוש הסי עות הגדולות במפלגה. במקרה זה יכהנו כשרים יוסף בורג, זבולון המר נציג סיעת הצעירים, ויצחק רפאל, כנציג סיעת רפאל.

● לשגר לממשלה את בורג וחזני כ נציגי סיעת למיפנה, בצירוף המר או רפאל, בהתאם לקואליציה הפנימית שתרי כיב סיעת הרוב.

רפאל מאיים בפרישה. בניגוד לני חושים שרווחו כאילו מיפלגת העבודה ובי עיקר רצונה של גולדה הם שיכתבו את הרכב נציגות המפד"ל בממשלה, מתכוונים ראשי המפד"ל לקבוע בעצמם את נציגותם. הבעיה נעשתה מסובכת נוכח איומו המפורש של יצחק רפאל, לנקוט צעדים אם תחליט המפלגה על בחירת שרים בצורה שתאמה כאילו הוא פסול מלכה כשר. כלומר, אם תיכרות סיעת למיפנה הסכם עם סיעת הצעירים, וזבולון המר יכנס לממשלה במקומו של ורהפטיג, יראה בכך רפאל פסילה אישית שלו. יאיים ב פרישה מכל פעילות פוליטית. כנציג ה סיעה השנייה בגודלה הוא תובע תיק של שר לעצמו. אולם אם תשאר נציגות ה מפד"ל בממשלה בהרכבה הנוכחי, עשוי רפאל להשלים עם המצב, ולהמתין להודמ נות נוספת להיכנס לממשלה.

בסופו של דבר תיפול ההכרעה בקרב שיערך בישיבת מרכז המפד"ל.

נגיד בנק ישראל

תובע צמצום

האשראי -

אבל לא לקרובי

מישפחתו שלו...

טוב להיות

קרוב לנגיד

ב תחילה היה גורלם של שני בתי המלון הנודעים זה: גם גרנד-גובורן וגם אסטוריה הטברייניים ניבנו בערך ב אותה תקופה, בשנים 1968—1971. שניהם זכו להלוואות מקובלות של משרד ה תיירות — דהיינו, בשניהם נוקקו הבעי לים להשקיע מעט, התבססו בעיקר על כספים ממלתיים. שניהם גם ניבנו על ידי טולל-בונה.

גם ההמשך היה זה: שניהם לא עמדו בהתחייבויותיהם הכספיות לקבלן, כאשר נוכחה טולל-בונה כי אין לה סיכויים לקבל את הכסף המגיע לה בטוב, הגישה תבי עות משפטיות — נגד שניהם. בשלב זה נסתמיה הקאריירה התאומה של צמד בתיהמלון: בעליו של גרנד-גובורן נותר להיאבק ללא עזרה, הפסיד במשפט, מלוגו נמכר על-ידי כונס-הנכסים (לחברה לישראל), וגובלמן עצמו ניסה להתפרנס, תקופה מסוימת, מקוסק ליד מיבצר המפד"ל, הקסטל, בצפון תל-אביב, אחר נואש, עזב לארצות-הברית בחוסר-כיל.

מלון זה בשם רגל

עולם, ביניהן גדולות ומפורסמות בארצות הברית ואירופה המערבית. למרות זאת, זכו במיכרו היוגוסלבים, שהתגלו לדעת מומחי משרד השיכון, כ" טובים וחזולים ביותר. תפקידו של אחיו של הנגיד בעיסקה: להסביר למומחי משרד השיכון את יתרונותיהם של המיכנים הטרומיים. כפי שניתן לראות מתוצאות המיכרו, הוא עשה זאת בהצלחה יוצאת-מחלל.

עזרה

לא-מקובלת

לא רק קרובי-משפחתו של משה זנבר נתגלו כברי-מזל. לשם זנבר זכור כנראה קסם מיוחד, המשפיע על כל הבא עימו במגע.

כמו למשל חברת-הבנייה קלטיקורשמן. חברה זו היא שמכרה לנגיד, בזמנו, את דירתו המפוארת בצפון תל-אביב.

לימים, בנו קלטיקורשמן מלון בתל-אביב בשם אורה. כדרך מלונות, נקלע גם אורה לקשיים, פנה בבקשת עזרה ל"חברה לפיתוח מפעלי-תיירות."

בקשתם נתקבלה, והם זכו בעזרה לא מקובלת. בהתאם לעדויות של עובדי החברה לפיתוח מפעלי-תיירות, שהתמרמרו עקב הפרשה, הועלתה בשעת הדיונים, בבקשת ההלוואה המיוחדת, העובדה שה מבקשים הם אלה שמכרו לנגיד בנק ישראל את דירתו המפורסמת.

דירה זו גרמה לנגיד צרות רבות. מאחר

בארץ — ידעו יפה מיהו זנדברג, ומיהו בן-דודו של זנדברג.

הטבות

נדירות

לא היתה זו הפעם הראשונה שבן-הדוד זכה בהלוואה ממשלתית חריגה כזו.

כבר לפני שבע שנים נכנס אסטוריה לקשיים כספיים, כאשר היה בשלב של התרחבות. זנבר, שנהג לגור במלון כל אימת שהגיע טבריה, לא היה אז עדיין הנגיד, אלא רק מנהל אגף-התקציבים ב"אוצר."

מלון אסטוריה זכה אז בהלוואה מיוחדת. הסיבה הפנטסטית: כדי לעזור לו להתגבר על הפסדים שצבר בעת הפיחות של 1962 — ארבע שנים לפני כן.

אסטוריה של היום איננו אסטוריה של 1966. ב-1969 הרס זנדברג את מלוננו עד היסוד, בנה במקומו אסטוריה חדש, בן 57 חדרים, בהשקעה של מיליון ורבע ל"י. המלון החדש זכה להטבות ניכרות ו"מאלפות ביותר. ביניהן:

- פטור מתשלום הריבית על רישום השיעבודים שנתן תמורת ההלוואות שקיבל.
- הון עצמי של 150 אלף ל"י, כעשרה אחוזים מגודל ההשקעה. מכל מלון אחר באזור טבריה, תבעו משרדי התיירות והאוצר השקעה עצמית של 40 אחוז לפחות. מזנדברג דרשו רק עשרה אחוזים.
- את יתרת 90 אחוז ההשקעה קיבל

המלון המתחדד: אחרי הנפילה

מלון זה ניצל

נמוכה של 15 אחוז וללא הצמדה. הלוואה זו הצילה את המלון מגורל דומה לזה של גוברמן. הוא הצליח להתאושש, חי וקיים בהצלחה עד היום. שמו של בעל אסטוריה: יהודה זנדברג, והוא לא אחר מאשר בן-דודו של משה זנבר, נגיד בנק ישראל.

הצלה

מפשיטת-רגל

כאשר קרובי-משפחתו של נגיד בנק ישראל ניצל מפשיטת-רגל הודות להלוואה לא שיגרתית של חצי מיליון ל"י — שמתחריו אינם יכולים לקבל — אין בכך, בישראל של נתיבי-נפט, ורד ואוטוקס, משום רבואת גדולה.

מה שמייחד אולי את הפרשה, היא ה"עובדה שהקרוב המבורך זכה בברכה ב"דיוק בימים שקרובו, הנגיד, מנהל מלחמת-קודש כדי לשלול משאר עמיתיו-הל"וואות דומות.

כנגיד בנק ישראל, מוטלת על זנבר ה"חובה להתריע בפני האינפלציה, כאשר ממדיה הופכים למסוכנים. זנבר ממלא את החלק הזה של תפקידו בקנאות לוהטת, גורם למשקיפים לחוש כי בעצם הוא תוקף את שר-האוצר ומדיניותו — בנסיון להתקרב ליירבו של ספיר, משה דיין. תהיה הסיבה מה שתהיה, זנבר הוא היום המטיף הראשי, ובקול-קולות, לסגירת האשראים במדינה — לכולם: ליצרנים, יבואנים, וסתם אזרחים פשוטים — והע"לאת שיעורי הריבית על אותם אשראים שיוותרו.

משום כך, היה זה משונה קצת לראות שבן-דודו נהנה מפעולה הפוכה בדיוק — הרחבת האשראי וצמצום הריבית. עובדה זו היתה משונה שבעתיים, ואולי אף יותר ממשונה, בהתחשב בכך שבועי-דה שאישרה, רק לפני מספר שבועות, את ההלוואה לבן-הדוד טבריה — ישבו ים נציגי בנק ישראל — אנשי של זנבר. גם עובדי החברה לפיתוח מפעלי ה"תיירות — הגוף הממן הקמת בתי-מלון

לבעליו של אסטוריה היה הרבה יותר מזה: בניגוד לגוברמן, אישרו משרדי ה"תיירות והאוצר למלון הלוואת-קווינסלי-דציה מיוחדת של 415 אלף ל"י, בריבית

הבן-דוד

בעליו של מלון אס"טוריה הטברייני, יהודה זנדברג, שהוא בן-דודו של נגיד בנק ישראל, משה זנבר (בתמונה מימין). בתמונה משמאל: מלוננו של יהודה זנדברג. בתמונה למעלה: מלון גרנד-גוברמן.

המלון של הבן-דוד: טוב שם טוב משמן טוב

שהיה כבר בעל דירה פרטית בירושלים, לא היה זנבר זכאי לדירת חגים בתל-אביב, כאשר התמנה לתפקיד הנגיד.

אולם מאחר שזנבר הפך לגור דווקא בתל-אביב, הלך וקיבל דירה מהבנק ל"פיתוח התעשייה — בו עבד לפני התמנוהו כנגיד.

כאשר התבררו פרטי העיסקה, והעובדה שזנבר בעצם רכש את הדירה בחצי ממחיר, וגם זה בעיקר במימון ממשלתי — פרצה שערורייה רבת. ועדת-הכספים של הכנסת נאלצה להתערב, שמעה את פירטי הפרשה.

בתום הדיון, קבעה ועדת-הכספים כי לא היה כל פסול בעיסקת הדירה.

אלא שהוועדה קבעה מה שקבעה בלי שידעה — רשמית לפחות — עובדה חיו"נית אחת:

כי זנבר נשאר עדיין בעל דירה ב"ירושלים.

אלא שפרשת דירתו האישית של הנגיד כבר התיישנה. הפרשות החדשות היו אלה של קרוביו.

הנגיד עצמו, נהג השבוע ביחס אליהן כמנהגו מאז ומתמיד: סירב לענות על כל השאלות.

זנדברג בהלוואה ממשלתית בריבית של 6.5 אחוז בלבד. אולם, למרות כל ההטבות המפליגות והחורגות, הביא לבסוף המחסור בהון עצמי את אסטוריה אל סף פשיטת-רגל. הוא ניצל רק תודות לחצי מיליון הנוספים, שקיבל מכספי משלם-המיסים.

הצלחה

נדירה

בן-דודו של נגיד בנק ישראל לא היה קרובי-משפחתו היחיד שהתגלה ככ"מזל.

גם קרוב אחר של הנגיד אינו יכול להתאונן. הכוונה לאחיו של הנגיד, ה"מהנדס מנחם זנדברג, העסוק בימים אלה בפרויקט-ענק של הקמת 300 בתים טרו"מיים תוצרת יוגוסלביה.

מנחם זנדברג מכחיש בתוקף כי הוא שותף בעיסקת הבתים הטרומיים. לדבריו, הוא רק ייצג את היצרנים היוגוסלביים במו"מ עם משרד השיכון.

היה זה לאחר שמשרד השיכון הוציא מיכרו בינלאומי למיכנים טרומיים, בו השתתפו למעלה מ-40 חברות מרחבי ה"

קיימתי יחסים

עם המתמחה

של השופט כדי

להוציא ממנה

את האמת

לה במהלך המישפט מתנות מנציגי הבנק השווייצי, הוציאה מידע סודי והעבירה אותו לנציגי הבנק, וכן הטעינה מצידה את השופט במידע, שנועד להשחיר את דמו של פסחוביץ, גרמה בכך לעיוות הדין. • נציגי הבנק, לעומת זאת, טענו שפסחוביץ הפעיל נגדם טירור, זרק עליהם דוגמניות במצבים מביכים, ובכלל הפריע להם להתרכז בעבודתם. בעיקבות גילוייה המיטה של בכמן ידידו, נחפז פסחוביץ להגיש תלונה למישפטי ישראל. סניגורו נחפז להגיש בקשה לשופט לדחות את מתן פסק הדין עד שרונת, שהתחנה בינתיים — לא עם

סודות המישפט

ה מערכה הראשונה התחוללה ב־7 סניף בנק קטן, בעיר שווייצית קטנה בשם קוילינגן, השוכנת על גבול גרמניה. מנהל הסניף, לורנס, חרג מסמכויותיו, והצליח להסתיר את מעשיו במשך תקופה ארוכה מהנהלה המרכזית. כאשר התגלו מעשיו, התגלה שהמנהל העניק אשראי לא מוצדקים של מיליונים לאנשים שונים.

הנהלה סילקה את המנהל הנדיב, פתח בשרות תביעות מסובכות. אחד הגנבים היה ישראלי בשם ראובן (רוברט) פסחוביץ, שנתבע על־ידי הבנק להחזיר יתרת אשראי בסך 2.7 מיליון פרנקים. הפרשה, שלדברי פסחוביץ לא היה לו כל קשר אליה, זכתה לפירסום ברחבי אירופה. בעיקר בגלל כישרון התימרון של לורנס, וכן בגלל מעורבותם בפרשה של אשת־כספים בינלאומית יפהפייה, כומר ישועי בכיר שפרש מהכנסייה לעיסוקים מרתקים יותר, וספר־קרקעות פוסטר־גל בשם אטלי.

עד כאן, פרשה פשוטה וישרה, בלי שום סיבוכים.

הסיבוכים החלו במערכה השנייה, ש־הגיעה לסיומה בימים אלה.

מערכה זו התנהלה בבית־המשפט המרכזי בתל־אביב, שם, בפני הנשיא־התורן המחוזי מרדכי קנת, הוגש מישפט־התביעה של הבנק השווייצית נגד פסחוביץ, על סכום של 2.7 מיליון פרנקים. שלדברי הבנק הם אותו חלק מסכום הגניבה שהגיע לכיסיו.

להשחיר

את דמותו

ה סיבוכים נמרמזי עקב ההסתבחותיות הבאות:

• במהלך המישפט, נכנס לפרשה ידיד של פסחוביץ, טייס ואיש־עסקים בשם אליהו בכמן. הופעתו הראשונה של בכמן היתה במיטה — שם הוא הופיע בחברתה של המתמחה של השופט, רוגית אור. תוך כדי עיסוקיו במיטה, טרח בכמן גם להקליט בחשאי את האירוע, וכן אי־רועים דומים.

בהתבססו על הקלטות אלה יצא פסחוביץ כ־האשמה כי העזרת של השופט קיבר

הנתבע

תוך חמש שנים הפך ראובן (רוברט) פסחוביץ, מסגר וקובוצניק לשעבר, שיצא לחפש את עולמו בפרנקפורט, למיליונר, שתחום התחיותו — יצירות אמנות. בשבוע שעבר, הורשע בתביעה שהגיש נגדו בנק שווייצית.

המאהב שהקליט

ידידו, פיתח רומן עם המתמחה של השופט, הקליט

בכמן — תחזור מירח־הדבש שלה, כדי שאפשר יהיה לחקור אותה. כן שלח תלונה לוועדת־האתיקה של לישכת עורכי־הדין. מה היו בדיוק ההאשמות, שהעלה פסחוביץ? במיסדרונות היכל־המשפט התל־אביבי, היתה השבוע תמימות־דעים בקשר למה שאירע: לפי גירסה זו, שלח פסחוביץ את ידידו החתיך להפיל את המתמחה היפהפייה של השופט במלכות־מין, להוריא ציא ממנה סודות מהמתרחש בלישכת השופט ובמוחו, על־מנת להיעזר בהם במהלך המישפט. גירסתו של אליהו בכמן היתה תמימה הרבה יותר, והיא נמסרה בתצהיר רשמי שמסר בשבועה בפני עורכי־הדין מרדכי אגמיי, ואשר צורף לתלונה שהוגשה ל־מישפטיה. סיפור בכמן עד תגליותיו:

שהמישפט וולוי ועומד.
מר פסחוביץ חשד שמא קשר ד"ר ויקי
יחסים אלה במתכוון מתוך מגמות לא-
טהורות הקשורות במישפט הנ"ל.
את הדברים שסיפרה לי הגברת אור
בפרשה זו, מסרתי למר פסחוביץ.

ריגשות

אשמה

להדן פירוט כמה מן הדברים הי-
נ"ל:

- ד"ר ויקי הזמין את רונית אור כמה פעמים לארוחות צהרים וערב, בין היתר במלון הילטון ובבית אמריקה, על חשבונו, והיא נענתה לכך.
- ד"ר ויקי הזמין את גב' אור לבקר בשווייץ, והבטיח לה "שטיח אדום". כא- שר אמרה לו שאין לה פרנקים שווייצריים, הוא הציע לה שתשלם בלירות ישרא- ליות את חשבון בית המלון שלו, והוא יחזיר לה סך זה בשווייץ בפרנקים שווייצ- ריים, לפי יחס של לירה אחת לפרנק אחד.
- הגב' אור באמת נסעה לשווייץ, והחליפין הנ"ל בוצעו. מדובר ב-1,000 ל"י.
- ד"ר ויקי טען שהוא מאוהב ברו- נית אור, בהמשך היחסים ביניהם נתן לה

הבנק הנד"ב

זהו סניף הבנק השווייצרי בקרויצלינג, עיר-הגבול הקטנה בין שווייץ לגרמניה. בסניף זה ניהל פסחוביץ חשבון, ומנהלו העניק לו אשראי של מיליונים, תוך חריגה מסמכויותיו. המנהל לא היה מוסמך לתת אשראי בגובה כזה, וכן לא היה מוסמך לקבל ביטחונות יצירות אמנות.

במישפט זה, ● רונית אור ביקשה ממני שלא לדבר עם איש על מה שסיפרה לי, כי "יכול לקרות מזה אסון".

רונית אור סיפרה לי עוד, שסיפרה לשופט קנת את הדברים השלייליים הנ"ל ששמעה. עוד אמרה, שהשופט קנת (המשך בעמוד 24)

השופט

מרדכי קנת, לא ידע כלל על המאמצים ש- משקיעים הצדדים במתמחה היפהפיה שלו.

- במתנה מצית'זהב מפירמה דיפונס. הגברת אור הראתה לי את המצית.
- אשתו של ד"ר ויקי נתנה לה צעיף במתנה, לדבריה של הגברת אור, היא עשתה זאת כדי לעורר בה רגשות אשמה.
 - כאשר הגיעה רונית אור לשווייץ, קיבלו את פניה בשדה-התעופה של ציריך ד"ר ויקי ואשתו. היא המשיכה בדרכה ל- ג'נבה ואח"כ חזרה לציריך.
 - ד"ר ויקי הציע לה איכסון-יחנים באחד המלונות שבהם הבנק שותף, או יש לו אינטרסים, או בביתו, אך היא לא קיב-

המציאות?

עושה תצהיר זה לפי בקשת ראובן פסחוביץ, אני מכיר היטב מזה זמן ניכר, יחי כמה פעמים במישפטו של מר פסחוביץ אישפט המחוזי בתל-אביב, וזאת מתוך סקרנות. ר מביקורים אלה נודמן לי לשתב במיוננו ישפט ליד המתמחה של השופט קנת, אשר את פניה מביקורי במישפט הנ"ל. היא הציגה זה בשם רונית אור.

ו להיפגש, ולאחר פגישה זו נפגשנו לעיתים יותר. בהודמנויות אלה סיפרה לי רונית אור שונים הקשורים למישפט הנ"ל. בין היתר שביקרה בשווייץ ונפגשה שם עם הד"ר ועץ המישפטי של השווייצרישה בנק-גולשפט, ותבע את פסחוביץ לדון, וכי התיידדה איתו י: כן.

עם זאת שמעתי מפיה דברים הריפים בגנותו פסחוביץ. סיפרתי זאת למר פסחוביץ, שה- דמה והביע את תהוהונו על שמתמחה של קיימת יחסים קרובים עם אחד הצדדים, בזמן

לה את ההצעה שהוא הציע לה. בשווייץ נפגשה רונית אור עם פקידים של הבנק, אשר סיפרו לה רעות על מר פסחוביץ, ובין השאר העירו כי הם מצפים "לצדק הישראלי". הן בר מישפט האזרחי והן בפלילים.

- ד"ר ויקי טילפן אל גברת אור פע- מים מיספר משווייץ לישראל, וגם שלח לה מכתבי-אהבה, וביחסים עימה כינה איתה "נסיכתו".
- הוא אמר לה כי הוא מאריך את המישפט בכוונה, כדי שיוכל להימצא זמן ממושך יותר במחיצתה.
- היחסים עם רונית אור התדהקו בי- הודמנות הבאה: ד"ר ויקי ישב עם הי- גברת אור בקטריה של בית-המישפט, ו- אביה של רונית הצטרף, ושני הגברים החליטו כרטיסי-ביקור. תוך כדי שיחה נודע לד"ר ויקי כי אמה של הגברת אור

המליונר בפעולה

ראובן פסחוביץ במכירה הפומבית של ציורים שנערכה לאחרונה לכבוד ספירת-השלוש של אייבי נתן פסחוביץ. קנה אז תמונות בעשרה אלפים ל"י. לידו בכמן ורפי שאול

במדינה

הפעוט, מאכיל אותו מבקבוק באהבה.
נזרא מסכן. גם לאחר שנתן לדרורה
את הגט, נשאר לגור לבדו, המשיך נשרי
להאמין עד יומו האחרון כי יום יבוא וי
היא תחזור אליו.

”בשבילי הוא היה כמו אבא טוב”, סיפרה השבוע דרורה. ”אחרי שעזבתי אותו, הוא היה נורא מסכן. תמיד הוא היה לבד, לא אהב לצאת או לשוחח. הוא היה ישר עד שיגעון, וכליך אהב את הילדים”.

ספורט

קארמטה זה החיים

תחרות בינלאומית ראשונה

בְּקִאֲרֵאמָה נִעְרְכָה בְּהִרְצָלִיָּה

מייק בראונט ניצב כשגבו זקוף וברכיו כפופות מעט. לפתע התיישר, וזינק קדימה כשהוא מנופף באגרופיו. הניף את רגלו השמאלית ושלח אותה בעוצמה לפנים, כשהוא מחטיא בלסטמטרים את סנטרו של הד"ר דני שלי. הדוקטור קפץ הצידה, כשהוא שולח את ידו השמאלית ותופס בקסכול של התוקף, המשיך פנימה את תנופת רגלו של זה, ובידו הישניה הנחת ארצה את ריביו.

„אתם רואים, קאראטה זה לא כמו ש-
חושבים פה בארץ.“ אמר דניס הנובר, ש-
עלה ארצה לפני שמונה שנים מדרום-אפ-
ריקה. דניס, 36, הוא מדריך ג'ודו וקא-
ראטה מוסמך, בעל חגורה שחורה דאן

בתו של דב נשרי ליד הקבר הפתוח
למה האיש ההוא לא מת?

2. "פה, בישראל חושבים קאראטה זה בשביל מרביץ, בשביל אלימות, וזה הכל בגלל הקולנוע. קאראטה של ג'יימס בונד זה הצגות בשביל הקהל שאוהב לראות גנגסטרים ובשביל לעשות ביוזנס. אבל לנו פה יש בתוריהם רציניים. אחד אפילו רופא בכית'חולים."

הלב נותן אש: כ־200 מותושי הרצ' ליה, רובם לידים ונוער, זכו לחיות במר צא־שבה האחרונה בתחרות הבינלאומית הראשונה בקאראטה בשתרכה בישראל, בין בחרת קליפסאון (דרום־אפריקה) לבין נבִי חרתה הצעירה של ישראל. התחרות יתבה אומנם בלתי רשמית, כי למעשה אין צה ישראלית רשמית בקאראטה. הקבר חתה הישראלית הורכבה מספורטאים מצ' יינינים של מכוני קאראטה בישראל.

המצב היום יותר טוב משהיה פעם, מסביר דניס. כשהגעתי לארץ ב-1965, לא היה בכלל קראטה בארץ. בדרום אפריקה קראטה זה כמו כדורגל. התחלה הייתי במושב מולדת ושם ליי-דתי ילדים ממושבים ובקיבוצים. אחר-כך באתי לתל-אביב ופתחתי את המכון הראשון בקראטה.

בשביל מה טוב קאראטה?
דינס אינזי מבין אירן אפשר לשאל
שאלה כזו. "זה נותן ביטחון לבן־אדם".
הוא מספר, "זה הביטחון שלא נותן
ללכת מכוח. זה נותן כושר ויופי, ורצון
בלתי רגיל. הגידור והקאראטה נותנים את
החברתיות. את הכבוד לאנשים. את ה־
אישיות. קאראטה זה החיים. זה נותן ב־
טוחן לחיות ככלל".

דרכי אדם

כולם היו בניו

„למה איש אחר לא מת?“

יִיבב בנה של הזמרת דרורה

חבקים ליד קבר אביו

אריאל בן השש עמד שטוף־זמעות ליד הקבר, כשהוא מייבב בשיברון־לב: „למה דווקא אבא שלי מת? למה האיש הזה לא מת? למה האיש ההוא לא מת?“ ו־ הצביע על הסובבים אותו, שעמדו דוממים ליד הבור הפתוח.

לא רק אריאל בן השש ואחותו בת ה-
תשע חשבו כך. כמעט כל מי שהכיר את
ד"ר ושרי היה רדיוס דומה.

האב הגדול. בשירי*, בעלה לשעבר של הזמרת דרורה חבקין, שימש כתובת לכל מי שהיה נתון בצרה. איש מהפונים לעזרתו לא הושב ריקם, הוא היה להם כאב, המשיך לדאוג להם גם לאחר שחילץ אותם מצרה זו או אחרת.

מאות מאלה הופיעו להלוייתו, בשבע שנים. כמו המוני מכריו ברחבי הארץ, היו גם מלווי האחרונים מוכידיהמה: הגבר בן ה־53, שהיה מפורסם במירצו הרב, נפטר בצורה שלא תיאמן — מניח תוח אולקוס.

מאבק קשה. חמש שנים הסתובב ישרי עם אולקוס פתוח, לא הוטרד מכך אף במעט. לבסוף שוכנע לעבור ניתוח. הוא נכנס לבית-החולים, עבר ניתוח רא-

הנחה 350 ל"י עד

על כל קניה אצל

מיכאל עקילוב

מ י כ א ל

הוא מומחה

בעל 25 שנות נסיון

כדאי לך
להתייעץ
אתו
לפני הקניה
המלצה של
מיכאל
שווה זהב
הסדון מס' 1

סלון אלנבי 113

מכונות כביסה טלויזיות
מוצרי בית חשמליים.

ספורט
טוטו

השבוע
מינימום
פרם ראשון
80 אלף ל"ו
(כולל העברה)

עשה לך מנהג קבוע -
מלא טוטו כל שבוע!

אם אלקוטוף הוא כפר ערבי קטן, השוכן על גבעה בכניסה לואדי ערה. מעולם לא הגיע שמו אל כותרות העיתונות, לא בימי שלום ולא בעתות מלחמה. קרוב לוודאי שגם הנלהבים שבסיירים פסחו על כפר נידח וקטן זה, שרק 250 נפשות מאכלסות אותו, ואין בו כל אתר מעניין לחיור. לא רק תיירים אינם מגיעים למקום. דומה כי המאה העשרים כולה איחרה להגיע לשם. עד היום אין כל דרך גישה לכפר. הרוצה להגיע אליו צריך ללכת שבילי סלעים בגלגל מרחק חמישה קילומטרים מהדרך הקרובה. אין טלפון בכפר וחשמל הוכנס רק לאחרונה, בעזרת גנרטור קטן המופעל רק עם רדת החשיכה.

בשבוע האחרון הגיעה סוף סוף גם אום-אלקוטוף לחדשות. היה זה אחרי שהתברר כי תושבי הכפר השלוניים, שכל פרנסתם על עדרי העזים והצאן שלהם, נפלו קורבן למעשה נישול, שנועד לגזול מהם את מקור המחיה הכמעט בלעדי שלהם — שטחי המרעה לעדריהם.

אלפי דונאמים ששימשו כאדמת מרעה לעדרי אום-אלקוטוף גודרו. הכפר עצמו הוקף בגדר תייל, כאילו היה מחנה ריכוז ליושבים בו, ורק פתח צר הושאר ליושבי הכפר, לצאת ולהכנס לתוכו.

מעשה הגידור והנישול לא היה מעשה ידי הממשל הצבאי או זרוע אחרת של צה"ל. הוא נעשה בידי שכניהם הטובים של אנשי אום-אלקוטוף, חברי קיבוץ השומר הצעיר מעינת הסמוך, הוליד את אחת הפרשות המוסריות המסעירות בימים אלה את התנועה הקיבוצית ומהוות נושא מחלוקת בקיבוצי הקיבוץ-הארצי.

נאמן כפר קבחה

מוכיר קיבוץ זיון

„אנחנו דוגלים בדבר אחד - ועושים משהו אחד!“
אומרים חברי קיבוצי „השומר הצעיר“ הנסערים
מכרשח נישול חדשה בה קשור קיבוץ מעינת

הכנות והאבוקדו ומשמדים לנו אותם. חברים אחרים של מעינת סרבו לדבר או להוות דעתם בנושא. אולם כמה מהם, כמו כמה מחברי קיבוצי השומר-הצעיר באזור, רואינו עלידי כתב השבוע. „כל הסיפורים על דחיקת רגלי הערבים מהשטח, על גיזלת פרנסה ומכירת עדרים — אינם נכונים“, אמר יגאל ברקת, רכז המשק של מעינת. „מי שאומר כך לא בדק את העובדות. הם לא מכרו אף עדר ולא שחטו אף כבש. הם ממשיכים להסתובב על השלפים שלנו. כמו בעבר, ללא כל תמורה! אם הם מרגישים שנושלו — מדוע לא באו אלינו? יש פה כר נרחב לשיחית פועלה איתנו ועם קיבוצי-הסביבה, אם יתברר שנעשה עוול.“

חנק בשם האידיאולוגיה

„מישהו יכול לחשוב שעמדה להיות פה חלוקת אדמות לחסרי קרקע“ — מר יעקב רוחמן רפתן במענית, „ושפת“ אום בא אפנדי ולקח את השטח! בכפר יש שני עדרים וכל היתר הם שכיריים. האם זה מובן מאליו שכאשר מתפנה שטח של 12 אלף דונם זה שייך לשני עדרים? האם העובדה שהם רעו שם וברוב השטח בלי רשיון מקנה להם זכויות? ... הציונות משולה למטוס. לאחר שהמריא פעם — אין דרך חזרה. בעבר קנינו שטחים ואני חושב שצדקנו. כולנו יושבים על אדמות „ערביות“. גם היום ההגיון לא מצדיק להפקיר את השטח לכמה משפחות ערביות, כי, פעם רעו שם...“

נימוקי מקימי הגדר לא שיכנעו לא את

אחורה עם תייל נאמני

בשעתו לפני מלחמת ששת-הימים תפס צה"ל שטח של כעשרת אלפים דונם מסביב לכפר אום-אלקוטוף, ובתוקף תקנה מתקנות-החירום, הפך אותו לאזור סגור המיועד לצרכי אימונים של צה"ל. הפיקוד הקרקעתי עלידי צה"ל הצהיר אימנם את צעדיהם של ערביי הכפר, והגרי בילה את תנועותיהם, אך לא גולה את פרנסתם. בין אימוני-אש אחד למשנהו, פשטו ערביי הכפר עם עדריהם על השטח הסגור, ששימש מרעה לצאנם ובקרים. למעשה היה כל השטח הסגור שטח מרעה לערביי אום-אלקוטוף.

„כולנו הצבענו מ"פ"ם!“

אחרי מלחמת ששת-הימים ויתר צה"ל על השטח ועשרת אלפי הדונמים הפכו לקרקע „אזרחית“. הם נמסרו למינהל-מקרקעי-ישראל כקרקע נטושה, וזה חילק אותם בין הקיבוצים בסביבה, כולם קיבוצי השומר-הצעיר. קיבוץ מעינת קיבל 4000 דונם משטח זה.

והנה, מה שלא עשה צה"ל, עשו כמה מאנשי קיבוץ השומר-הצעיר מעינת, שרומם מות אחוות העמים ויחסי השכנות הטובים בפיהם, וגדרי התייל בידם. הם החליטו להפוך את השטח שנמסר להם לשטח מרעה לעדרי הקיבוץ, למנוע כל גישה מעדרי אום-אלקוטוף לשדות שנמסרו להם.

סיפר השבוע נאמן הכפר, מוחמד ג'מיל אברהים קבחה, על השתלשלות המאורע: „עוד, כשדמעות עומדות בעיניו: „עכשיו הכפר ריק, אף אחד לא נשאר בו. רק אני, ילדים ונשים נשארו פה לשמור על הרכוש. כולם עזבו. האנשים ברחו מהבתים שלהם כדי למצוא מקום מרעה לעדרים שלהם שלא ימותו הכבשים והפרות. כמה עדרים הלכו אפילו רחוק, עד המוביל הארצי. אנחנו אנשי כפר, אבל עכשיו אנחנו נוודים. כמו בדואים. האנשים לקחו אוהלים ויצאו לחפש מקום מרעה. למה זה מגיע לנו? למה אנחנו צריכים עכשיו לעזוב את הכפר?“

מסביב לכפר שלנו יש 12 אלף דונם אדמות מרעה. כולם היו רועים פה, הקיבוצים והפרטים הערבים. בא מינהל מקרקעי ישראל ונתן את הקרקע שמסביב לכפר לקיבוץ מעינת. אי אפשר אפוא לרעות את הכבשים והפרות. צריך ללכת רחוק רחוק בשביל למצוא בשבילים עשב.

יש לנו בכפר 2000 פרות, כבשים ועזים. זה הכל מה שיש לנו. עכשיו גם זה עוד מעט לא יהיה. „ביקשנו מאנשי מעינת שיתנו לנו לרעות בשטח שעשו שמה גדר, לפחות בקיץ, כשהעדרים שלהם אינם רועים שם. הם נתנו לנו תשובה: „נחשוב על זה.“ אנחנו לא מבינים. תמיד היחסים בינינו היו טובים ובבחירות האחרונות אפילו הצבענו כולנו בשביל מ"פ"ם. אנשי מעינת טוענים שאם לא היו מקימים את הגדר היתה הקרן הקיימת נוטעת עצים בשטח. זה נכון. אבל אם עשו גדר — למה הם לא נותנים גם לנו לרעות בשדות האלה? הם רוצים לחנוק אותנו? רוב האנשים כבר בורחים מהכפר. הצעירים רואים שאין כאן עתיד, הולכים ולא חוזרים. אם לא יהיה שדות לעדרים שלנו הם ימותו. כולנו נמות.“

„זה יכול לקרות בכל קיבוץ!“

פרשת הגידור של פיתחת ואדי ערה התגלתה במקרה. אנשי אום-אלקוטוף לא הקימו קול זעקה ולא פנו אל דעת-הקהל. הם פשוט העמיסו את מטלי טליהם על שכמם וחמוריהם ויצאו עם עדריהם לגדוד למרחקים. אלא שיום אחד טיילו אנשי השמיניות של המוסדות החיי נוכיים של קיבוצי השומר-הצעיר באזור, ובתוכם בני מעינת, ליד הכפר. הם גילו את גדר התייל שהוקמה על סף בתי הערבים וגדדוהו. כאשר חזרו תלמידי השמיניות של מעינת לקיבוצם הם החליטו לפתוח במרד ובפעולת מחאה. הם תלו פלאקאט על לוח המודעות של חדר-האוכל, בו התרעו נגד מעשה העוול והנישול שנעשה בידי אנשי הקיבוץ, איימו לפתוח בשביתת-שבת ליד חדר המזכירות.

תוך זמן קצר פשטה השמועה בכל קיבוצי השומר-הצעיר באזור, שחבריהם, אשר לא האמינו למשמע אוניניהם, יצאו בהמוניהם לראות אם אומנם נכונה השמועה ואם אומנם הקימו חברי מעינת את הגדר החוסמת סביב שטח המרעה שלהם. מי שפוצץ את הפרשה והביאה לידיעת הרבים, היה דווקא ביטאון הקיבוץ הארצי, השבוע, שבגיליונו האחרון הקדיש את שעריו ושבועה עומדים לפרשה. הסביר עורי כו של שבועון הקיבוץ-הארצי, בנקו אדר, איש ג'ושמאל, את סיבת הפירסום: „אנחנו תנועה הרגישת לצד המוסרי של הציונות. הרמנו את קולנו בזכות החזרת

תושבי אקרת ובירעם לבתיהם. נגד מעשה הנישול בפיתחת רפיה. נגד ריטוס שדות עקרבחה. אם מתהלכות שמורות על מעשה עוול שנעשה באחד מקיבוצי השומר-הצעיר, אסור שהתנועה שלנו תנהג מעשה בתי יענה... מוטב לטפל בבטיה ולחיות ראשוני נים — ולא להיגרר לוויכוח בעקבות פירי סום באחד העתונים... יש בפרשה כמה אספקטים, שחשיבות הדיון בהם חורגת מעבר למקרה שאירע... כיצד יוזמה של כמה פרטים יכולה לסבך קיבוץ שלם בי פרשה שכלל לא התכוון אליה. היום זה קרה

ערביי אום-אלקוטוף ולא רבים מחברי קיבוצי השומר-הצעיר בסביבה. סיפר דאוד קבחה, מאנשי הכפר: „מענית קנו את המוכתר שלנו. הם משלמים לו כשומר השטח ומרשים לו לרעות שם את עדריהם. המוכתר דואג רק לעצמו ולא לענייני הכפר. העניין נתן לי הרבה לחשוב. האם אתם חושבים שרק קיבוץ מעינת צריך לחיות? חדלתי להאמין שבתוך מדינת ישראל אפשר לפתור את בעיית הערבים בצדק ובדרכי שלום.“

אמר יהודה אשכנזי, רכז המשק של קי-

גדר מול הבית אחד מכפריי אום-אלקוטוף מצביע על גדר התייל שהקימו אנשי קיבוץ מעינת ליד בתי הכפר הנידח. הפרשה המסעירה את קיבוצי השומר הצעיר, מזכירה את פרשת פיתחת-רפיה.

במענית. מחר זה יכול לקרות בכל קיבוץ. כולנו יודעים זאת.“
מה אומרים אנשי מעינת עצמם על ה פרשה?
„פשוט מאוד, קיבלנו את האדמה ממני-הל-מקרקעי-ישראל וגידרנו את השטח.“
הסביר מוכיר הקיבוץ שאול לוי, לכתב העולם הזה. „אין לנו שום אפשרות לשתף את אנשי הכפר הערבי בשדות המרעה שגודרו. הם פשוט מתעקשים לרעות בשטח הנות להם ביותר. יש מספיק שטחים אחרים. חוץ מזה הם עולים לנו על מטעי

בויז ברקאי הסמוך: „גם ברקאי גידרו אלף דונם לפני 12 שנה. הבעיה היא של כולנו, שאנו דוגלים בדבר אחד, ועושים משהו אחר.“
ואילו חיים, מבני קיבוץ עין-שמר, „רתח“ בראיון עם השבוע: „לפני כמה חודשים טיילתי במקרה בשטח וראיתי את הגדר — והתביישתי. שתקתי. לא היה לי מה לענות. תסמו להם כל גישה לשטח. הנקו אותם. זה כמו להיכנס למישהו לבית עם נעליים מלוכלכות. וזה בשם האידיאולוגיה של השומר-הצעיר.“

גילה לה, בהתנהגות, שהוא מתייחס ב"שליה כלפי מר פסחוביץ.

עוד אמר לה השופט לפי דבריה, שהי עדים של פסחוביץ לא היו טובים, כולל אחד בשם בוכר שלא התמצא בחוק ה"שווייצי, ייגמם ולא הסביר את עצמו ב"רור. לעומת זאת התרשם השופט כי עד מטעם הבנק, בשם רבר, היה מצויין. רונת אמרה לי גם שסיפורה לשופט קנת שמטעם פסחוביץ סיכנו את ד"ר ויקי עם דוגמניות.

לדבריה, היה השופט מרוגז מאוד כא"שר שמע את הדברים מפיה, ואמר שיטיל על פסחוביץ קנס של 500,000 ל"י אם הדבר יקרה שנית.

רונת אמרה לי שבזאת שמסרה את הדברים לשופט, שירתה את הצדק. עוד אמרה לי שהעבירה לשופט בדרך כלל מה ששמעה בחגוי ויקי.

רונת סיפרה לי גם דברים רבים מתוך שיחותיה עם השופט. למשל שהשופט אמר לה על עד של הבנק בשם לורנס, כי הוא אינו מחשיב את עדותו, מפני "שגם הנגב תזה הושעה מתפקידו" היא הבינה, כך אמרה לי, שבמילה "גם" התכוון השופט לפסחוביץ.

עוד סיפרה לי רונת שויקי היה מתחמק בלילות כדי להדריך עדים שהשופט אסר עליו לדבר איתם בתקופת חקירתם. היא סיפרה מפי ד"ר ויקי שצו"ד ישראלי היה מדריך אותו מה לומר לעדים. הצו"ד הזה גם חזר אותה, כך אמר, להיזהר מבלשים, לצאת בדלת אחורית ולהחליף מונית בדרך.

בדרך-כלל, כשויקי היה מדבר לידה ב"חופשיות, סיפרה לי רונת, הצו"ד הישראלי היה רומז לו בעניין זה, היה ויקי משיב: "אך לאס דאס, זי איסט איינה פון אונס". (הנה לזה, היא אחת משלנו).

עד כאן, סיפורו של בכמן. בביתו ברחוב הרקס 17 בסביון, לא נראה השבוע רוברט פסחוביץ כדמות המקובלת של קורבן סררישע. בחזית ה"ויליה הענקית, הנחשבת למשהו נדיר אפ"ל בין הויליות של סביון, ניצבות שלוש מכונות-סארא. בחצר, שני כלבי-אימים מאר"לפים, זאב גועי ודובדמן נוראי, מאב"ר חים מפני אורחים לא רצויים. רק לאחר שבעלי-הבית מורה להם לסגת, ניתן להיכנס פנימה.

פסחוביץ (39) הוא גבר מרשים, בעל

גוף אתלטי ושיער כסוף משהו. יליד רימניה, עלה לישראל בן 13 עם אביו החזן, אמו, אחיו ואחותו. שלוש שנים היה בקריב, אחר עבד פרק זמן בתעשייה הצבאית, כמסגר. אחר יצא המסגר הצעיר לטויל להולנד, המשיך לפרנקפורט. שם התחילה הקאריירה המופלאה שלו. שהפך מה אותו חור חמש שנים קצרות למיליונר. על עושרו של פסחוביץ אפשר ללמוד במבט אחד בביתו. חדרי-ענק, ציורים, ניברשות בדולח. מאליו מובן שיש לו גם יאכטה בכינרת, ושאר זוטות.

אך כדי להשיג את כל העושר הזה, נאלץ רוברט פסחוביץ לעבוד קשה.

אשת-כספים

מיסתורית

עד הצורה המדויקת של עבודתו היקשה קיימות שתי גרסאות. אולם עובדה אחת איננה שנוייה במחלוקת: מנהל סניף הבנק השווייצי S.B.G. ב"קרוצלינגן, עיר קטנה על גבול שווייץ-גרמניה, העניק לפסחוביץ אשראי שהגיע עד למעלה משבעה מיליון פרנקים שווייציים, כביטחונות, קיבל מפסחוביץ תמונות, שלפי הערכת מומחה מוסמך היו שוות סכום זה.

אלא שמנהל הבנק לא היה מוסמך ל"העניק אשראי כה גדול ללא אישור הממונים עליו, ובשום פנים לא לקבל יצירות אמנות כביטחון. הוא הסתיר את כל זה פרשה, ופרשות אחרות, מהנהל הבנק, ב"אמצעות גילגול כספים אלגנטי, תוך שהוא נעזר באשת-כספים מיסתורית בשם אילזה מייזלס, שלפי מקורות-המדעיים של איגוד הבנקים השווייצי עוסקת בסחרי-הלומים בינלאומי בהיקף של מיליונים. נתכנתה משום כך, "אילזה של היהלומים". כן נעזר בנזיר ישועי לשעבר ובספסר-קרקעות. הסוס נגמר בקיץ 1969, כאשר ב"קורת מטעם ההנהלה המרכזית גילתה את המתרחש. לורנס איש הבנק פורט, והבנק פתח בשורה מסובכת של תביעות מישפטיות.

כעיקבות רעידת-התאדמה שיצרה הפרשה, החליט פסחוביץ לחזור לישראל. עם עלותו, לאחר מלחמת ששת-הימים, תרם סכום ענק לקרן הפאנאטוניס. במסגרת מאמצי הבנק למצוא נקודות תורפה אצל פסחוביץ, הופעלו נגדו ונגד

פסחוביץ בטרקלין ה"ויליה שלו, השבוע, כשהשופט טירב לדחות פסק-הדין, הרשיעו.

אשתו וילדיה בלשים וחוקרים, שכיסו א"ר תם 24 שעות ביממה. פסחוביץ, מצידו, נקט בשיטות דומות, לדברי הצד השני, החזיר מרגל משלו, שבלש אחרי עורך-הדין אנדריי אלאווי ויקי — שנהל מטעם הבנק את החקירה נגדו — הצליח לצלם את ויקי בסיטואציה מביכה בחברת שתי גב"ר רות צעירות מסויימות. בשווייץ התבדחו אז, שתמונות אלה מ"ר כיחות את אמיתות הפירסומת של הבנק, האומרת: "כשאתה עובד עם S.B.G., אתה נמצא בחברה טובה".

התמוטטות עצבים

כיצד התגלגל פסחוביץ לעניין? לדבריו, החל עובד בפרנקפורט, כא"שר הגיע לשם, כנחש, חגיע לחפסידי נהגו האישי של הברון ארנסט פון-דה-היינד בן ה-63, סוחר יצירות-אמנות פרנקפורטי נור"דע.

להל אימץ לו את הישראלי הצעיר, ל"י מד אותו בהדרגה את סודות המקצוע. "ב"1965 נפטר הברון, ואני החלטתי לנסות את מזלי" סיפר השבוע המסגר שהפך למיליונר, "לרשתי לי את הלקוחות של הברון, והצלחתי יפה". יפה מאוד אפילו, הוא התחתן עם צע"ר רה מבריקה בשם אילזה. שהסכה למנהלת העסקים האחרים שלו. אלה כללו שלוש חנויות למכירת פרוות בפרנקפורט. אלא שהמאמץ היה קשה מדי: "באפריל 1969 קיבלתי התמוטטות עצבים", המשיך רוברט, "במשך חודש ימים קיבלתי ט"י סול בהרדמה. כשהתאוששתי, החלטתי ש"מספיק לי שם, ואני חוזר ארצה".

הוא חזר ארצה, החל בונה את הויליה שלו בסביון. בדצמבר 1971 הוציא בית-מישפט השלום בתל-אביב צו-עיקול על רכושו, לבקשת הבנק השווייצי. מאוחר יותר, בוטל הצו על-ידי השופט המחוזי שלמה לוי.

"הוגשה נגדי תביעה"

הבנק חגיש את תביעתו נגד פסחוביץ, ו"המישפט התנהל במשך כשב"תיים, המישפט הממושך עמד בשלבי ה"סיום שלו, כאשר הטיל פסחוביץ את ה"סצצה שלו.

בתבססו על תגליותיו של חברו ב"שעות הקטנות של הלילה, בחברתה של המתמחה, הגיש פסחוביץ תלונה למי"ש"טרת ישראל.

כתב פסחוביץ בתזונתו, בין ה"ייתר:

הנני מתכבד להגיש בזאת תלונה נגד (המשך בעמוד 28)

במדינה

מנגנון

הדרך חזרה -

חמיד יקרה

התינוק שנוגד בחו"ל

הגיע לארץ -

והוכרז מייד כתושב חוזר

"את צריכה לשלם מס-נסיעות גם בשביל התינוק". ניקי רביב הושתעה נוכח קביעתו ה"פסקנית של פקיד משרד הפנים, שמולו ישבה. לאחר ביקור בן חודש בישראל, סרה הישראלית השחרהורת למישרדי משרד-הפנים במנדל-שלום התל-אביבי כדי להסדיר את פירטי שיבתה לארצות-הברית. היא ידעה מראש כשישראלית ששהתה בארצות-הברית פחות משנתיים, תצטרך לשלם מס-נסיעות על כרטיס ט"סחה בחזרה לשם.

מס תינוקות. אולם היא לא חלמה כלל שגם התינוק חייב במס כזה. כאשר נסעה ניקי לארצות-הברית, לפני

נוסעת רביב איך לנצח הגיון משונה

כשנתיים, היה זה כדי להינשא לידידה. איש-עסקים ישראלי בשם אלכס רביב, שחי באותה תקופה בניו-יורק. לאחר נישואיהם, עברו בני-הזוג רביב ללוס-אנג'לס, שם, נולד בנם גבי. אוטומאטית, זכה הפעוט באזרחות הישראלית, לפי החוק הישראלי הקובע כי בנם של ישראלים הוא ישראלי, בין אם הוא רוצה בכך או לא.

הסבר משונה. וזאת בדיוק היתה הנקודה שעליה הצביע פקיד משרד-הפנים: מאחר שהתינוק הוא ישראלי, הסביר לאם, ומאחר שהוא בן תשעה ח"ר דשים — פירוש הדבר שהוא רוצה לעזוב את הארץ בטרם חלפו שנתיים לשהותו בחו"ל, משום כך, הוא חייב במס-נסיעות.

"מה זאת אומרת הוא רוצה לעזוב את הארץ לפני שחלפו שנתיים לשהותו ב"חו"ל?" התפלצה ניקי. "הלא הוא בכלל עדיין לא בן שנתיים".

"לא משנה", השיב הפקיד בשלווה סטואית. "הוא לא שהה בחו"ל שנתיים, נכון? החוק קובע אם כן שהוא חייב ב"מס-נסיעות. רק אם שהה בחו"ל שנתיים ומעלה, הוא פטור מהמס".

תשעה חודשים ריוח. ניקי רביב שקלה בקסדנות את צורת הטיעון המק"רית, החליטה שהדבר היחיד היכול ל"הושיעה פה, הוא רק אותו סוג של מוח מעוות שנגדו היה עליה להתמודד: "תראה, הסבירה לפקיד, "איך אפשר לומר שהוא רק בן תשעה חודשים? ר"תשעה חודשי ההגיון, שבהם הוא שהה בחו"ל, לא באים בחשבון?" הפקיד פקח עיניו בהשתוממות, שקל בכובד-ראש, והכריז ששאלה נכבדה כזו חייבת לעבור לדרג גבוה יותר. הלכו השניים לדרג הגבוה יותר. זה התגלה כיהודי מבין, שהצליח אפילו ל"התנצל בפני אימו של סלע-המחלוקת, העריך את הצד המשעשע שבעניין, הוא שיחרר את גבי רביב ממס-נסיעות.

ההקלטות הסודיות

החקלטות הסודיות שחקלית אלי בכמן משיחותיו עם רונת אור עומדות על רמה גבוהה, וניתן להבין בהן כמעט את הכל. הן כוללות אלפי מילים, ונבועו בכמה מקומות. בין היתר, במסעדה הבולגרית בתל-אביב, ביום ה-21 למרץ 1973, שעה 15.00, וכן במלון אינטרקונטיננטל בירושלים העתיקה, חדר 210, בתאריך ה-22 לאפריל 1973, בשעות אחר הצהריים.

ההקלטת במסעדה נערכה בשעת סעודה, ההקלטת במלון בעת קיום יחסי-מין. לחלן קטעים מתוך ההקלטות, הנוגעים רק לפרשת המשפט, תוך השמטת כל הקטעים המתמייחים למגע המיני ולנושאים אישיים אחרים.

אלי: את יודעת שאת יכולה להסות גורלות, של פסחוביץ ושל הבנק. כמו שסיפרת לי אז, שסיפרת לקנת שטרסרדו את עורך-הדין מירון ושעשו לוויקי את הטרק עם הדוגמניות, דברים כאלה... ברגע שאת אומרת לקנת דברים, שאת מעבירה לקנת מידע, את משמשת ביועצין או לא ביועצין שליח של הקליקה הזאת.

רונת: אם זה נכון, זה דבר אחר, אם זה לא נכון, אז זה דבר גרוע.

אלי: מה את מכוננת?

רונת: אם באמת היו הטרדות כאלה, אז אפשר להגיד ששירתתי את הצדק.

אבל אם לא — אז עשיתי משהו לא טוב...

הייתי סטאגירית חדשה. הרבה דברים שמבחינת האתיקה לא היו מודעים לי, היום אני יודעת שאסור היה לי לעשות אותם...

אלי: אני שואל אותך... שלא תרגישי מוסר כליות: אם קנת ישנה את כל פסק-הדין שלו בגלל זה, בגלל המידע שקיבל ממך?

רונת: לא, הוא לא יעשה את זה... אני אגיד לך על-פי מה ייפסק כל המישפט הזה.

אלי: על פי מה?

רונת: על נקודה של חוק... המישפט ייחתך על נקודה של חוק.

אלי: את בטוחה?

רונת: אני כמעט משוכנעת — אם קנת יהיה הגון עד הסוף...

נדמה לי שהרושם של קנת היה שפסחוביץ עשה משהו ביחד עם לורנס (מנהל הבנק השווייצי).

...אני עוד לא יודעת מה תהיה תוצאת המישפט, יש לי הרגשה שפסחוביץ יחוייב להחזיר את הכסף. מוסיפה לזה הרבה מאוד בקשת-ההסגרה של ממשלת שווייץ. דברים כאלה נורא משפיעים.

אלי: לרעה?

רונת: בוודאי. קנת צריך להיות אדם אמיץ מאוד בשביל להגיד, אני מזכה אותו. הדברים האלה משפיעים לעתים... שכל הזמן חיכה לאיזה מישפט מומבטי שיפסיק אותו לעליון, פתאום בא לו דבר כזה — צריך המון אומץ בשביל לזכות את המישפט. הוא לא יכול...

כשפסחוביץ החליט לא להעיד, אחרי העדות הראשונה שלו... זה עשה רושם רע על חשופט.

אלי: איך את יודעת? ככה קנת אמר לך?

רונת: קנת לא אמר כלום. רק עשה ככה כזה.

אלי: תנועה כזאת?

רונת: כן, כאילו טוב... תאר לך, מגישים נגדך האשמה, ואומרים לך בבקשה תבוא להעיד, אז אתה אומר אני לא רוצה. למה אתה לא רוצה? זאת אומרת שיש לך מה להסתיר.

הרב לא הכיר בגיור של הרב גורן - והחתן תפס אותו בגרון

מכנות ברבנות

פה"א, אומר יגאל, ותוקף: "מדוע הם מרשים לעצמם שם לעשות צחוק מבני-אדם, ברבנות? מדוע הם מחפשים רק לעשות צרות? איך יכול להיות שפקיד ברבנות יגיד שהוא לא מכיר בסמכות של הרב גורן, שהוא הבוס שלו?" שרה, ילידת הארץ, העובדת גם כדוגמנית-צילום, מנסה

בדיון התערב מוכיר הלישכה. "אתה צריך להוכיח שהת-גייר, זרק לפתע לעבר יגאל. "התגיירתי בצה"ל", ענה יגאל, ושרה הוציאה את המיסמכים שהוכיחו כי הרב גורן גייר את יגאל. "לא חלמתי על מה שעומד להתרחש", נזכר יגאל בחלחלה. "הרב המוכיר הסתכל עלי ואמר: הרב גורן גייר אותך? זה לא שם בשבילי. אני לא מכיר בגיור כזה".

"הרגשתי שהשמיים נופלים לי על הראש. מה לא בסדר?" שאלתי.

"גורן זה לא שם בשבילי", השיב לי המזכיר.

הם עדה לי לראש. בשביל לשרת בצה"ל הייתי במסדר. בימי מלחמת-ההתשה נפצעתי בהפגזה ב-

ב זינוק קליל, הסתער החתן הצעיר על הרב שבפניו ניצב הוא וכלתו. החל חונק אותו בשתי ידיים. כאשר נראה היה שמגיע קיצו של הרב, הירפה ממנו החתן, אולם לא לפני שהכניס לו מכת-אגרוף בפרצופו. "אתם מאפייח", צעק על הרב הנמוך והרוז.

הרב גורן

גב, עלייד התעלה. אחר-כך נפצעתי שוב. תוך כדי השי-רות. הציעו לי מהרבנות הצבאית להתגייר.

"עד היום אני לא מבין מדוע הייתי צריך לעבור שוב פעם את הטקס הזה. אבל הסכמתי. גם אחי התאם עבר אותו טקס."

"אבל לניתוח ברית-מילה התנגדנו. לא הסכמתי שיר-ריר לי שוב. בפולין, בתור ילד, עברתי כבר פעם נר-תוח ברית-מילה. שם הייתי יהודי. פה בארץ, התחלתי להיות גוי."

יגאל, צלם-סרטים, הכיר את שרה. העובדת כמתכנתת אדמיניסטרטיבית בהפקת-סרטים, לפני כשנה. ביום ה' חמישי שעבר האמינו השניים שהגיע היום המאושר ב' חייהם, כאשר פנו לרבנות.

הם לא ידעו שהיום המאושר יסתיים, עבור יגאל, כמעצר.

הוא בילה במעצר גם את כל הלילה. למחרת, ביום השישי בבוקר, הובא החתן הצעיר בפני שופט-המעצרים התורן של בית-מישפט השלום התל-אביבי. התובע ה' מישטרי, רס"ר יחזקאל נחום, השמיע את האישום נגדו, והשופט הסכים לשחררו בערבות.

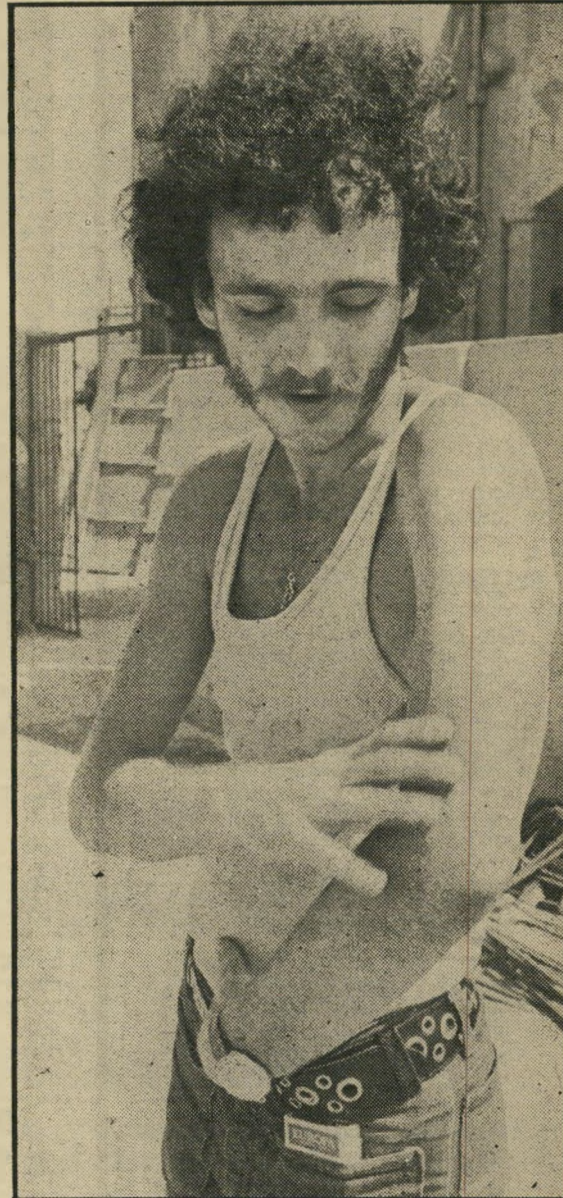
■ ■ ■

כ ל הצדדים מסכימים, שהרב הרוש היה קורבן שווא בפרשה.

בין אם רק נקרעה חולצתו, כגירסת יגאל, או אם נחנק גרונו, כגירסת המישטרה — לא אליו נתכוון החתן הזועם. היה זה המוכיר, שסירב להכיר בגיורו, שפוצץ את כל העניין.

בעיקבות הוויכוח עם המוכיר, ביקש הרב הרוש לצאת מהחדר. יגאל מיהר לאחוז בו, במטרה לנסות להמשיך את הדיון — וכך הגיע הרב לידי, בעוד המוכיר, שגרם לכל השימחה, יצא נקי מכל העסק.

מה יהיה עכשיו? "כנראה יהיה לי מישפט על תקי-

החתן שהרביץ: "אתם מאפיה!"

"נפצעתי, נפצעתי", גנח הרב באפיסת-כוחות. כך נראתה הסצינה, שהתחוללה במשרדו של הרב שמואל הרוש ברבנות בתל-אביב, כפי שבאה לידי ביטוי בכתב-האישום שהגישה המישטרה נגד החתן הנרגז, יגאל גנור (25).

לדברי גנור, נראתה הסצינה אחרת בכלל. כל מה שעשה, סיפר השבוע, היה לתפוס את הרב בחולצתו, כאשר זה ביקש לצאת מהחדר בלי לטפל בעניינו. לא חניקה, לא מכת אגרוף, לא כלום. "הלכתי להתחתן — והגעתי לאבוכיבר", קונן בועס.

■ ■ ■

שימוחה החלה כאשר יגאל הגיע, בלוויית כלתו, לשרה בן-אור (26) והוריהם, כדי להירשם לנישואים. "הבאתי שני עדים, ואת כל המיסמכים הדרושים", סיפר יגאל. "הרב הרוש שמע את העדים, רשם, ושיחרר אותם. אחרי שהם הלכו, הוא הודיע לי פתאום שאני צריך עדים גם בשביל שרה."

"התחלתי לרתוח. הרי אותם שני עדים היו בשביל שני נ, לא?"

אבל אלה היו רק הצרות הראשונות. השלב הבא:

הכלה שלאענה הרביץ: "חבל!"

להרגיע את חתנה הקוצף: "לא היית צריך לנגוע בכלל ברב. היית צריך לעשות משהו אחר עליו." הגיב על הפרשה הרב יהודה לנדאו, מנהל מחלקת-הנישואין של הרבנות בתל-אביב:

"ראיתי קישקושים ברישום הלאום בתעודת-הזהות של יגאל גנור. נוסף למילים: 'הלאום: יהודי' היתה גם מחיקה של משהו."

"הצעיר טען שהוא יהודי מלידה. התקשרתי עם מיש-רד-הפנים, והם אישרו לי טלפונית שהם עשו את השי-נויים בתעודה, בגלל שהצעיר התגייר בצה"ל."

"מישרד-הפנים אישר לי שהאם של יגאל היתה גוייה. אמרתי בטלפון לפקיד מישרד-הפנים שגיור שנעשה בצבא איננו חוקי, ואני אסדיר את העניין."

"גיור עליידי בית-הדין של הרב הראשי לצה"ל אי-ננו חוקי מפני שאינו מוכר עליידי המדינה. הוא לא מוס-מך. הרב גורן הוא יריד טוב שלי, אך לא אקבל מיסמך שלו שאינו חוקי."

את המיסמך הזה יש לאשר עליידי בית-דין מוכר. וואת אכן רציתי לעשות, אך הצעיר איים לשרוף את הבית שלנו ותקף את הרב."

(המשך מעמוד 15)

כמורה ובבלית-מוכנת. הוסיפה ניבה: "אני רואה שאין לי השפעה עליהם." זה היה ביום ה'. ביום השבת נערכה בקולנוע הקטן ביותר בתל-אביב, תכנית, אסיפה של קבוצות-סטודנטים, ביוזמת מאיר פעיל ורן כהן. היה זה כנס מזור ביותר.

ברברי הפתיחה שלו השמיט פעיל דפנת דברים שלא תאמו את אשר דובר כמה ימים לפני כן אצל אבנרי. הוא קרא דקמט חזית בעלת צביון סוציאליסטי ו"ציוני" (בדומנות זו צירף את המיפדגה הקומוניסטית-הישראלית למחנה הציוני האדוק).

בדבריו טען שבכלל אין חילוקי-דעות רעיוניים בין מר"י ומק"י, וכי תנועת ה"עולם הזה" היא שפוצצה את החזית מפני שלא הסכימה לתנאי מובן מאליו — ש"הוא, פעיל, יעמוד בראשה.

נראה שביום-יומיים שקדמו לכינוס הגיעו פעיל וחבריו לסיכום עם מק"י. על העמדתו בראש רשימה חדשה של מק"י, כי גם רן כהן וניבה לגיר תקפו את תנועת העולם הזה, הציעו למעשה חזית עם מק"י.

כהן ולגיר ידעו כי ש"ה כבר החליט ברוב מכריע לדחות את עמדתם וללכת להסכם עם מר"י. דבריהם היו, למעשה, פרישה מש"ה. כך נוצרה בכנס אווירה עוינת לתנועת העולם הזה.

כך קמה קבוצת "תכנית-אדום" — איגוד קבוצות-סטודנטים שמא"י לניות ומיטות של ש"ה, שקם לי מטרה אחת בלבד — לשמש כספוי למק"י. השבוע, בכינוס שני, אושר קו זה ונכרת הסכם להצטרפות לרשימת מק"י, כשמאיר פעיל עדין מו בראשה, ושמואל מיקונאי אחי ריו. פעולתו הראשונה היתה לחזק את כליה-תיקשורת בהשמעות נגד מר"י.

בכינוס זה הופץ מצע חדש של "שלושת המוסקטירים". הוא מועתק כולו מטיטת אבנרי-צבן (שהיא עצמה העתק כימעט מיר ולי של טיטת-המצע המקורית של הער לם הזה — כוח חדש) — אך בשינויים מכ"רעיים. כך חזרה הנוסחה בדבר התנגדות ל"התנחלות צבאית קבועה", ונפתחה הדלת להיאחזויות-נח"ל "זמניות".

בסעיף המכריע: **נוסח-אבנרי-צבן**: "על הצד הישראלי להצהיר שישראל תימנע מסיפוח כל שטח מוחזק, ושהיא רואה את השטח חים כפיקדון שעליו תהיה נכונה לוותר תמורת השלום."

נוסח-המוסקטירים הסופי: "יש... תבחר כי היא מחזיקה בשטחים כ"פיקדון עליו תהיה נכונה לוותר תמורת שלום ונורמליזציה, וכי אין פניה להתפטר טוט טריטוריאליית."

נוסח זה השמיט, בצורה מחו"במת ביותר, את הא היריעה — ויכול להתפרש כנכונות להחזיק שטחים מושגם — כרוח אבא אבן.

השבוע נראה כי בבחירות יתייצבו שתי רשימות:

● תנועת המרי, עימה כבר התקשרו קבוצת אנשי נס. ש"ח (מילבד רן כהן וני"ה)

● חברים ואוהדים בקריות חיים, ביאליק, מוצקין, ים מוזמנים לפגישה עם

אלכס מסיס

חבר הוועד-הפועל של ההסתדרות ביום ג' 31.7.73 בשעה 20.30 בבית אלינג, רח' אח"י אילת 27, קרית מוצקין.

שבט 4.8.73 בשעה 11.00 בבוקר **פיקניק ארצי ביער בן-שמן**

פרטים נוספים בגליון הבא ובמודעות בעיתונות.

לקביעת פגישות נוספות. חוגי בית ופגישות מקומיות. להגשת רשימות למועצות הפועלים — התקשרו למטה הבחירות.

משרדי מטה הבחירות הארצי של מרי וחזית השמאל ברח' בריסוכבא 71 תל-אביב, טלפונים: 283288/9 — 283150

בה לגיר), האופוזיציה של מק"י. עם חזית זו מנהלים כעת משאומתן כמה קבוצות נוספות.

● רשימת מק"י, בתוספת מאיר פעיל ושני אנשי ש"ח, וכמה קבוצות של סטודנטים שמאליים-קיצוניים. רשימה זו תיק"ר א. מוקד".

על הבאריקות

שאלה התעלומה: מדוע נקט ה"רוב של מק"י בכל הטכסיס האלה? לפי כל המישאלים המוסמכים, רחוקה מק"י כיום מאחז-החסימה — גם ללוא הפילוג בין הרוב והאופוזיציה. מק"י כולה זוכה במישאלים בין 0.4% ל-0.7%, בשעה שתנועת העולם הזה זוכה במישאלים בשני מנדטים. (בבחירות האחרונות עברה מק"י בקושי את ה-1%, הודות להנהגתו של סנה. אחרי שיתוני-הימין פתחו במסע נלהב להצלחתו וקראו בגלוי לבוחרים ימניים לר"אוג לכך שייכנס לכנסת).

מכל הבחירות, היה כדאי למק"י להיכנס לכנסת ברשימה משותפת כוללת, שבראשה יעמוד איש תנועת העולם הזה. בצורה זו היתה

אישי-ח פתר דלת פתוחה

כניסתה לכנסת בטוחה. ברשימה נפרדת, שתיתקל בכל היריעות ה"מסורתיות הרווחות עדיין בציבור נגד מק"י, ושבראשה עומד אדם שאינו ידוע ברבים, אין זה סיכוי לכך.

ההסבר ההגיוני היחיד הוא שמק"י אינה רוצה לשרוף את גשריה אל המערך ואל

ההסכם שנחתם בשבוע שעבר קובע הליכה משותפת לבחירות בהסתדרות תוך מגמה ללכת יחד גם לבחירות ל"כנסת הפרטים לגבי הרשימה לכנסת הושתרו פתוחים, עד שיתבהר הרכב ה"כוחות. בהסתדרות תיקרא הרשימה "מרי וחזית השמאל".

מישרד-החוץ, התומך בפעולותיה בחו"ל — ושהליכה משותפת עם תנועת העולם הזה, ובייחוד בראשות אבנרי, תביא לי"רשימת הגשרים האלה.

הליכה נפרדת של מק"י, לעומת זאת, תשמח את לב ראשי המערך. לפני שלוש שנים הכריזה גולדה מאיר מעל במת הכנ"ס שהיא "מוכנה לעלות על הבאריקות" כדי לגרש את אבנרי מן הכנסת. מאז עודד המערך את פרישת שלום כהן ו"דאג למימונו, וחוקק את חוק בדר"עופר. רבים חששו כי בקלחת שיחות האי-חוד, פעלה גם יד סמויה לפיצוץ ההידיב"רות. ב"1965 דאג מי שדאג להופעת-הנפל של אייבי נתן בבחירות, ובכך גזל את ה"מנדט השני מרשימת העולם הזה (היו חס"רים לכך פחות מאלף קולות). ב"1969 היו שמעו הליכה משותפת של אנשי נס עם

מק"יסט טיימלדבאום גשרים פתוחים

העולם הזה, וכך הביאו לאובדן 5138 קולות של שוחרי-שלום.

ראשי רשימת-נס עצמם, שפע"ל בתוספת, חסיקו מכך את ה"דקה — ופעלו השנה יותר מכל גוף אחר למניעת פיצוץ דומה.

ואכן, שיקול זה היה ברור מראש. ב"אחת השיחות הראשונות עם ש"ח נשאל אבנרי על-ידי רן כהן מדוע הוא דוגל בצירוף מק"י לחזית המשותפת. הסביר אבנרי: "למק"י אין סיכוי לעבור את אחוז החסימה. אם תופיע לבד, תגרס לבניכונת כעשרת אלפים קולות של שוחרי-שלום. צריכים למנוע זאת. אפילו אם הדבר יביא לבחירת כמה קולות אחרים."

ברוח זו נעשה גם השבוע נסיון נוסף למצוא בסיס משותף. למרות שמק"י כבר פתחה במסע-השמעות וטענה שכל אנשי ש"ח מלבד כהן ולגיר הם "החלק הלא-ציני של ש"ח", שאסתר וילנסקה, "הול"כת לרק"ח" ושמרי "מקבל את התכתיב הערבי", נערכה פגישה נוספת. אנשי מרי הודיעו בה כי הם מוכנים גם כיום לכך שאנשי מק"י יצטרפו למרי — בתנאי שיקבלו את הקו האופוזיציוני החד-משמעי בענייני שלום וסיפוח.

אלטרנטיבה לוחרח

צרה היא, כמובן, שבניגוד ליוז"ל מה המקורית של אבנרי לפני שלוש שנים, מתנהלים כיום כל המהלכים האלה באווירה של בחירות, כשאיפיון אישיות וטכסיס-בחירות משבשים את המהלכים. אולם היוזמה להקמת תנועת המרי אינה קשורה בבחירות. היא התחילה ב"1965, חודשה ב"1970, קיבלה תנופה בחודשים ה"אחרונים והביאה להתרחבות ראשונה של המחנה.

מאמץ זה לא יסתיים ביום ה"בחירות לכנסת השמינית — אלא להיפך.

יהיה מיספר הרשימות בבחירות אלה כפי שיהיה — התנופה לאיחוד גוברת, ו"היא תימשך. הרעיון להקמת מחנה אופוזיציוני מאוחד ולוחם, שייאבק למען הש"לום, הדמוקרטיה והצדק הסוציאלי, עונה על צורך חיוני בורה המדינית הישראלי. הוא דרוש כאלטרנטיבה לקו השל"טון — תחילה אלטרנטיבה רעיונית, ולאחר מכן כגרעין לאלטרנטיבה פוליטית. יהיה זה מסע של שנים. **המסע אל היער הזה התקדם, בשבועות האחרונים, בכמה פסי"עות חשיבות.**

במאי צעיר העיר

להשמיט על הבימה

כמה אמיתות, המזשעמות

תמיד רק בחשאי - וגרם

לסערה נוראה

שאלה: נראה שאתה די מסמפט את השאיפות הלאומיות של ערביי מזרח ירו"שלים. האם היית עוזר להם להגשים את השאיפות הלאומיות שלהם?

תשובה: באיזו צורה?

שאלה: בכל צורה. אולי תגיד לי

אתה באיזו צורה?

תשובה: כיום אני לא רואה צורה

חוץ ממאבקים פוליטיים... חוץ מפעילות שיכולה לחזק בהם את התודעה של הכרה בזכויות הלאומיות של העם הפלס"טינאי.

שאלה: אם הפעילות הפוליטית לא

היתה עוזרת, היית מוכן לעזור להם ב"פעילות מסוג אחר גם כן?

תשובה: כיום לא. כי כיום זו התי"אבדות.

שאלה: ואם זה לא היה התאבדות?

תשובה: אם זה לא היה התאבדות,

כן.

שאלה: גם בפעילות טרוריסטית?

תשובה: טוב שלא אמרתי את השם

שלי. אני לא רוצה להסתבך.

זהו בערך — הנוסח המדויק היה מוק"ל

לט ועבר כמה ניסוחים והדפסות — הקטע

המפורסם ביותר בתיאטרון הישראלי ה"ר

שבוע — קטע שגרם לסערה ברחבי

הארץ.

אלא שקרוב לוודאי שאיש לא ישמע

אותו שוב על הבמה. בשלב זה הוחלט

לקצץ אותו מהצגת עיר אחת של להקת

החאן הירושלמי.

מנהלת החאן, תמר שכטרמן-גרונסמן

— בתו של אברהם שכטרמן, מוזהיקי

הרביזיוניסטים — מנסה לצבוע את ה"חיים בורודי", לא קרה שום דבר. זו

סתם סערה בכוס מים. מותר לכל

תיאטרון לעשות הצגות-הרצה ואחר ל"עדן ולשפץ אותן".

מייק אלפרדס, במאי ההצגה המסעירה,

פחות מאושר. טוען הוא: "אמנם לא הורו

לי מה לעשות. אבל רמזו לי: לקצץ".

ואילו מחברי המחזה — או ליתר דיוק,

אלה שסיפקו את חומרי-הגלם, העיתונאים

מתי גולד ודן מרגלית וזעקים חמס, מת"נפלים בשצף-קצף על אלפרדס והנהלת

החאן גם יחד.

הקטע

הנורא ביותר

הנהלה לא מצאה זמן לראות

את ההצגה — עד לשערוריה.

טען מרגלית: "ההצגה מסלפת כל מה ש"כתבנו. זו הסתה פרווזה, עירבוב מין עם

פוליטיקה. זה לא יעבור בצורה זו!"

"הראיון עם הסטודנט — זה עוד שום

דבר." — טען מחן גולן.

הראיון עם הסטודנט היה רק הסימן

למשבר. מי שעזב, למעשה, ראשון את

האולם בהצגת מוצאי-שבת היה מרגלית

עצמו לפי עדותו הוא.

למחרת נערכה הצגה נוספת — בלי

הראיון הזה. ביום השני כבר לא נערכה

הצגה כלל.

טען מייק אלפרדס: "ויתרתי על הקטע

הזה לא משום שהוא הנורא ביותר בכל

ההצגה, ולא משום שהוא פוגע יותר

מאחרים. פרופ' ידן ו"ר אלדד אף לא

הגיעו לשיאו של הקטע, המדבר על עניין

הטרוריסטים. הם פשוט יצאו קודם.

"לדעתי ישנם קטעים חריפים הרבה

יותר. אבל אפילו כך, לדעתי, המחזה

לא חריף מספיק. בישראל מפחדים מ"דברים חריפים".

צנזורה

מוסווית

אף אחד לא מפחד מבעיות

אקטואליות וקונטרברסליות" ה"י

היה תמר שכטרמן, "הוועד המנהל לא

מנסה להיות צנוור".

לא, בכלל לא. בישראל לא קיימת

מנהלת שכטרמן
צנוורה? מה פתאום?

„אנחנו הוזהרנו אותו מתחילה. הוא ניסה לרמות אותנו בעל-כורחנו, והתוספות שלו סילפו את האיוון בחומר שהבאנו לו.”

„מעשיו של אלפרדס הם חטא על פשע.” טוענים גולן ומרגלית. „אלפרדס השתמש רק בחומר שתאם את דעותיו בלבד. הוא בחר את הקטעים ששירתו את מטרתו, ובכוונה לא לקח רעיונות מתוניהם. בכך היפר את שיווי-המשקל בין הטיפוסים השונים שהתאיינו.”

„אך לא די היה לו במיון החד-צדדי — הוא גם הוסיף קטעים המתנגדים לדעותיו הפוליטיות, אותן איננו מסתירים.”

„הוא פתח את המערכה השנייה בקטע המראה ישראלי מוביל ערבי קשור בי צווארה. כשם שמובילים חיה. הישראלי רוצה לאלף אותו ולהפוך אותו לאבק.”

„אנחנו איננו מאמינים שהיחס לערבים בישראל הוא כזה. לדעתנו היחס, בתנאים הנוכחיים, הוא הומני.”

„אבל דעותיו של אלפרדס היו מעוצבות מראש. הוכחתי לו את זאת לא פעם. הוא בא לארץ עם אידיאות, ומנסה לי- התאים את המציאות בעל-כורחה לאי-דיאות אלה.”

„הוא אמר לי, למשל, שערביי ירושלים אינם יכולים לגנוע בארץ בלי רשיון, ושמשהו כן הוא מראה אותם מובלים בחבל. אמרתי לו, מייקל, איפה אתה חי, איזה רשיון?”

אלפרדס: „מה שנורא מכל במחזה, לדעתי, הוא ראיון עם יהודי דתי, ותיק בארץ.”

„הוא מצהיר כי הוא ציוני מקובל. ומה הן דעותיו? הרי זה נס משמים שאין שלום בישראל, הוא אומר, ואם ירצה השם — לא יהיה שלום לעולם. כי אם יהיה שלום, הרי בנותינו תינשאנה לער-בים, ואז לא נהיה עוד גוי קדוש ועם נבחר?”

גולן ומרגלית: „אלפרדס סלפן, מתחיל לה סילף כל מה שהבאנו לו. אנחנו מתנערים מן המפלצת הזו!”

אלפרדס: „אני מאמין שכל אחד רשאי לעשות מה שהוא רוצה על הבימה, ולומר מה שהוא רוצה.”

ירושלים

של צביעות

קיצוני, החי בגיטו הסגור של מאה-שערים. הלכתי עם השחקנים, והסתובבנו בי-שכונה הזו. התבוננו באנשים, דברנו איתם, ניסינו לעמוד על טיבם. כשחזרנו, גילינו שהם חיים כמו בשמורת-טבע, והי-אדם מביט בהם מבחוץ, כבחיות הסגורות בכלוב. ולמעשה הם באמת שמורת-טבע, אבל של בני-אדם, ואנחנו סולדים מהם מלכתחילה, בלי להכירם מקרוב.

ניסיתי להסביר את הרעיון בכך ש-הצגתי בהצגה שתי דמויות של אברכים, סגורות בכלוב, ומסביבם תגובות מלעיות ומתגרות של אנשים מבחוץ. ואז באו אלי ואמרו לי: תתבייש, זה אנטישמיות!

אף אחד לא הבין שכוונתי היתה להע-מיד אותנו לביקורת, את האנשים החיים

העבר רווי-המרורים של עם ישראל, כולל הפסוק, על נהרות בבל, שם ישבנו וגם בכינו.”

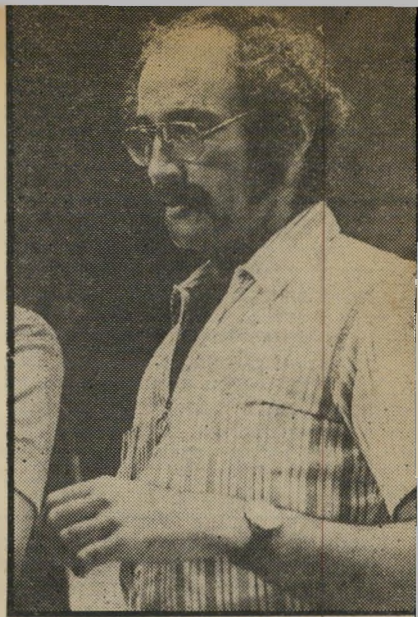
איש

אנטי-פוליטי

ה משיך אלפרדס וסיפר:

„בא אלי משהו מהנהלה, ואמר שאני „עושה בדיחות על בוכנוואלד”. צר לי שלא הבין את כוונתי. איני צוחק על סיבולו של העם היהודי, כי אם על הדרך שבה מוכרים את ההיסטוריה שלנו ל-תיירים.”

אני איש אנטי-פוליטי מאד, ובעיני בעיית-הבעיות במחזה איננה כיצד להביא את השלום, או אם צריך להחזיר שטחים

במאי אלפרדס
כניעה לצנוורה?

צנוורה פוליטית. בדרך כלל. מסבירים למחזאי, בנימוס — ורצוי באיחור של חצי שנה — כי הוא לא „בשל מספיק”, או שהמחזה „ארוך ו-משעמם”, שפשוט „הנושא לא חשוב מספיק ולא כדאי להיאבק עליו”, או שעליו „לשפץ ולעדן.”

אבל אם הנושא הוא חיי שני עמים בצווחא — זה כבר מסובך. מאד אפילו, כפי שהוכיחה הצגת עיר אחת.

„הלוואי שלא יהיה לעולם שלום עם הערבים. אם יהיה

שלום, תינשאנה בנותינו לערבים, ולא נהיה עוד

גוי קדוש ועם נבחר.”

זהקת ה„האן” ב„עיר אחת”
שיפון — או חיסול?

לפי מוסכמות, וחושבים שלדתיים יש זנב.” עד כאן, דברי הבמאי.

רימו

אותנו!

” סתח לי מר אלפרדס, אבל ה-קטע שלו על החילוניים והדתיים זה בפירוש דר שטירמר, תקף דן מרג-לית, „הרעיונות שלו והבימוי שלו הם הסתה פרועה. מלכתחילה היה ידוע בי-דעותיו השמאליות הקיצוניות, וההצגה הזו לא תעבור עם קטעים שכאלו.”

או לא — כי אם כיצד מגיב האינדיבידום בישראל על כל כך הרבה בעיות חברתיות. בני-אדם בארץ אינם מסוגלים לשמוע או להקשיב ממש. הם ממולכדים בתוך סיסמאות, ומודעזים כשדורכים על ה-מוסכמות.

רק כך אפשר להסביר את הועזוע מי-דברי הסטודנט, מהפארודיה על תיור מודרך בירושלים, או מקטע אחר, על עימות בין דתי לחילוני.

הלהקה כקטע דרמטי, רצינו להביע את היחס המוסכם של הישראלי החילוני ל-ישראלי הדתי ובעיקר לישראלי הדתי-

מייק אלפרדס, „איש השנה בתי-אטרון” (71) שבא לישראל לאחר ש-ביים כמאה מחזות בתיאטונים שונים בארצות-הברית ובמולדתו, אנגליה, טוען: „בלי חופש אמנותי, תעמוד כל העבודה שלי בירושלים בסימן שאלה גדול.”

„לא, לא מכריחים אותי לקצץ. אבל בכל פעם באים ורומזים לי בעדינות להוריד משהו אחד.” ההנהלה בפאניקה — ואני באמצע. זה הקונפליקט בין ה-אדמיניסטרציה והצד האמנותי, כמו בכל תיאטרון ציבורי בארץ.”

בעוד מנהלת החאן מתלבטת בין הגנתה על הנהלת החאן מזה ועל החופש ה-אמנותי-להלכה של אלפרדס מזה, והבמאי עצמו מתבטא בעדינות יחסית, אם כי בפסי-מיות גלויות, על עתידו האמנותי בלהקה — מצהירים העתונאים גולן ומרגלית, סופריו המדיניים של הארץ, שלא יתנו להצגה לעבור בצורתה הנוכחית, לא על דעת אלפרדס ולא על דעת ההנהלה.”

בצורה

לא-שיגרתיית

” זה לפני שלושה חדשים שהחאן הזמין, לפי רעיון שיוס אלפרדס, את מתי גולן ודן מרגלית לראיין דמויות שונות משיכבות-ציבור רחבות בירושלים, אודות דעותיהן בשלושה תחומים:

היחסים בין העדות השונות, היחסים בין יהודים לערבים, והיחסים בין חילוניים לדתיים.

התוצאה היתה ראיונות מוקלטים באורך תשע שעות.

על יסוד חומר זה התעתד אלפרדס לבנות מה שנקרא הצגה דוקומנטרית. ככלל הצגה, שאיננה דיווח עיתונאי יבש גרידא, כי אם שילוב של דוקומנטציה עם מרכיבים דרמטיים, נעשה גם כאן גיפוי של החומר, ונוספו לו קטעים, בעיקר של אימפרוביזציות ועבודת-סדנא כדי ליצור מיסגרות דרמטיות וקטעי קי-שור.

„החלטנו, למשל, להתחיל את ההצגה בצורה לא-שיגרתיית,” סיפר אלפרדס.

„לקחנו את הקהל בקבוצות, כאילו כל שחקן הוא מדריך קבוצת-תיירים, והסברנו את ההיסטוריה של כל עמוד מעמודי החאן.

בקטע זה אנו משלבים פארודיה על חזיון אוריקולי בירושלים העתיקה, ועל

באם להגיש לבית-המשפט נכבד זה בקשה כל שהיא בנדון.
המתמחה הנדוניה אינה בארץ כעת וכפי שגודע, היא עומדת לשוב ארצה באמצע חודש זה.
הנתבע הגיש בנדון תלונה למישרתה שבמסגרתה מתנהלת חקירה, אולם המתמחה טרם נחקרה.
אין ספק כי מהותה האמיתית והיקפה הנכון של הפרשה יכולים להתברר רק מפיה של הנוגעת בדבר, הגב' רוגית אור.
הנתבע לא היה רוצה להגיש בנדון בקשה למסתמכת על מידע מכיל שגוי, כל עוד לא הוברר שיש הכרח בדבר.
בבקשתו לוועדת האטיקה של לישכת עוה"ד, פירט הח"מ את הסיבות כבדות המשקל שהניעוהו לבקש הדרכת הלשכה בנדון.
על כן יהא זה מן הצדק אם השימוע יידחה לכמה ימים עד שלישכת עוה"ד ו/או המישרתה יבררו את העובדות של תומך, ולנתבע יתברר ללא ספק כי זכות מוזכר ויתור נפגעה באופן המצריך להגיש לבית מישפט נכבד זה בקשה כל שהיא בטרם ינתן פסק-דין.

לצמצם תופעות

ממין זה

עד כאן, לשון הבקשה. הופיה העצמי כעת הדיון בבקשתו: רוגית אור היתה בשווייץ בהזמנת ויקי, ויש כאן ניסיון השפעה על בית-המשפט באמצעות.
כל זה — אירוח המתמחה, מתנות, וכן, לפי המידע שבידינו, נשאבה ממנה אינפורמציה מהידוע לה מבית-המשפט.
מרשי הגיש תלונה למישרתה, ואנו ב"קשתי לחקור את המתמחה, כדי לדעת מפיה מה מידת דיוק הדברים.
המישרתה חקרה אנשים שונים, אך לא אותה. פניתי גם ללישכת עורכי-הדין. ה"מניע העיקרי שלי הוא, שמסביב ליחסים של גברת אור ובכמן הוזכרו גם דברים שאינם קשורים להשפעה על בית-המשפט, והתלונה ללישכת עורכי-הדין היא כדי לצמצם ככל האפשר תופעות ממין זה, מה גם שזכותו של לקוח נפגעה.
הכניתי גם המרצה, שאני עומד להגיש אם בקשתי תידחה.

עד כאן, דברי הפרקליט.
השופט לא קיבל את בקשתו של הסג"גור: "אין נימוקים מספקים כדי להיעתר לבקשה". קבע. "הבקשה נידחת". והוסיף: "אני מקדים את שימוע פסק-הדין להיום". היה זה בעשירי ליולי 1973. בישיבה ה"קודמת, הודיע השופט כי יכריז על פסק-הדין ב"12 ליולי.

השופט הודיע את פסק-הדין, חזיר S.B.G. 2.7 מיליון פרנקים.

הקלטה-נגד

שחיתות

בעקבות תלונתו של פסחוביץ, טרם חקרה המישרתה את המתמחה הצעיר רה. סיפר השבוע אלי בכמן: "אחרי שהגשתי את התלונה, חקרו אותי במישרתה ביסודיות רבה. שעות על שעות. אך את רוגית לא חקרו בכלל. נתנו לה לצאת לחו"ל".
על פרשת היכרותו עם רוגית, סיפר: "באתי לשמוע את המישפט, כי אני מכיר את פסחוביץ. את רוגית היכרתי במסדרון בית-המשפט. קבענו פגישה, והתחלנו ל"צאת".

"ומדוע הקלטת את השיחות האינטימיות שלה איתך, מבלי ידיעתה?" "כששמעתי את הסיפורים שלה, הודעתי, תי, והחלטתי לחשוף את העניין".
מדוע לא חקרה המישרתה את רוגית אור? מדוע לא קיבל פסחוביץ אפילו תשובה לתלונתו בדבר תוצאות החקירה? השיב ניצב-מישנה מיכאל בוכנר, דובר המטה-הארצי של המישרתה: "כלל הנראה לא מצאנו עבירה פלילית בפרשה. נחליט סופית לאחר שנקבל את התיק בחזרה מפרקליט המחוז".
נוהג זה — להתייעץ, בתקנים עדינים במיוחד, עם גופים אחרים — מקובל במישרתה.
עתה, לאחר שתיפול החלטת המישרתה כיצד לפעול — ניתן יהיה לראות את עלילת המסך על המערכה השלישית של הפרשה.

* לדברי רוגית ברוצק, דובר הנהלת בית-המשפט, הופסקה התמחותה של רוגית אור ב"1.7.73".

(המשך מעמוד 24)
השווייצרית בבקשה, ונגד הד"ר אנדרי אלואיז ויקי, שהיה אחד היועצים המשפטיים של הבנק הג'ל.
הבנק הג'ל הגיש נגדי תביעה אזרחית בבית-המשפט המחוזי בת"א אשר נושאה הוא תביעה-חוב מתוך יחסי עובד-עובד בנ"קאיים. בסך של למעלה מ"2 מיליון ל"ה. התביעה מתבררת בסני כבוד השופט קנת. ד"ר ויקי הגיע ארצה במיוחד לניהול המישפט, וכל פעולותיו נעשו תוך ייצוגו את הבנק.

הגני מתכבד לצרף כאן תצהיר של מר אליהו בכמן, מת"א, רח' ארלוזורוב 3, אשר האמור בו מדבר בעד עצמו.
מן התצהיר הזה נובע, כי ד"ר ויקי קשר באופן שיטתי יחסים עם המתמחות של כבוד השופט קנת, כל עוד הללו כיהנו בתפקיד זה במישפט שלי.
בסני מתמחות אלה השמיץ אותי הד"ר ויקי והוציא עלי דיובות שונות, וזאת על מנת שהדברים יגיעו אל השופט וישחירו את הבנק.

את המטרה הזו — להגניב מידע וחומר משמיץ נגד צד שכנגד לתוך לישכתי של שופט באמצעות מתמחותי, וכן להוציא בדרך זו משופט מידע, אשר צד יוכל להסתייע בו לצורך תיכנון ניהול מישפט, השיג לטענת פסחוביץ, ד"ר ויקי קי ע"י קשירת יחסים חברתיים עם הד"ר ויקי או מי מהן, וכן ע"י שנתן להן מתנות ו/או טובות הנאה אחרות.
בתצהיר מנויות המתנות שנתן ד"ר ויקי, כל הדברים הללו מהווים לטענת פסחוביץ ביץ תלונתו מתן שוחד בניגוד לחוק תיקון דיני העונשין (עבירות שוחד).
כן יש בפעולות הג'ל משום עבירה פלילית של ביוון בית-המשפט. זאת — בין היתר בגין הדרכת עדים בזמן חקירתם הנגדית, בניגוד לצו השופט, וגם בגין הג'ל נבט והוצאת מידע מלישכתי של שופט. עבירה נוספת היא הוצאת לשון-הרע נגד די בפני השופט: אותה עלילה שבדו נגדי ד"ר ויקי והבנק, כי כביכול "זרקתי" עליו דוגמניות כדי לצלמו במצב זה, וכן כי הפרעתי והבהלתי אותו ע"י פסיקות בלילה והטרדות טלפוניות. הד"ר ויקי נז"קק לבדות את העלילה בעניין ה"דוגמניות" כדי לחפות על עצמו, שכן פורסם בעיתון כי הוא נזקק — בשכר — לשידור תיהן של שתי הגברות הג'ל — דברים ש"מעולם לא הוכחו על ידו.

התנהגותו של ד"ר ויקי מהווה עבירה גם לפי חוקי שווייץ, המגדירים כעבירה מתן, הבטחה או הצעה של מתנה או כל טובת הנאה אחרת לשורת נושאי תפקיד, דיום, ובתוכם, עובדי ציבור, על-מנת ש"יעברו על חובות-השירות שלהם.
הגני מבקש להזמין באופן דחוף את הגברת רוגית אור לחקירה, על-מנת להבי"טח את חומר הראיות.
נראה לי שזו זכותי שמדינת-ישראל, שאני אורח שלה, תנקוט בכל הצעדים כדי להעמיד לדין ולהעניש זרים אשר פנו אל מדינת-ישראל בבקשת סעד מישפטי — ומנסים להשחית פה את הצדק ולעוות הליך שיפוט. התנהגותם של הבנק וד"ר ויקי היא עבירה על פי החוק, בניסיונות מחמירות ביותר, לרבות העלבת המדינה ובית-המשפט שלה.

עד כאן, תלונתו של פסחוביץ.

לדחות את

פסק-הדין!

בעקבות התלונה, הגיש סניגורו של פסחוביץ, עורך-הדין אליקים העצני, בקשה לשופט קנת לדחות את פסק-הדין עד שרוגית אור תחזור מירח-הדבש שלה בחו"ל, ותהיה אפשרות למישרתה לחקור אותה.

כתב העצמי בבקשתו לבית

המישפט:
מוגשת בזה בקשה להויל ולדחות את שימוע פסק הדין הקבוע כג"ל מתאריך מאוחר יותר.
נימוק הבקשה הוא בידיעות שהגיעו אל הנתבע כי מתמחה של בית-המשפט הנכ"בד הזה הונעה ע"י הבנק התובע לקבל מאיתו מתנות ואירוח, ותוך כדי כך שמעה מאת הבנק או מי מטעמו חומר בגנות הנתבע אשר לדבריה מסרה לבית-המשפט בטרם הועלה ע"י הבנק בישיבתו במישפט. כי שמעה מפי ב"כ הבנק, ד"ר ויקי, שהלה הודיע עדים כאשר היו בחקירה נגדית, ועוד.
מסיבות שונות הגיעו את הח"מ לפנות ללישכת עוה"ד בבקשת הדרכת בין היתר

אתה נמצא בתקופה בה מאיר לך המזל פנים בכל הנוגע לבית ולמשפחה. קשרים נפשיים מתהדקים והולך כים בינך לבין נערה, שהופיעה לא מזמן ב"אופק חייך, והם ירכו לאישור נלהב מצד ה"משפחה, הקרובים וה"ידיים. הרבה לאחר אנשים בביתך, ואל תח"מיץ שום הדמנות לע"ריכת מסיבה לחוג מכ"ריך. זה ודאי ישתלם.

לא השבוע! שום טיולים! לא לנסוע! מעבר לזה — הכאב עדיין לא פג וקשה לך לשכוח: נסה לפחות ללמוד לקח. ואם יצאת בשלום מן ה"סבך הקודם — זכור שנוכח לך עדיין פני תולים רבים, עד ש"תראה את האור, פרי נסה הדשה או מקום עבודה חדש, עשויים להרים את המוראל. קניות קטנות מוכיחות את עצמן — בתנאי שלא תעשי חובות. לבשי אדום וורוד והיי סבלנית.

אל תהיה שיטח, אל תתלהב ואל תסתנוור מברק חיצוני, אל תאמין להבטחות של אדם הקשור בעבודתך, ובדוק היטב את העובד. דות, השבוע יוסר ה"מיכשול שמנע את ה"פתחות של יחסית עם אדם קרוב מאוד. נצל את זה, והתקרב לאותו אדם. השבוע אינו מת"אים לפגישות רומנטיות עם אנשים שאינך מכיר היטב, וזמן רב, בת קשת — החברה שלך מסדרת אותך.

אל תהיה שיטח, אל תתלהב ואל תסתנוור מברק חיצוני, אל תאמין להבטחות של אדם הקשור בעבודתך, ובדוק היטב את העובד. דות, השבוע יוסר ה"מיכשול שמנע את ה"פתחות של יחסית עם אדם קרוב מאוד. נצל את זה, והתקרב לאותו אדם. השבוע אינו מת"אים לפגישות רומנטיות עם אנשים שאינך מכיר היטב, וזמן רב, בת קשת — החברה שלך מסדרת אותך.

הורוס קרוב

מצפה לך שבוע נפלא מבחינה רומנטית.
סוף סוף תפוצה על עוגמת-הנפש והכאב שנגרמו לך בפרשת ה"הבה הגדולה שנס"תיימה לא מזמן. נסה לכבוש את נטייתך ל"קום ב"הרהוג החדש על כל מה שהישן עו"לל לך, והתנהג אליו כמו שמגיע לו. נסיעה קצרה תפתיע אותך.

יום ה' פותח פרק חדש במאבקך המיקצועי או האישי. אם אתה תדע להסתכל מסביב לפני שתקפוץ, לשקול את כל האפשרויות ולא להיכנס להתנגשויות ע"קורת, יש לך סי"כויים מצויינים להרחיק לכת. פגישה עם נערה בהירת-שיער תוביל או"תן לבחירה מבינה. תצטרך להחליט ומהר: אחרת תפסיד הזדמנות רומנטית גדולה מאוד.

עליך לשים את הדגש על פעילות דווקא מחוץ למקום מגוריך, ולהסתכן מעט בכך.

הבעיה העומדת במרכז השבוע, בן דגים, היא בריאותך. כל אשר תעשה לשיפורה — מצויין. כל אשר תעשה העלול לפגוע בה — מסוכן מן הרגיל. גש לרופא, לבדיקה שיגרתית, ואל תהיך את פוליסת ה"ביטוח בגלל הצלחתך העיסוקית והאמנותית. נכונו לך הפתעות גם במישור הפינאנסי — אך מס הכנסה...!

זכית בהצלחה, ואתה עתיד לזכות בעוד כ"מה. זכור כי הדימויון והמקורות חייבים ל"שמש נר לרגליך, הר"בה יותר מן הזהירות והתיכונן הקפדני. עם זאת, אל תתעלם מ"דרישות הרגע ודאל לא לריב לחינם עם ידך ומהחריץ. רכישות ציוד, או דברים הדורשים לעבודתך, כדאיים מאוד, השבוע. בת טלח: ה"עדיפי הכהה על הבהיר, והשחרחר על הגינ"ג, לבשי משהו המתאים לאופיך.

הבעיות המרכזיות שלך
סובבות, השבוע, מ"ביב לשתי החלטות מ"רות שיהיה עליך ל"בל: בענייני-רכשפים ו"בענייני אירגונים. זכור שאינך יכול לעשות הכל בעצמך, ושמוך על כוחותיך. זכור גם ש"מוטב שתידחה את ה"הכרעה הפינאנסית ל"שבוע הבא, לכל המוקדם. בת שור, פג"שה בלתי שכיחה מטרידה את מנוחתך. היא תידחק עלייך אירועים שוטפים. וב"כל-זאת — זוהי התחלה של מיפנה לטובה.

הוצאות כספיות בלתי צפויות עומדות לגרום לך לעמוד בפני מצב מבין. אל דאגה: אומ"נס המצב קשה, אך אתה תיחלץ ממנו ב"כבוד. בעתיד היותר רחוק צפויה לך צע"דה ניכרת קדימה ב"מישור הכלכלי. יחד עם התפתחות ניכרת בכל הקשור להצלחתך בקרב בנות ה"מין היפה, המכתב שקיבלת — מפתה ומרגיז. עני לו בקרירות — זה יעזור.

תפסיק לריב עם חבריך לעבודה. בשביל מה? הבעיה המטרידה אותך תיזכה השבוע להשובה ולהסבר. אם אתה מע"שן — אל תגדים קופ"סה אחת ליום מספיק, השבוע תהיה לך הצל"זה רומנטית, בתנאי שתפסיק להיות מתוה ועצבני. לך, בת סר"טן — כדאי שתשבי קצת יותר בבית.

יהיה זה אחד השבוע עות הענימים והמרת"קים ביותר שידעת זה שנים. קשריך עם בן זוגך יתחדקו במהירות בגלל נסיעה משותפת, או בילוי משותף, שב"סופם תמצאו את עצי"מכם מאושרים וקרו"בים זה אל זה יותר משהייתם אי-פעם. ב"קרב המישפחה, יהיו ימי אמצע הש"בוע נעימים במיוחד ומאושרים מאוד.

שב בשקט, בייחוד ב"יום ה'. גלל כדאי ל"הסתכל בגלל רצונך ה"טיבעי לבלוט. גם ה"פירסומים האחרונים לא עשו לך דווקא טובה. מוטב שתתרכז בענייני"הלב ובענייני כסף. ב"מישור היצירה — אתה ממשיך לחזו בצבצורת מסיימת, אך השינוי תלוי בך. אם את רוצה בהישגים, דחי זאת עד שתראי באיזה מצב נמצא ב"רוגך.

נחמדה
22 באוגוסט - 22 בספטמבר

מנכ"ל משרד האוצר נתן למיליונר היהודי מגרמניה מתנה 30 מיליון ל"י מרכוש האומה - יעבוד לעבוד אצלו!

כמה חודשים, אירגן קבוצה של יהודים מגרמניה בראשות דוד טייג, מבר להם את הילטון ב-16 מיליון דולר. כן גבה עבור ישראלים דמי תיווך גבוהים, התייג כ"ר מועצת המנהלים של הילטון. דוגמא אחרת: לבקשת ספיר טיפל רסקין בהשגת דירות להשכרה לעולים, הצליח בכך בצורה יוצאת מן הכלל. הצרה היחידה: העולים אינם רוצים לגור

שכמה מאנשי העסקים שהכיר במיסגרת תפקידו הציעו לו תפקידים נאותים. היום הוא איש עסקים מצליח בעצמו, בעל השקעות בכמה בתי-מלון ומפעלים וחברות תיירות.

כאשר חיפש ספיר מועמד חדש לתפקיד, הציע לו בנו עמוס את ידידו עוזי רסקין. האב סמך על הבן, ועוזי הובא מבחון והושלם בלשכה. הוא התגלה בשלוש הי

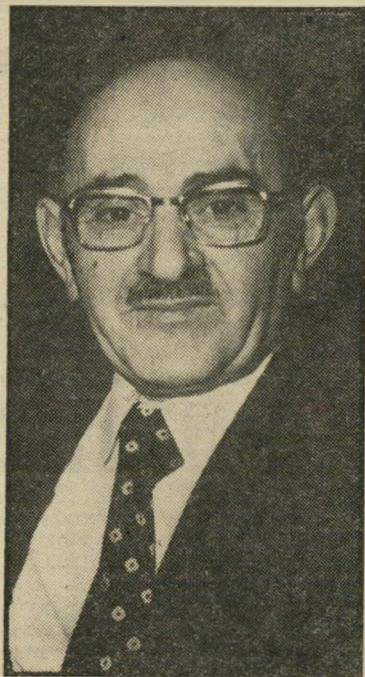
מנכ"ל אגמון

ההכנסה בגרמניה. תוך שנה גייסו מגרמנים 50 מיליון דולר. למשקיעים הגרמנים היה זה עסק נפלא: נוסף לפטור ממס בגרמניה, הובטחו לבעלי המניות של החברה לישראל, בחוק מיוחד שחקקה הכנסת, הטבות שלא ניתנו עד אז, כמו פטור מלא ממסים ורווח נטו מובטח של 10% לשנה.

התבססות

טבעית

ספיר אישר את הצעתו של רסקין, וזה החל בנסיעות לגרמניה, לארגן את המשקיעים החדשים. הבסיס למאמציו היתה קבוצת דוד טייג, קוני הילטון. מטעם האוצר החל לטפל בחברה הגרמנית החדשה המנכ"ל אברהם אגמון, שחיש קל נילוה לרסקין בנסיעותיו. תחילה לא חשד

מיליונר כאלון

מיליונר טייג

מנהל הלשכה רסקין

ספיר שררהאוצר, ד"ר צבי דינשטיין, היה נבון. השאילתא שהוגשה לו היתה ברורה וטעונה חומר-נפץ: האם מינויו של מנכ"ל משרד-האוצר, אברהם אגמון, כמנכ"ל החברה הגרמנית לישראל, אינה מהווה עבירה על חוק הצינון, ה' אוסר על עובדי-המדינה לעבוד לעבוד בשירות גופים לא ממשלתיים עימם עמדו בקשר במיסגרת תפקידם הממלכתי? דינשטיין הצליח להיחלץ מהפח בתשובה אלגנטית, גם אם לא לעניין: האוצר לא יום את החברה החדשה, הסביר סגן השר, מלבד זה, החברה החדשה טרם נרשמה כלל.

רק מעטים תפסו את משמעותה של תשובת סגן-השר ואת מה שהסתתר מ' אחוריה. שכן רק מעטים ידעו על התרגיל החדש שבישל שר-האוצר פינחס ספיר. היה זה תרגיל שנועד להסתיר שתי עובי דות חמורות מאין כמותו:

כל פקיד והמיליונר שלו

רסקין באגמון, ראה את עצמו כמנכ"ל המועד הטבעי של החברה שהוא מקים. אולם תוך זמן קצר החל להירחב כי לאגמון תכניות רבות יותר מאשר סתם לעזור לרסקין. כך, למשל, דחף אגמון לכיוון של השקעות על קבוצת משקיעים גרמנית אחרת, בראשות אריה פאלוך, היהודי שומר המיצות מפרנקפורט.

פאלוך התפרסם לראשונה בישראל כאשר קנה את פרוייקט מגדלור בצומת הרחובות אלנבי-בן-יהודה בתל-אביב. הי פרוייקט קנה בשעתו על-ידי המשקיע היהודי ממכסיו דוד ציטרון, אולם אחרי פטירתו סירבו יורשיו להמשיך בבניה. פאלוך רכש את הנכס מן הנושה העיקרי, בנק מזרח, במחיר זול, שכיסה בקושי את חובות הבנק עצמו. מיד אחרי-כך החל פאלוך בבניה. לאחר מכן הקים את מלון גרנד-ביץ' בתל-אביב מול מלון שרתון, וניסה גם לקבל לידיו את ניהול שרתון. פאלוך היה ביחסים קרובים ביותר עם אגמון והיה זה טבעי כי אגמון יהיה מעוניין להתבסס עליו בהקמת החברה הגרמנית החדשה לישראל.

מתנה

ללא מיכרז

הקרט מין שתי הקבוצות הגרמניות והיהודים שלהן, הביא לפגישת (המשך בעמוד 32)

בדירות מושכרות. עד היום עומדות מרבית הדירות שהושכרו עבורם - ריקות.

ניצול פרצות

במס-הכנסה

בתבססו על קשריו עם משקיעים יהודים בגרמניה, הציע רסקין לספיר להקים, לקראת הוועידה הכלכלית, חברה חדשה להשקעות, כדוגמת החברה לישראל, שעיקר המשקיעים בה יהיו מיליונרים יהודים מגרמניה, שהתעשרו בה בעסקי שעשועים ובניה.

החברה לישראל המקורית הוקמה ב-1947 עקבות הוועידה הכלכלית הראשונה ו' אמורה היתה לגייס 100 מיליון דולר מ' יהודי העולם למטרת השקעות בישראל. אחרי שנה וחצי, לא הצליח מנהלה הי ראשון נחום שמיר הזוכר לטוב, לגייס יותר מ-14 מיליון דולר - מזה המחצית של חברות ממשלתיות ישראליות - ול' חברה נשקפה סכנת חיסול תוך כיוון פומבי. ספיר מינה בדחיפות את נאמנו, מיכאל צור, שהיה אותה שעה יו"ר מ' עצת המנהלים של חברת צ"ס וחברת בתי-הזיקוק. מינויו של צור כמנכ"ל במ' קום שמיר הביא למציאת פתרון: צור וידידו הטוב דוד גולן - מנכ"ל הבנק הבינלאומי הראשון - הקימו מערכת יעילה של גיוס כספים מגרמנים ל' יהודים תוך ניצול פרצות בחוקי מס-

שנים שכיהן בתפקידו כדיסקרטי ובעל רעיונות, רכש לחלוטין את אמונו ולבו של ספיר.

לפני שנתיים החליטו ענקי הבניה של ישראל - אהרן דברת, מנכ"ל כלל, אברהם עופר, מנכ"ל שיוכן עובדים, צבי רכטר, מנכ"ל סוגל בונה ואילי הבניה אהרון רובינשטיין ואריה פילץ - להקים חברה שתמכור דירות לתושבי-חוץ. הי בחירה נפלה על רסקין. אותה עת היה עוזי במעמד של עוזר אישי לדברת, לאחר שפרש מן האוצר כדי להקים את קרן ספיר. הוא התמנה גם מנכ"ל החברה החדשה שנקראה לישראל.

משימות

מיוחדות

בשנתיים האחרונות בהן מנהל רסקין את לישראל הטיל עליו ספיר מ' לפעם משימות מיוחדות. לדוגמא: כאשר מכר נחום שמיר, כיום מנהל בית ברל, את מלון הילטון התל-אביבי למשקיע הגרמני יוסף בוכמן*, במחיר המגוחך של 12 מיליון דולר, ביטל ספיר את ההסכם. הטיל על רסקין למצוא קונה במחיר סביר יותר. רסקין השקיע בנושא מאמצים של

* כיום מכהן שמיר כיועץ אישי של בוכמן, עוזר לו בהשגת אישורי בניה בעיריית תל-אביב.

אברהם אגמון, מנכ"ל האוצר, עומד להתמנות כמנכ"ל החברה הגרמנית לישראל.

היה זה גם אגמון שטיפל בהקמתה של החברה, והוא זה האחראי להטבות הפנומנוליות שהיא קיבלה, ובמיוחד להטבות המדהימות שניתנו למשקיע העיקרי בחברה, אריה פאלוך, הטבות אלה נא' מדות ב-30 מיליון ל"י.

סיפור

הצלחה

כאשר החל פינחס ספיר בהכנות לוועידה הכלכלית הגדולה שהתקיימה לפני חודשים, היה ברור לו כי היא תהיה כישלון מוחץ - אם לא יצליח להוכיח כי במרוצת השנים שחלפו מאז הוועידה הקודמת - הביאו משקיעים חדשים לישראל.

ספיר פנה לנאמנו, עוזי רסקין, הורה לו לחפש אחר משקיעים. עוזי רסקין (32), הוא סיפור הצלחה ספירי טיפוסי. לפני חמש שנים פרש מתפקידו מנהל לשכת שריהאוצר אלי סלע. תפקיד זה הוא רב חשיבות ועדין ביותר. מנהל הלשכה קובע למעשה את סדר היום של השר, משתתף בכל הדיונים, וחייב ליה' נות מאמונו המוחלט של השר.

תפקיד זה הוא גם קרש קפיצה למי' נויים גבוהים יותר, או להצלחה מובטחת בעולם העסקים. סלע, למשל, פרש לאחר

הרעיונות ביניים

מאת אורי אבנרי

19 - 16 ביולי 1973
אדם בשם
ריאשווילי

אחת החוויות המחריות ביותר בכל שנותי בכנסת עברה עלי השבוע. במשך שלושה ימים נכנסתי ויצאתי, וחילקתי את זמני בין המליאה ובין הדשא ממול. על

הדשא שכב יוסף רייא, הארכיבישוף האמריקאי, הלחם למען עקורי אקירות ובידעם. הוא היה תשוש משביתת הרעב הממושכת שלו. מסביבו שכבו וישבו העקורים, גם הם רעבים.
הכנסת התעלמה מכל העניין. פשוט — יוק. אף מילה אחת על העוול המשווע שנעשה לעקורים. אף מילה אחת על שביתת-הרעב, על הסכנה הצפויה לבריאותו של האיש. כאילו לא היה ולא נברא.
במיוזון טירטר הרדיו, וסיפר בזעם נרגש על שובי-תירעב יהודים בקיבוץ. לא היה חסר הרבה, ומי שהיה מגיש הצעה דחופה לסדר-היום על עניין זה. אך הבישוף, במרחק של כמה עשרות מטרים — לא. יצאתי ועודדתי את הבישוף כמה פעמים ביום. הגשתי הצעה דחופה לסדר-היום, שהנשיאות לא הכירה בדחיפותה. (מה יש, אדם חולה שוכב בחוף וצם. זה דחוף?) וביום השני, כאשר ראיתי את מצבו החלוש, פניתי למנכ"ל משרד הבריאות, והוא נאות לשלוח רופא ממסלתי שיבדוק אותו כמה פעמים ביום.
כמה שעות אחרי שהתחילה השביתה, ניצלתי את הנאום הראשון שלי באותו יום — על משרד-התיק שורת — כדי לשבור את קשר-השביתה: ניצלתי את אורי אבנרי: אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה. הביקורת החמורה ביותר שיש לי ברגע זה על משרד התיק שורת היא שאין חותמת-ידע של איקרת ובידעם.
קשה לי מאוד להתרכז על בעיית הטלפונים. כאשר בחוף, מול הכנסת, שוכב על הדשא איש-ידע, האוחז בנשק האחרון של שביתת-הרעב במאבק נגד עוול שצריך היה להחריד את כלנו.
השר פרס נתגלה בזמן האחרון כמומחה לטיפול ב"שביתת-הרעב".
אחרי טיפולו בשביתת הגרונינים באשדוד התרשמתי מדבריו על החובה ההומניטרית לשם קץ לשביתת-הרעב. המסכנות חיי-אדם, וגם לשלם תמורת זאת מחיר של מיליונים. פה אין צורך לשלם מחיר של מיליונים. פה יש לשלם מחיר של חיון עול ממש. עולה מואכזה ב"לבנון, ואיננו עולה ממרוזיה, ושמו רייא ולא

גניבה על שפת הים

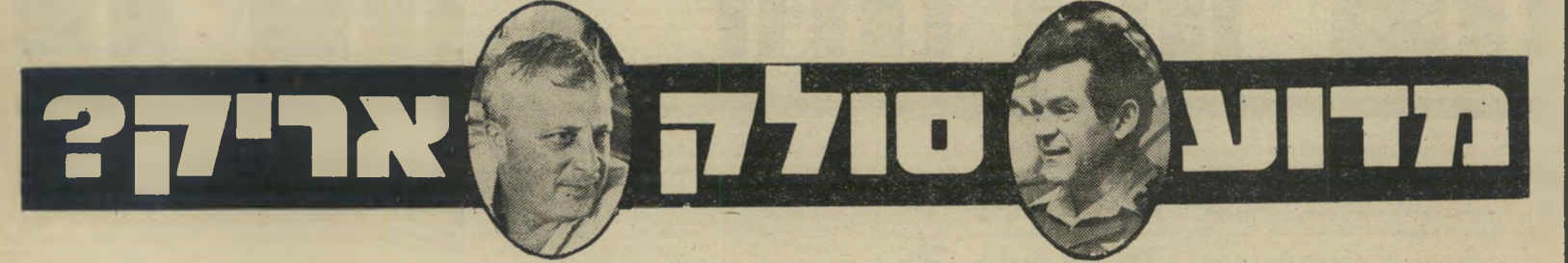
בשעתו, בעת הדיון על משרד-התיק תקפתי את השר משה קול ואת מיפלגתו, הל"ע, על שהם גונבים כל רעיון טוב הנקלע להם בדרך, מפקיעים אותו לעצ"מם ורוכבים עליו — מבלי לעשות דבר להגשתו. כדוג"מ מה הבאתי את הרעיון להקים רשות ממלכתית ארצית לחוף-הים — רעיון מובהק של סיעתנו, שהשר קול סחף אותו במשיכה.
השבוע ענה קול לנאומי, העמיד פנים כאילו אינו יודע מניין בא הרעיון, ולבסוף הוסיף בנימה צדקנית: לא חשוב מי העלה את הרעיון, חשוב שכולנו יחד נפעל להגשתו. קיבלתי את האתגר, ובתום הנאום הצעתי הצעת-סיכום:
"הכנסת מחליטה שיש להקים רשות ארצית לחוף הים, שתקבל לידה את הריכוז, התיכנון, הפיתוח ו"הניהול של כל חופי ישראל, כדי למנוע השחתה וזיהום ולהפוך את שפת-הים כולה לאזור בלוי וקריט לתושבי הארץ".
ומה קרה?
כמה אנשי גח"ל הצביעו בעד הצעתנו. המערך הצביע נגד. ההצעה נפלה.
והל"ע של השר קול? הם ישבו ונמנעו מהצבעה...
אגב, המילחמה-העירה סביב השם מרי נמשכה גם באותו מעמד.
הגשתי את הצעת-הסיכום בשם "סיעת מרי". היו"ר באותה ישיבה, ח"כ מרדכי זר מהמערך, הכריז: "רשות

דיין צוחק מהכנסת, והכנסת צוחקת מעצמה

נראה כאילו היה מנוי וגמור עם הכנסת לעשות צחוק מעצמה ערב סיום תקופת כהונתה — ולחזותה לציבור כולו כי בעניינים החשובים ביותר למדינה היא מתנהגת כגן ילדים מופרעים.
עם פרישתו מצה"ל, השמיע האלוף אריק שרון האשמות חמורות ביותר. אף סיעה אחת בכנסת לא העזה להעלות עניין זה לסדר-היום. גם סיעות-הימין, המבקשות להיבנות מהילתו של אריק, פחדו לנגוע בנר שא זה — מפני שאינן מוכנות להרגיז את משה דיין. נשארנו בודדים במערכה.
הגשנו הצעה דחופה. הנשיאות לא הכירה בדחיפות. הפכנו אותה להצעה "רגילה" (שאת הגשתה אין איש מוסמך למנוע).
באולם המליאה השתררה דממה דקה, כאשר נ"י מקתי את הצעתנו. ההקשבה היתה בלתי-רגילה:
אורי אבנרי: קרה דבר חסר-תקדים בתולדות צה"ל. אדוק בכיר הכריז שהוא עוזב את צה"ל

שרון נדהם. כחיל טוב, נקט באמצעי-הטעייה. הוא פנה לגח"ל, לברר את האשמות שהופיע בשורותיו בבחירות. תימרון זה הצליח. גודרה מאיר קראה לו, והציעה לו את פיקוד-הדרום. מאז מתהלך הסיפור שהאלוף שרון עומד להצטרף בכל רגע נגד צה"ל — למרות שהיה, לדבריו, האלוף היחיד בצה"ל שהחזיק בפיקוד-סוכר שד מפא"י.
לפני כמה חודשים הודיעו לאלוף שרון שעם גמר ארבע שנות-כהונה כאלוף פיקוד הדרום, הוא חייב להשתחרר מצה"ל, באחד בינואר 1974. לא הוצע לו תפקיד אחר בצה"ל, במקום התפקיד בו שהה זמן כה רב. נאמר לו שזה הסוף, ועליו ללכת.
האלוף שרון ביקש להאריך את שירותו בשנה, אך נתקל בסירוב מוחלט.
מה מסתתר מאחורי בקשה זו וסירוב זה?
בעוד שנה יהיו בעיצומם הדיונים על מינוי הרמטכ"ל

צבאית משלו.
מי שממנה רמטכ"ל, קובע למעשה מה תהיה דוקטרינה השולטת בצה"ל במשך כמה שנים. דוקטרינה זו יכולה לקבוע בעניינים של חיים ומוות, ובוודאי יש לה השפעה עצומה על המדיניות הלאומית. שום ממשלה אינה יכולה להתעלם מחוות-ידעת הרמטכ"ל בעניינים צבאיים — המהווים מרכיב חיוני בעיצוב המדיניות.
למשל: אחרי מלחמת ששת-הימים נתמנה לתפקיד האלוף היים בר-לב, ובכך נקבעה דוקטרינה של התבצרות לאורך התעלה. הדוקטרינה ששלטה במלחמת-ההתשה. אין זה עוד שהיתה קיימת בצמרת צה"ל גם דוקטרינה נגדית, והיא של אי-התבצרות והגנה נידת בעומק. אילו נתמנה אז כרמטכ"ל האלוף ישראל טל או האלוף אריק שרון — לא היה נבנה קו בר-לב, שעלה מיליארדים. וייתכן שגם המדיניות הממשלתית לגבי

"בניגוד לרצונו". הוא רמז שהתנכלו ורצו להיטטר ממנו, שיש אינטריגנות במערכת הביטחון. אני מתכוון להעמיד כאן לדיון את אישיותו של האלוף במילואים אריק שרון, או את השקפותיו הפוליטיות. הן בוודאי רחוקות מהשקפותי מן הקצה אל הקצה. אין הוא מועמד להצטרפות למרי.

כך הודח אריק

אני מתכוון גם להעמיד לדיון את כישוריו הצבאיים. הוא רשם בתולדות צה"ל כמה פרקים מפוארים, והוא קשור גם בכמה פרקים השרויים בערפל. שיהיה צורך להאיר ביום מן הימים. די אם אזכיר את השם קיביא. אני מעמיד כאן לדיון עניין חסר-תקדים מן הימין: תחום האיש, הנוגע לאחת מבעיות-היסוד של הצבא בחברה דמוקרטית: איך מתמנים רמטכ"לים, האם יש בצה"ל השפעות פוליטיות-מפלגתיות, האם יש פיקוח דמוקרטי מס-פיק על מערכת-הביטחון.
הפרטים, כפי שנודעו לי ממקור מוסמך ביותר, הם: לפני ארבע שנים שכח האלוף שרון, בטעות, לחדש את חוזה-השירות שלו בצבא-הקבע. במקום להעזיר את תשומת-לבו לכך, בא אלי ראש אכ"א ושאל: "מתי אתה יוצא לחופשת-שיחור?"

הבא. יתחיל תהליך הבחירה בין המועמדים — והמועמדים יהיו, כמובן, האלופים הבכירים של צה"ל באותה עת. מי שפורש היום מצה"ל, יוצא ממוענדי ה"מועמדים לתפקיד הצבאי הרם ביותר".
אולי סבר האלוף שרון שהיו לו סיכויים להגיע לכהונה זו. אולי חשב שבעוד שנה — כאשר תהיה ממשלה אחרת, ואולי אפילו שר-ביטחון אחר, היה יכול להיות לו סיכוי רב יותר. אין זה ענייני לשפוט אם צדק בהשערה זו או לא. גם אין זה ענייני להביע את דעתי ביחס לכשירותו של האלוף שרון לתפקיד.
אבל אני חייב לזכור: האם הרחקתו של אלוף מצה"ל, כמה חודשים לפני שהוא יכול לבוא בחשבון לתפקיד הרמטכ"ל, הוא נוחל סביר? לשון אחרת: האם אין פירוש הדבר שרמטכ"ל אחד קובע במידה רבה מי יהיה הרמטכ"ל הבא אחריו?

4 מועמדים לרמטכ"ל

הדבר מביא אותנו, כמובן, לשאלה יסודית ביותר, שלא מצאה מענה סביר במשך 25 שנות קיומו של צה"ל. איך מתמנה רמטכ"ל? מי, בעצם, מכריע? מינוי רמטכ"ל אינו עניין אישי, חלוקת כבוד או הענקת פרס. לכל קצין בכיר יש השקפה משלו. דוקטרינה

הפוליטיזציה של צה"ל

בהיעדר נוהל קבוע להסדרת המינוי העליון — ואולי לא הוא בלבד — יש פתח רב להשפעות צדדיות. אם לא הדוקטרינה של המועמד קובעת, מה קובע? אישיותו? זיקתו המפלגתית? הביטחון שהוא ימלא את כל מישאלות ראש-הממשלה או חלק מן הממשלה? הנכונות לכופף בשעת-הצורך את חוות-ידעתו המיקצועית השקולה בסני שיקולים פוליטיים?
כך מתעוררת בכל חומרתה שאלת הפוליטיזציה של צה"ל.
(המשך בעמוד 34)

"צעד אחד קדימה, שני צעדים אחורנית..."

טון זה שאיר מ'ח'ן למנגנון המדינה את כל מכשיריה הכוח הקיימים.

לכן קיימת עדיין הסוכנות היהודית. לכן קיימת קרן ספיר. לכן קיימת קופת החולים. לכן קיימות קרנות פנסיה לא-ממלכתיות. והרבה מוסדות אחרים. כל אלה הן אחוזות פיאודליות, שבהן עושה מיסלגת השלטון כבתוך שלה. תוך חלוקת השלל עם שאר מיסלגות המישטר הקיים. באחוזות אלה אפשר לשבץ רבבות עסקנים ופרוטקציונרים, לחלק תקציבים ולהזרים כספים. ולהעניק לאנשי המעמד השליט את אלה ואחת ההנאות של המישטר: החלל במכוניות וכלה בסטילים בחוף-לארץ. הכל על חשבון האוצר הקטן, הדפוק, ה' מנוצל, המשובץ — הצמית של מישטר פיאודלי זה.

מישטר של סתימת כה

מזה כמה שנים יש לנו נסיון בלתי-אמצעי לגבי ה' נעשה בקופת-החולים. אנחנו מהווים סיעה הסתדרותית — סיעה רדיקלית המבקשת לחולל בה רפורמות רדיקליות. במאבק על הדמוקרטיה בקופת-החולים היינו נאלצים להגיש למעלה מעשרה מישפטים ואיומי-מישפטים. היה צורך במישפטים כדי להכריח את הפיאודלים של קופת-החולים לנהוג על פי התקנון של עצמם. אין שם אפילו התיימדות של דמוקרטיה. התקנון מופר על כל צעד ושעל. בישיבות המוסדות שורר מישטר של סתימת-פה. החבר בקופת-החולים הוא אפס, הוא מיס' פה, הוא עבד של המנגנון. הרופא מתוסכל ומ' נוצל. שולטים בכיפה עסקני-המיסלגה — אני שים שהכישור היחיד שלהם הוא היכולת ל' הסתדר במיסלגה.

לתאר מוסד זה כתא של בריאות ממלכתית — הרי זה מגוחך.

יש בחוק עצמו הרבה פגמים. אין הוא כולל שטח חיוני של בריאות האדם — רפואת השיניים. אין הוא כולל צורך חשוב של האדם המודרני — ניתוחים פלאסטיים, אפילו אחרי כוויות חמורות. אין הוא כולל את הסידורים החיוניים של שמירת הריון, לפי הצורך — והפסקת-ההריון, לפי דרישת האשה. (על אף ההצבעה המבישה בשבוע שעבר, כאשר הנשים בבית הזה הפילו את הצעת-החוק שלי, שנועדה לשחרר את האשה מאחד הבוידואים הגדולים של דורנו — יש להבטיח לכל אשה, הדורשת זאת, הפלה מלאכותית חנם). אבל גם אם יתקנו כל הפגמים והלקיים, אין הדבר פותר את הבעיה. פיתרון כזה ייתכן רק אם תתקבל הצעתנו:

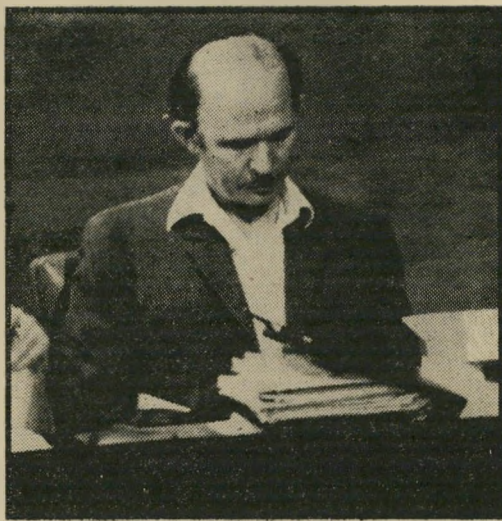
• **ההגאים את כל קופות-החולים, תוך הכנסת זכויות המבוטחים והעובדים,**

• **להקים שירותי-בריאות ממלכתיים, לכה, דוגמת בריטניה הגדולה, דממן את השירות בדרך הסו-ציאלית הצודקת — כלומר, עלידי או-צרי-המדינה,**

• **להבטיח לכל מבוטח את הזכות לבחור ברופא המיטשפחתי שלו, כדי לשי-מור על הקשר החיוני בין החולה והי-רופא.**

• **לכלול בשירות הבריאות הממי-לכתי, את כל שירותי בריאות הגוף והי-נפש, כולל טיפול פסיכיהוגי וטיפול ב' שיניים.**

שום דבר פחות מזה אינו מספק אותנו. שום דבר שאינו מקרב אותנו ליעד זה, אינו יכול לזכות בתמיכתנו. הצעת-החוק זו מרחיקה אותנו מן הייעד, ו' ער כן לא נצביע בעדה.

שר-הבריאות ויקטור שם-טוב

בריאות

עסקני

מכסלות

ציבור העובדים, עצמאית וחופשית — אינה זקוקה ל' שום כפייה. העובדים ירצו להשתייך אליה. מפני שהיא קיימת למען העובדים.

אולם האמונה נשארת קיימת, והיא משתקפת גם ב' חוק זה. יש בו סעיף המחייב את קופת-החולים לקבל חברים ללא הגבלה, והמאפשר מעבר חופשי מקופה לקופה. חסר בו — וזהו חור הזוטק לשמיים — חסר הסעיף האומר: אסור להתנות את ה' חברות באירגון כלשהו — כגון ההסתדרות — בהשתייכות לקופת-החולים מסוימת.

אבל קופת-החולים חשובה למיפלגת-השלטון מסיבה נוספת, והיא העיקרית. במוסדות המדינה יש סדר, יש ביקורת, יש פיקוח פרלמנטרי כלשהו. יש שאלות והצעות-לסדר-היום. יש נציבות שירות-המדינה. גם בהם משתוללת האינטרסנט-טיות המיפלגתית — אך השתוללות מרוסנת איכשהו. מישום כך מנוי וגמור על מיפלגת-השלי'.

"חוק ביטוח הבריאות" מחייב כל אדם ביש' ראל להשתייך לאחת מקופות-החולים הקיי' מות. אמרנו על כך:

אורי אבנרי: השם המתאים להצעת-חוק זו הוא הפוך מזה שנתן לנין המנוח לאחד מספריו: "צעד אחד קדימה, שני צעדים אחורה".

אין זה חוק ביטוח-בריאות ממלכתי. זהו חוק למניעת ביטוח-בריאות ממלכתי. הוא מנציח אנאכרוניזם. מבחינה עזומית וישראלית, זהו חוק ריאקציוני.

שימור האחוזות הפיאודליות

זהו צעד קדימה — ולא נזלזל גם בכך — מפני שהוא מבטיח, לפחות, שכל אדם בישראל יהיה מבוטח בצורה כלשהי.

זהו צעד כפול אחורה, מפני שהוא מחזק, משריון, מגדיר, מחפץ ומגביר את קופת-החול' לים, שהן כיום אחוזות פיאודליות של קבוצות עסקנים מפלגתיות, לרעת החולים, לרעת ה' רופאים ולרעת הרפואה.

המתנה הרדיקלי הישראלי אינו הולך עיוור אחרי אי-דיאלוגיות שאבד עליהן הכלח. הוא מחפש פתרונות, פתרונות רדיקליים, לבעיות של היום.

הפיתרון המעשי לבעיות הבריאות של ישראל הוא: הקמת שירותי-בריאות ממלכתי, הינם, לכה.

זהו פיתרון סוציאליסטי, מכיוון שהוא מעביר לידי החברה עניין השייך לטובת הכלל.

זהו פיתרון ליברלי, מכיוון שהוא מעניק למבוטח, לחולה ולרופא את החופש הרב ביותר.

זהו פיתרון רדיקלי, מכיוון שנוגע לשרשי הבעיה.

למה לא צבאות מיכלג'יים?

אני מלא הערצה למיפעלה ההיסטורית של קופת-חור' לים הכללית. היא רשמה את אחד הדפים המזהירים ב' מיפעל-התחייה שלנו.

אולם כמו כל שאר הפיגומים של בניינונו הלאומי החדש — כמו ההגנה ואירגוני-המח' תרת, כמו זרמי החינוך, כמו הסוכנות היהודי-דית — היה צורך לפרקה, עם השלמת הבניין.

מה היינו אומרים אילמלא הוקס צה"ל בתש"ח, ותחת זאת היתה המדינה החדשה מחוקקת חוק שהיה מצווה על כל צעיר ישראלי להשתייך לאחד הכוחות הצבאיים הקיימים — ההגנה, הפלמ"ח, אצ"ל ולח"י? מה היינו אומרים אילו נמשך מצב זה עד היום, כ"ה שנים אחרי הקמת המדינה?

אין זה משל לתיפארת המליצה. אין הבדל בין הביר' טחון ובין הבריאות. שתיהן הן פונקציות מובהקות של החברה המאורגנת, של המדינה.

קופ"ח היא מעשיר כפיה

מזוע לא הוקמה מדינת-ישראל בשטח הבריאות? יש לכך סיבה פשוטה: קופת-החולים מה' וזה מכשיר-כוח עצום בידי המפלגה השלטת בהסתדרות הכללית, הרואה גם בהסתדרות אחוזה פרטית שלה.

קודם כל, במשך דורות התרגלו עסקני ההסתדרות למחשבה שלא יוכלו להחזיק את העובדים בהסתדרות ללא מכשיר-הכפייה של קופת-החולים.

לדעתי, זוהי אמונה מופרכת ומסוכנת כאחת. אוי להסתדרות, אילו היתה זקוקה לכפייה ההשתייכות אליה. אני משוכנע שהסתדרות אמיתית, לוחמת, נאמנה ל'

הדיבור לח"כ אבנרי להצעת-סיכום מטעם סיעת מר"י. מייד קמה המולה, ואנשי המערך וגח"ל צעקו שלא אושר השם "מר"י" לסיעתנו.

אלא שזר השמיע מן הדוכן כמה דברי תבונה: "כדי שלא תהיה אייבהנה: אנחנו נוהגים להשתמש בראשי-יתבות של רשימות, כמו גח"ל, המפד"ל וכו'.

השם שאושר לחבר-הכנסת אבנרי בוועדת-הכנסת, ראשי-יתבות שלו הם מר"י, אבל מר"י, שאם כל אחד ירצה לאייך את השם כרצונו — נימצא במצב לא נוח. בכל אופן, בעלי הרשימות יחזירו מה הם רוצים."

וכך הפכה סיעת — מרי או סיעת מר"י — לעובדה.

אבא טוב

ואבא רע

אחד הרעיונות שלחמנו למענם מאז יומנו הראשון בכנסת התגשם השבוע. הממשלה הגישה הצעת-חוק שבאה להבטיח פיצויים לכל נגע מתאונת-דרכים, בלי כל קשר לשאלה מי אשם בתאונה.

נגד הצעה מהפכנית זו קמה צעקה גדולה של ה' ימין, שרצה למצוא חן בעיני עורכי-הדין העשירים,

המישפטי של סיעתנו. עורך-הדין אמנון זכרונאי, הוא אחד הדוגלים הקיצוניים בעיקרון זה.

אני מוכרח לומר שאני מתפלא על כמה מהנאומים, שהשתתפו היום בוויכוח. אנשי ה' ימין מצטיינים לא פעם בפאתוס לאומי, אך חסר להם בצורה מוזרה כל פאתוס סוציאלי.

מי שיוודע מה מצבה של מישפחה של אדם שנפגע בתאונת-דרכים, שחברת הביטוח מושכת אותה באף במשך שנים, לפעמים מתוך חשבון ציני שהאלמנה תצטרך להיכנע בסופו של דבר לפשרה מבישה מפני שאין לה אמצעי-קיום — מי שנתקל, ולוא פעם אחת, במיקרה כזה — איך הוא יכול לדבר בקלות-דעת כזאת על הצעת-חוק זו, כאילו שכרם של כמה עורכי-דין חשוב יותר מאשר הזכויות של רבבות נפגעי תאונות-דרכים בארץ?

דרשתי שהצעת-החוק תחול גם על נזקי-רכוש (ולא רק על נזקי-גוף), ושהתשלומים עבור הנזקים ועבור אובדן השכר יהיו הרבה יותר גדולים מכפי שקבעה הצעת-החוק.

בעוד שסיעות-הימין הצביעו נגד הצעת-החוק, הצ' ביעה סיעתנו בעדה, והיא עברה לוועדה. דרשתי שזו תעבור בפרה ותביא את החוק לאישור סופי עוד ב' כנסת הזאת, בישיבת-פרגה מיוחדת. שר-המישפטים הצ' טרף, בנאום-התשובה שלה, לדרישתי זו.

שעשו הון מתביעות-נזקים. בראש הזועקים נגד הצעת-החוק עמדו עורך-הדין שמואל תמיר ועורך-הדין דוב מילמן.

אורי אבנרי: לחוק זה יש שני אבות: אבא טוב ואבא רע.

נדמה לי שהאבא הטוב הוא שר-המישפטים, והאבא הרע הוא שר-האוצר. מבחינת העיקרון המישפטי יש פה צעד מהפכני, חיובי וגדול קדימה. אבל הסעיפים הכלכליים פוגמים קשה במיבנה החוק.

העיקרון שנפגע בתאונת-דרכים חייב לקבל פיצוי, בלי כל קשר לשאלה מי אשם, הוא עיקרון חשוב מאין כמוהו.

כדי מי שנוהג ברכב יודע כי עניין האשמה בתאונת-דרכים הוא לעיתים קרובות מאוד פיקציה גרידא, ובתי-המישפט היו פוסקים לא פעם פסקי-דין בלתי-צודקים נגד נהגים, כדי להבטיח את זכויות הנפגעים.

אני סבור שבחלק גדול מתאונות-הדרכים, אולי ברובן, אין בכלל עניין של אשמה. יש צירוף טראגי של נסיבות. הוצאת כל עניין האשמה מבעיית הפיצויים היא דבר חשוב ביותר.

היום טענו רבים שהם אבות הרעיון הזה. אינני רוצה לטעון זאת. אני רק רוצה לומר שמאז יומי הראשון בכנסת דורש אני את הגשמת הרעיון הזה. היועץ

פיסגה בציריך לפני חצי שנה. שם, בנור
כחות ספיר, ניצח רסקין נצחון קטן:
הוא הצליח להכניס לחברה את מקורביו
מישראל, רובינשטיין ופילץ, שקנו כל
אחד מניה במיליון דולר. כאשר סירב
ספיר להכריע בשאלת המנכ"לות, ניסה
אגמון לגייס לחברה משקיעים נוספים:
סמואל בראון מברלין ואליהקבארטים
ממינכן, יעקב גלאזמן, לגלאזמן הבטיח
מי שהבטיח כי יהיה נשיא החברה הר
חדשה. ואילו לפאלוך ובראון, אנשי הר
עסקים הקשוחים, ניתן פתיון אחר: הוב
טחה להם מתת חנם עלידי הקצאה
שטחי קרקע יקרים במחיר אפסי.

לפני כחצי שנה נתן מינהל מקרקעי
ישראל לאריה פאלוך, בתנאי חכירה ל-99
שנה, את שטח מחנה שנלר בירושלים
שהיה תפוס עלידי צה"ל. על השטח
היו קופצים רבים. זהו למעשה השטח
הגדול (35 דונם) הפנוי האחרון בירושלים,
וכל מי שיקבלו ירוויח כסף רב. גם ישראל
לון של רסקין רצתה בשטח, אולם מינהל-
מקרקעי ישראל קיבל מיכתב ממישרד
האוצר המורה לו לתת את השטח ללא
מיכרו לאריה פאלוך.

אילו היה פאלוך נאלץ להתחרות על
רכישת השטח במיכרו, כפי שהחוק מחייב,
היה נאלץ לשלם את השיווי האמיתי
שהוא כמיליון לירות לדונם. אולם הר
מיכתב של מישרד האוצר, שאגמון הוא
מנכ"ל, איפשר לו לקבל את השטח ללא
מיכרו במחיר של 5.5 מיליון לירות במקום
35 מיליון לירות. זוהי מתנת חנם של
30 מיליון לירות לפחות.

20 מיליון ל"י

ממשלם המיסים

לא די בזה, אלא שמקורות במערכת
הביטחון מסרו כי העברת מחנה צה"ל
מן המקום והקמת בסיס אחר תעלה למשלם
המיסים 20 מיליון לירות נוספות לפחות.
לא די שהאוצר ויתר על 30 מיליון
לירות, אלא שישלם עוד 20 מיליון לירות
כדי שפאלוך יקבל מתנה של 30 מיליון
לירות לפחות.

באותו זמן ניסה האוצר גם לממש את
ההבטחה לסמואל בראון, לתת לו את
השטח של מחנה צבאי בלב גבעתיים,
המשתרע על פני 100 דונם. אולם הסערה
שקמה סביב מחנה שנלר מנעה מימוש
ההבטחה לבראון. בראון הגרע הודיע על
פרישתו מן החברה החדשה. מחנה רסקין
החל אז במערכה נגד מינוי אליהקבארטים
גלאזמן לתפקיד ייצוגי בחברה. כאשר
נודע הדבר לגלאזמן, פרש אף הוא מן
החברה.

מסע

שמועות

ב תגובה, הפיץ מחנה אגמון שמועות
כי רסקין קיבל מתנה מקוני הילטון,
מכונת אלפא רומיאו, ספורט. רסקין עצמו
הוכיח לספיר כי קנה את המכונת ביושר,
מכספים שקיבל ממכירת מכונתו הקודמת.
ומהלואה בנקאית רגילה. מחנה אגמון
גייס אז את ידידיו בעתונות למסע לסגירת
ישראל, בנימוק כי מכירת דירות ל-
תושבי-חוץ גורמת לאינפלציה.

אולם אגמון ניצב בפני בעיה אחרת:
כיצד יעבור מתפקידו באוצר לתפקיד ב-
חברה החדשה, כאשר קיים חוק הצינון
(1969) האוסר על פקיד ממשלתי לעשות
צעד כזה? הפתרון שנמצא, עליו מרמו
דינשטיין בתשובתו בכנסת: החוק אוסר
על מעבר לחברה קיימת, אולם לא ל-
מעבר לחברה בתהליכי הקמה. אין מניעה
כי תהליכי ההקמה של החברה החדשה
יימשכו שנתיים עד חום תקופת הצינון.

בשלב זה לא ברור מי ינצח. אולם ל-
משלם המיסים אין הדבר משנה. במאבק
בין נערי ספיר, המתחרים ביניהם מי
יעניק נתחים שמנים יותר מנכסי האומה
לגרמנים שלו, מפסיד רק האוצר. המחנות
שמקבלים בעלי ההון הגרמנים, נלקחות
מכיסו שלו.

צח וענוג
יהיה עור גופך
בעזרת

דפילטור

הקרם הקוסמטי המושלם
להסרת שיער מיותר

נוח לשמוש השפעתו ארוכת טווח
אינו מכאיב

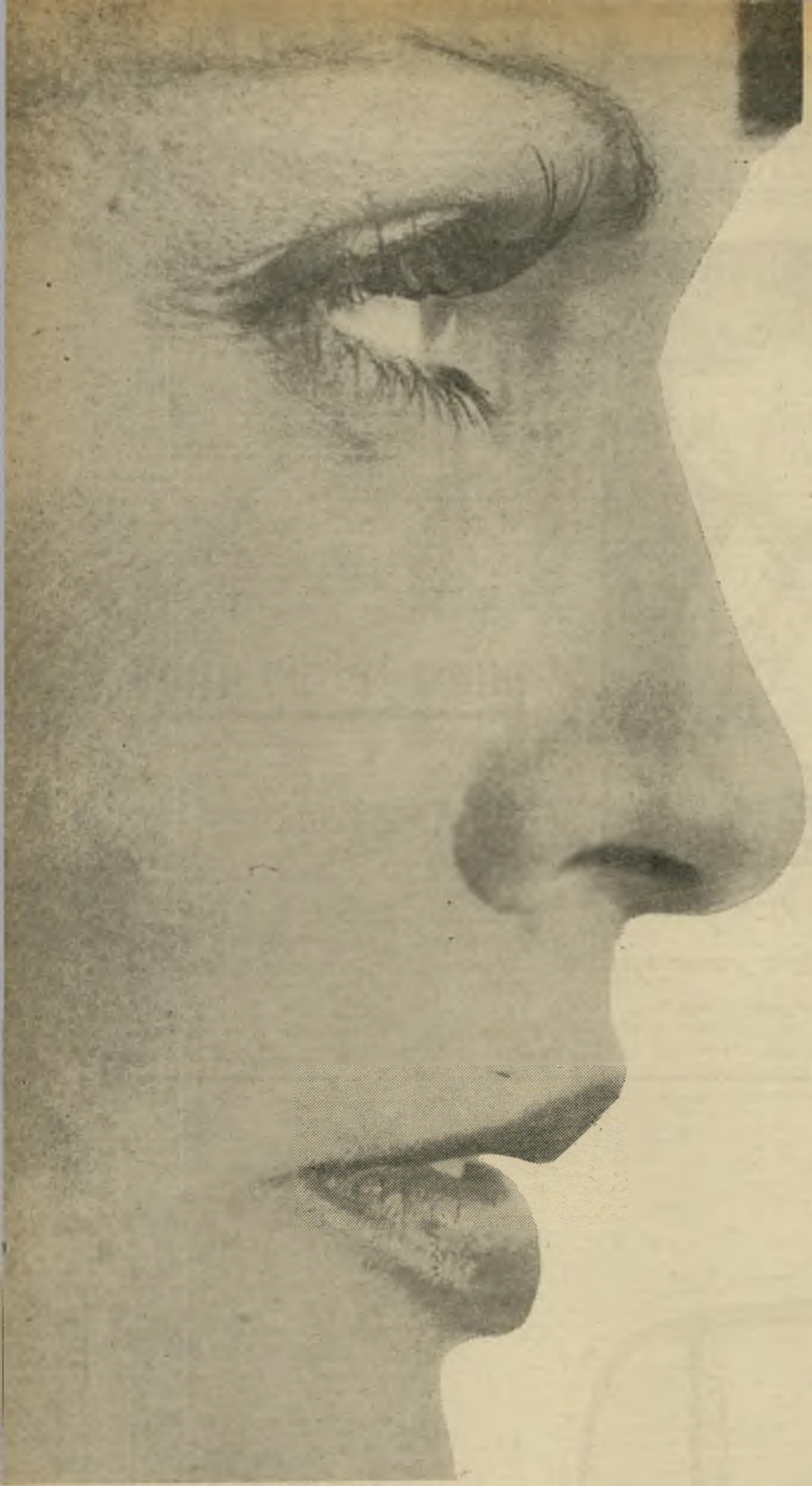
דפילטור מוצר צמרת נוסף של "וולה"

מכירת חיסול - עודפי יצוא!!
של מכנסי "ליברטי" UNISEX

הנחות ללא תקדים!!
ימים ספורים בלבד!!

מחסני ביהח"ר, "ליברטי" בע"מ רח' הס 9 (ע"י מוגרבי) תל-אביב

בין השעות 12.00-18.00 בלבד!

המועמדות הסופיות

4

רונית מקובר

למועמדת מיספר 4 בתחרות מלכת המים של העולם הזה, רונית מקובר, הולך הכל בקלות: כבר בגן הילדים היתה חביבת הגנות, בעממי תלמידה מצטיינת ובתיכון יפהפיית הכיתה. חביבת הוריה ושני אחיה המבוגרים ממנה, שיער שטיני, עיניים כחולות, גוף 173 ס"מ, אומרת על הוריה: "הם

מלכת המים

1973

מטעם

העולם הזה

מווה

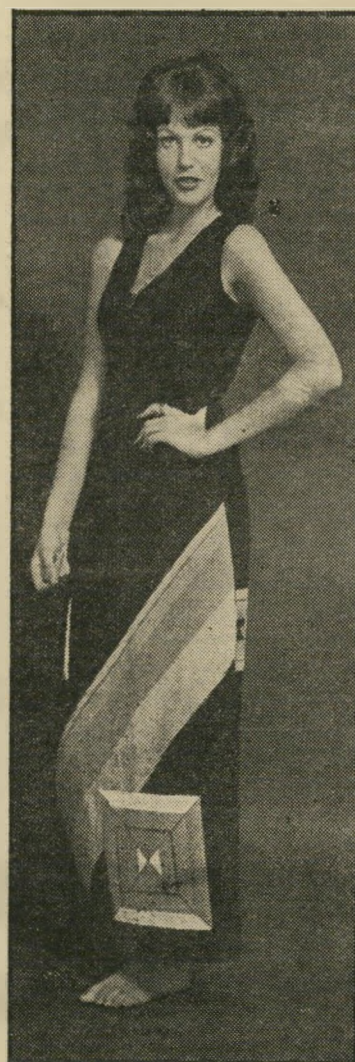
MÖVE

בחסות

מווה-אפנה
לכל שעה!

בת תפנוקים

החברים הכי טובים שלי. כמעט על כל דבר אני מתייעצת איתם." וזה בכלל לא פלא. איפה מוצאים היום אמא שי מגישה ארוחת-בוקר לבתה במיטה? רונית בחורה עסוקה מאוד: מלבד לימודים בשמינית, היא מצאה זמן ללמוד טיפוח חן ודוגמנות אצל לאה פלטשר, מתכוננת ללמוד מישפטים באוניברסיטה. "אבל קודם אסע לטיול באירופה", היא אומרת. "ההורים שולחים אותי." ועד התחלת לימודי המישפטים היא מוצאת גם זמן לשחייה ולבילוי בשפת הים והשתתפות פעילה בחוג דרמטי.

מבט לעתיד

משתקף מעיניה של רונית מקובר המאופרת בתכשירי הלנה רובינשטיין, החברה המאפרת את כל המועמדות בתחרות מלכת המים. רונית, בתו של עובד חברת דן, אחות לשני אחים מבוגרים ממנה.

בשפת הים

בולטת המועמדת מיספר 4 בתחרות מלכת המים 1973, המופיעה לרצחה כשעטרה מטופל בתכשירי וולה. בתמונה מימין מדגימה רונית מקובר, הלומדת בשמינית תיכון ומתכוננת להמשיך ללמוד מישפטים באוניברסיטה, חלוק ארוך של חברת מווה.

מגבוה

משקיפה רונית מקובר, הלבושה בתלבושת הרישמית של המועמדות: מכנסי ליי וחולצת אומן. על הצלם שצילם אותה מזווית נמוכה, רונית בת ה-17 וחצי, עולה לכיתה השמינית בתיכון. נבחרה לנסיכת הים התיכון.

(המשך מעמוד 30)

בשיטה הנוכחית, יש השפעה מוקדמת לרמטכ"ל ה- יוצא, השפעה מכרעת לשרה-ביטחון, ומישקל רב ל- הסכמה בין ראש-הממשלה וכמה שרים. שיטה זו נתנה לצה"ל כמה רמטכ"לים מצטיינים, וכמה פחות מצטיינים, אבל בשנת ה'כ"ה של המדינה, אחרי שקם במדינה דור שלם שעבר את צה"ל והרואה את בעיותיו ללא מליצות נבובות, אפשר לדרוש נוהל חקין וסדיר יותר, ובעיקר נוהל המבטיח שיחרור המינני מהשפעות פוליטיות- מילגתיות.

אין להשאיר את העניין בידי איש אחד או שניים. אחד הפיתרונות הוא להקים פוֹרְטֶפּוֹף מועצת־ביטחון ממזכרת, כפי שקיימת במדינות המוקרטיות רבות, לרבות ארצות־הברית. מועצה זאת, המורכבת מן הנוגעים במישרין לעניני הביטחון, תכונן שיטה טובה — טובה דמוקרטית וטובה לביטחון — לקביעת דרכי הקידום של קצונים בכירים, תוך מניעת כל השד וכל השש מפני אינטריגות במקום הרגיש ביותר במדינה.

המועצה תכניח שהרמטכ"ל יהיה האיש המתאים ביותר, אדם שנישוריו והשקפותיו המיקצועיות נבדקו היטב ילגופם לפני המינוי — ולא דווקא האדם הנוח ביותר לשילטון.

ממזנה לענייני ביטחון

שאלת ההנחייה הדמוקרטית של מערכת הביטחון היא חשובה ואקטואלית. לא פחות חשובה ואקטואלית שאלת הביקורת הדמוקרטית עליה.

האמת הפשוטה היא שהכנסת אינה קיימת, בבל הנוגע למיקומה על מערכת זו.

היא התפטרה ממנו מתפקיד חיוני זה, ומסרה אותו לוועדת החקירה הביטחון. ועדה זו, שאין בה אופוזיציה, בינוה באופן בלעדי מפי שהביטחון ושלוחיה. אלה לא ידע עצמאי. אלה לא כל אסדרות להצטייד במידע בלתי-תלוי. זוהי ביקורת ללא ענינים וללא ידיים. עיתון נאים ברים יודעים ומשעמים יותר מחברי הוועדה.

מסופקני אם הוועדה ידעה, למשל, אף שמץ מן המידע שמסרתי זה עתה לכנסת.

אני מעלה לדיון הצעה שכבר השמעתי אותה מעל
דוכן זה: שהכנסת תאמץ לעצמה את השיטה שנתקבלה

עלידי הבונדסטאג הגרמני, אחרי הלך המר והגורא של הרפובליקה הוויימארים.

באופן מעשי: אני מציע שהכנסת תמנה ממונה-לענייני-ביטחון, אישיות בכירה שתפעל

האזרח אריק שרון מנשק ידידה

ממערב הכנסת, במעמד דומה לזה של מבקר-המדינה.

אני מציע שהממונה יקבל את הסמכות הבלתי-
מוגבלת לקבל כל מידע על הנעשה במערכת הביטחון,
תוך מגע ישיר ובלתי-אמצעי עם כל הדרגים, משר-

הביטחון ועד לטוראי בשדה. יסירנוא ביחידות, יעיק
 נא במימכים, יראייןא את הנוגעים בדבר.
 אני מציע שהממונה ידוה במישרין לכנסת, לוועדת
 החקירה וביטחון או לוועדת ביטחון מיוחדת (הגיע הזמן
 להפריד בין ביטחון וחץ — שני שטחים שונים לחלוטין!)
 על מימצאיו. יעוררנא חקירות מטעם הכנסת, וידאג
 לכך שביתאבהחרים הריבוני יהיה מעודכן לגבי הגעשה
 במערכת הביטחון. שיהיה, כמו שאומרים, "בעניינים".
 הדבר חשוב שבעתים נוכח העובדה המצעלת והמדאיגה
 שכמה פרשיות שגודעו לאחרונה מעידות שנגע השחיתות
 דרר, פה ושם, גם לצה"ל עצמו.

אני מציע לכנסת לדון בצורה שתמצא לראויה, בנסיבות פרישתו של האדוק אריק שרון מכה"ל, ותשמע דברים מפי — ושתוך כדי כך תדון בהשלכות רחבות יותר של פרישה זו לגבי פדרייסור במדינה ובצה"ל.

ההמשך דמה לקומדיה גרועה. משה דיין, שבמשך כל הנאום הפגין עוינות קיצונית, עשה העוויות בפניו, שכב על כיסאו בפרוה מופגנת של אייכמפניות צברית, הסתכל בתיקרה והציג הצגות דומות, קם, עלה לדור כן ואמר:

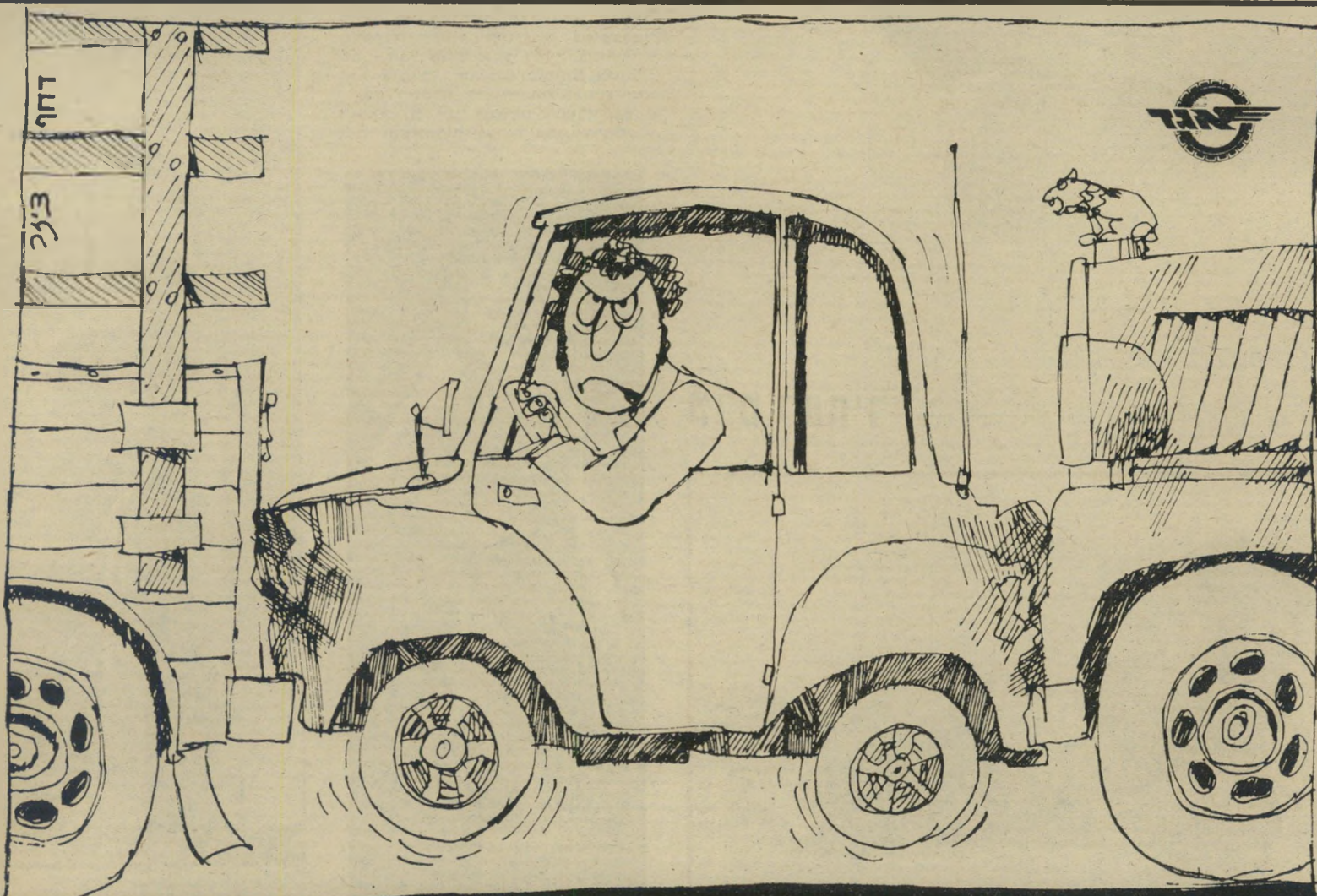
שְׂרֵי־בִיטְחוֹן מִשֶּׁהָ דִּיּוֹן: אֲדוֹנֵי הַיּוֹשֵׁב־רֹאשׁ, כִּנְסַת נִכְבְּדָה, שִׁמְעַתֶּם אֶת הַצַּעֲתוֹ שֶׁל חֲבֵר־הַכִּנְסַת אֲוִרִי אֲבִנְרִי — דּוֹנֵמָאוֹת וְהַסְבִּירִים מְפוֹרָשִׁים מְדוּעַ צִירִךְ לָדוֹן בַּהֲצָעָה זוֹ. לֵיִסוֹר הַהִסְבָּרִים שִׁמְעַתֶּם, אֲנִי מַצִּיעַ לֹא לָדוֹן וּלְהוֹרִיד אֶת הַהֲצָעָה מִסְדֵּר־שִׁמּוֹס.

זה היה הכל. היתה זאת התגרות חוצפנית בכנסת — סירוב מוחלט של השר להסביר לבית-הנבחרים מה קרה, ולדווח לכנסת על עניין מרכזי.

איך הגיבה הכנסת? היא צחקה בטוב-לב, כאב למראה תעלוליו של צבר חמוד ועוקצני. ואחר-כך הוֹ-
רִידה את העניין מסדר-היום.

דבר נדיר הוא שאף ח"כ אחד אינו מציע להעביר לועדה הצעה שהועמדה לדיון. זוהי הזדמנות מבורכת להשמיע נאום „חינם“, ואכן, שמואל תמיר קפץ על ההמלצה ונרשם מראש (כל הנרשם ראשון זוכה). אבל כשהגיע המועד, אחרי דברי דיון, נסתבר כי תמיר מחק את שמו בשקט. גם הוא לא העז להתגרות בדיון ולעורר עיניו את רוגזו. הוא הצביע בעד הורדת העניין מסדרהיום.

וכך הצביעה הכנסת פה אחד — כשרק ידי הבו-
דדה הורמה למען דיון בעניין ביטחוני מרכזי זה.

המחלקה לחסי ציבור
מגד

קשה לנהוג בכביש עמוס - להבא סע באוטובוס

מי אמר שיש משבר בענף הקולנוע בארץ? בתל-אביב בכל אופן אין. אחרת אי אפשר להסביר בצורה הגיונית מה בדיוק מתרחש בימים אלה.

מה שמתרחש הוא שתוך הזמן הקרוב ביותר, אולי כבר בחודש אוגוסט, עומדים שלושה בתי-קולנוע חדשים לפתוח שעריהם בפני הקהל הרחב.

על אחד יודע כבר בוודאות. שמו יהיה אורדן. אין זה קולנוע חדש ממש, אלא ישן שהשתפץ. באולם הישן של קולנוע דן ברחוב הירקון, אשר שימש במשך שנים ארוכות אכסניה לסרטים סוג ד', מעשיות אורסוס ומאציסטטה, מערבונים בפרוסה ור עלילות גאנגסטרים עייפות, עומד אורדן ורדימון, מנהל תכלת, לנסות יוזמה חדשה. ב־5 לאוגוסט הוא יחנך את העידן החדש של האולם עם פריץ החתול, הסרט המצוייר הנוער, וזאת, כהתחלה לסדרה של סרטים אמנותיים, אשר, כך מקווים, ישנו את החתך הכללי של הקהל המבקר במקום.

קצת יותר למטה, אל חוף הים ממש, מסתיימות עבודות האיפור האחרונות ל־אולם ירון ז"ל, שהוא גם קריטריון ז"ל. בקרוב במהרה בימינו יהיה שם במקום אולם אחד, שניים.

האחד הוא הקודם, בשמלות חדשות לגמרי, שלא יעוררו עוד בחילה בצופה כבר מן הרגע שרגלו תדרוך שם; השני, מתחתיו, יהיה אולם קטן, שגם הוא, כי אורדן, בעל כוונות אמנותיות גרידא.

האפטרופסים על מיבצע זה הם סירטי נוח, חברתו של מנחם גולן, שעשתה כבר מלאכה דומה באורדן ז"ל, שהיה לאורדן. יוזמה זו מבורכת באופן מיוחד, בעיקר משום שכמה מבתי-הקולנוע שהיו פחות או יותר מכובדים עד לאחרונה הופכים בהתמדה לביבוי-שופכין, שהמידרות לפני כניסתם מרפודות בשאריות של פיצות, גלידות מעוכות ועוד זבלים למיניהם, ואילו האולמות עצמם מלאים בקבוקים מתגלגלים, בהמות מגהקות ושאר המרכיזים בים המטגלים להמאס את הקולנוע אפילו על האוהד המושבע ביותר.

תדריך

תל-אביב

*** סוד הקסם הבורגני (תכלת, צרפת) — לואיס בוניואל לועג לבורגנות ומתעלל בה בהנאה רבה, אבל גם הוא מוכרח להודות שבסופו של דבר, איש אינו יכול למעמד הבורגני השאנן, המתעלם מכל הסובב אותו וצועד הלאה בשלווה.

*** סיפורי קאנטרבורי (מוג' רב, איטליה) — האיולת האנושית בכל מערומיה, בסרט של פאזולוני, לפי היצירה הקלאסית של צ'וסר. עדיני הנפש יקבלו ממרמורת, אחרים יצחקו בפה מלא.

*** סיוארד ורוואלי (צפון, צרפת) — אשה מודרנית נקרעת בין שני גברים: אחד נמרץ, המוני, מצליח ויחד עם זאת בעל קסם אישי רב, השני צייר חולמני של סדרת ציור פופ. בימיו רגיש ומישחק משכנע את סמי פריי, רומי שניידר ור במיוחד איור מונטאן.

ירושלים

*** הבהונרי עם הנעה השחור (אורגיל, צרפת) — קומדיית ריגול מטורפת בה מחבלים שירותי הביון הר צרפתיים זה בזה, והכל חג מסביב ל־מוסיקאי תמהוני אחד, שאינו יודע כלל למה הוא גורם, משעשע.

*** הסנדרק (סמדר, ארצות-הברית) — הלהיט הגדול של הקולנוע הביא ברכה רבה לא רק לעושי, אלא גם למאפיה שלא זכתה למיבצע יחסי ציבור כזה מאז סייעה לאמריקאים לנחות בסיציליה, בי מילחמת העולם השנייה.

חיפה

*** כי מה שרצית לדעת עי המין והא העזת השאזי (אורגיל, ארצות-הברית) — וודי אלן משתמש ב־סיפור של דוקטור רובן להמחשת בעיות מיניות של האדם, מוויית סאטירית, לא כל הקטעים מוצלחים באותה המידה, אבל כמה מהם מצחיקים באמת.

הגנב

הנוקסים

הגנב שבא לסעוד (פאר, אר-צות-הברית) — זהו סרט בלתי מוסרי בהחלט. כשמדברים על רוב ביו-הוד, מתכוונים בדרך-כלל לאחד שגונב מהעשירים ונוֹ-תן לעניים. זה קצת מוסרי, נניח. אבל לדבר על אחד שגונב מן העשירים ונותן לעצמו, זה כבר פחות מוסרי. אמנם הוא באמת גנב מקסים, חמוד, פיקח וכשרוני מאוד (ראינו אוניל) ועם בקיאות כזו בהגיונם של הבורגנים העשירים הוא היה יכול להיות בקלות אחד מהם — אבל אחרי הכל, להיות שודד ולהצליח להימלט! לא בדיוק חינוכי.

לוא היה זה סרט רציני, ואם היה בכך שמץ של אמת יומיומית אפורה, אפשר היה לאסור אותו, בטענה שהוא עלול להשחית בני-נוער. אבל מאחר וכל הסיפור קליל ומ־בדח, ולרגע לא אמיתי — יכול הקהל ליהנות למשך שעה תיים למראה העשירים הנפוחים העוברים על תקנות מס־הכנסה כשהם מפרפרים מפחד למראה סחטן צעיר ומוכשר.

ואם הצדק החברתי והמישפט האזרחי אינם יכולים להדיק אותם — בא הגנב המקסים ומכה בהם, בדיוק ברגע שהם מתעלסים עם איזו פילוש באורגיה נוצצת. וכאשר הגנב פועל בשיתוף-פעולה עם יפהפיה נוכלת ופיקחית כמו ז'קלין ביסט — הרי שהשניים מחפים על

אוניל: פשע ללא עונש

כל מעשי-השטות שלהם באהבה אמיתית. אמנם כמה שוטרים חטפו מכות, ובלש צדיק אחד כמעט יצא מדעתו, אבל אין חשש — זה רק מישחק בשוט־רים וגנבים, ומישחק כזה בריא לפעמים, אם לחתחשב בי דעתם של פסיכולוגים.

השוד

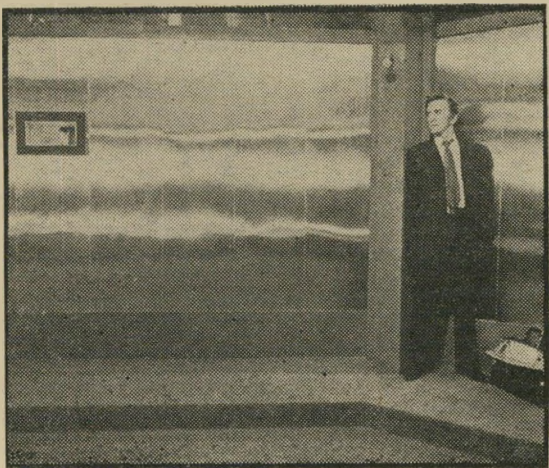
האחרון

גבר עם כבוד (אסתר, תל-אביב, איטליה-גרמניה) — עוד אחד מפלאי הקורודוקציה המודרנית: כוכב אמריקאי ממוצא רוסי (קירק דאגלס), כר כבת ברזילאית (פלורנדה בולקן) וכוכב איטלקי (ג'וליאנו ג'מה) מופיעים יחד בסרט איטלקי המצולם בגרמניה. הסיפור: פורץ-נוצץ, המתמחה בקופות שאי אפשר ל־פצחן, משתחרר משלוש שנות מאסר. סנדק קטן של חי עולם התחתון בהמבורג מציע לו לבצע שוד נועז. הפורץ מסרב לשותף פעולה, אולם מאוחר יותר מחליט לבצע את השוד בכוחות עצמו, כשהוא נעזר רק בלולין קרקס ובי אשתו, שאינה מתלהבת מן הרעיון.

העלילה אינה בנויה בצורה המושלמת ביותר. לא פעם הופכת סטייה מן הסיפור למעשה בפני עצמו. על מיבנה תומיות בכלל אין מה להרחיב את הדיבור: הגנב המ־תוחכם המתכנן תמיד את השוד הנועז האחרון — הרוצה בעל, לא מכתבים מן הכלא — הידני קלי-הדעת — כל אל הטיפוסים סטנדרטיים בסינרטי-פשע.

אשר למעשה השוד עצמו, אם כי מתקבל הרושם שהוא מאוד מבריק, ומשתמשים בו בכל מיני טריקים מבריקים — חובה להודות שקצת קשה להבין מה התפקיד של כל טריק וטריק.

אבל יש בסרט מידוך מכוניות ארוך ופראי, לפי כל הכללים, כאשר בסצנה אחת מצטרפת אפילו מכונית של־

דאגלס: טריקים מבריקים

שית לרדיפה, לא בצורה המקובלת, אלא רכובה על גגה של אחת משתי המשתתפות העיקריות. ויש כמה התי-נגשויות סוערות ביותר, באגרופים שלופים, בהן מחלקים חבטות שחיו מרדמות שור בריא — אבל מה זה כבר שור בריא בחשואה לכוכב קולנוע. בקיצור, לא משעמם.

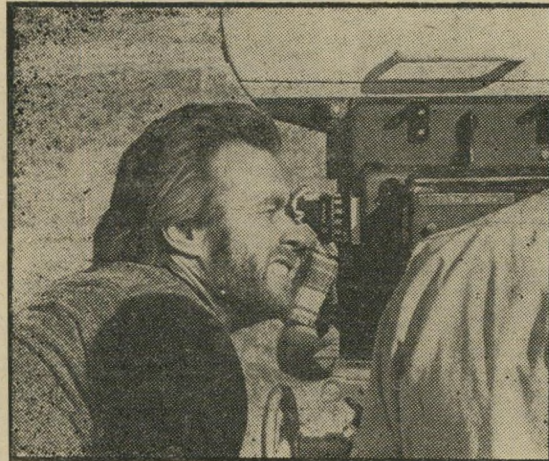
המלאך

הנוקם

עיר ושמה גהינום (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — בי-סירטו השני כבמאי, חוזר קלינט איסטוד לדמות שפירסמה אותו ברחבי העולם — האק־דוחן ללא-שם, הנוחת על עיירה נידחת, משליט בה סדר ביד רמה כאילו היה התגלמות מחודשת של המלאך גבי-ריאל, על סוס הפעם.

זה מה שהוא עשה בבעד חופן דולרים, וזה מה שהוא עושה שוב הפעם, בסיגנון דומה למדי. הפעם הוא מגיע לעיירה הסובלת מאשמה קולקטיבית של חיסול השריף הקודם שלה, ומעניש את הרוצחים ואת אלה שניצבו מהצד והשקיפו. איך נודע דבר הפשע לאל־מוני הכל־יכול — מה הסיבה שלו לנקום פשע זה — ועוד כל מיני פרטים — אינם ברורים במיוחד. אשר למקור ריות הרעיון עצמו, הרי המערבון האיטלקי של ליאונה היה כבר בעצמו חיקוי (של יוגיימבו היפני) — אז מה כבר אפשר לדרוש מחיקוי של חיקוי?

העיקר, כנראה, בעיני איסטוד, הוא הבשורה שיש לו להביא לקהל. זו אומרת שכולם נוכלים, המתחלקים לנוכלים סאדיסטים ולנוכלים פחדנים. ואם יש כבר איזה שרידים הגונים, הם נוקטים למחלל מקצועי שגון עליות. גם את הנשים מחלק איסטוד לשני סוגים. זוללות גברים נימפומניות, צבועות וחסרות-מצפון, ולעומתם השתי-

איסטוד: מצלמה + אקדח

קניות והמבינות. המשותף בין שני הסוגים, שהם משתח־וים באותה מידה בפני כוח-הגברא הכל־יכול של הגיבור. אם להתעלם מהרעיונות העמוקים, צריך לומר שכ־במאי בונה איסטוד היטב את המתח, למד יפה מרוב, דון סיגל, את ערכה של עריכה דינמית בקיטעי פעילות. וזה בהחלט מספיק למעריצי איסטוד.

האם את מנשקת בפה פתוח או סגור?

פרסום מלך

KISS ME הינה משחת שיניים שקופה. כחולה טעמה מנטה והיא מיוצרת ממיטב המרכיבים הרפואיים.
KISS ME תעניק לך נשימה רעננה ושיניים בריאות. כשתנשקי בפעם הבאה - חשבי על **KISS ME**.

לומר את האמת - לנו זה לא משנה. או מעונינים רק לתת לך ולפיך תחושה נעימה ורעננה. או מעונינים שגם ברגעים הקרובים. הקרובים באמת לא תחושי במבוכה בגלל נשימתך או שיניך. למעןך פיתחנו וייצרנו משחת שיניים מהפכנית **KISS ME**.

עץ הזית

משחת השיניים
KISS ME
מחירה
1.65 ל"י
בלבד

KISS ME משחת השיניים השקופה - הכחולה, מעתה להשיג בכל הארץ!

קנדה מתחתנת

עם דיילת אל-על היפהפיה קטי קנדה (24).
היו להם לא מעט עליות וירידות ברומן שלהם, ולפני זמן קצר האמינו ידידיהם שהכול ביניהם נגמר.
אבל סוף טוב — הכול טוב, והשבוע הודיעו השניים על אירושיהם. ואם לא

בציור הכול הולך לפי האופנה.
אז אחרי שהצייר מנחם גפן נשא במו"ט לאשה את כוכבת הקולנוע והטל-

קטי —

וויזיה דיאנה ריג, הסתיימה אופנת הרווקות בקרב ציירי ישראל.

המועמד הבא בתור לנישואים הוא צייר ישראלי לא פחות מפורסם מגפן — שמעון אבישר.

אבישר, המתגורר בדרך-כלל בפאריס ונו"דד על פני העולם, כשהוא מגיע לפעמים גם לישראל, ניהל רומן ארוך וממושך

— רשמעון

יעבור חתול שחור באמצע, הם אפילו יתחתנו בקרוב.
עוד מעט לא יישאר אפילו צייר ישראלי רווק אחד לרפואה.

הרומן החדש של חנן גולדבלט

של המלחין והמעבד דויד קריבושי, גרה איתו תקופה ארוכה בדירה משותפת.
היא עשתה זאת כמובן בארצות-הברית, שם היא מופיעה — לצידו של חנן —

— וחנן

גרי —

כזמרת בהצגה להיות עוד קיץ, לעבור עוד חורף. כי אם היתה עושה זאת בישראל, היא היתה שומעת על זה משהו מאמה.

שכן אמא עטרי איננה חסידה גדולה של כל המנהגים המודרניים האלה, ומחזיקה גדולה של אורחות המוסר והמסור רת שהביאה עימה המשפחה מתימן. מאליו מובן שאתם יכולים לתאר לכם גם מה היתה האמא אומרת, לוא היו מגיעות לאוזניה השמועות כי את הרור מן החדש שלה החלה גלי מנהלת עוד כשחנן היה נשוי לרונית.

אויש, אמא, מה את מבינה כבר.

חנן גולדבלט רק התאושש מגירוי שיו הטריים, זמן קצר לאחר נישואיו הטריים לרונית רונשטיין, וכבר הוא מנהל רומן חדש.

הוא עושה זאת עם גלי עטרי, אחת תן התינוקות של השחקנית יונה עטרי והקריינית שוש עטרי.
מה ייצא מהרומן קשה כמובן עדיין לדעת, בשלב מוקדם כזה — בייחוד כשחנן נושא כבר על כתפיו הצעירות שני גירויים — אבל שני המאובנים הצעירים מסתפקים בינתיים בהווה, אינם דואגים יותר מדי לעתיד.

האחות הקטנה היתה לפני כן ידידתו

ביקור הגברת הצעירה

כן, עוד אחד בשרשרת הביקורים הרבים שערכה אצלנו מאז שנשטה אותנו לטובת ארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות. הידועה יותר כארצות-הברית של אמריקה.

מאז ביקורה האחרון כאן, בו השאיר רה מאחריה כמות נכבדה של לבבות שבורים, הספיקה בתיה ללדת תינוקת חדשה, נוסף ל- שניים שכבר יש לה מזה כמה שנים, ואולם היא מגדלת בביתה הגדול בארצות-הברית.

אולם כשהיא תגיע לישראל, לא תיראו עליה שום סימן: "אני שוקלת רק 108 פאונד", דיווחה לי השבוע מעבר לים. המישים קילו, יעני, גרם יותר, גרם פחות, מה זה כבר משנה?

דהיינו — היא תמשיך להיות אותה פצצה שהיתה מאז ומעולם, ואם לשפוט לפי העבר, תשבור כאן שוב כמה לבבות נוספים, בטרם תחזור אל מעבר ל- ים, להיות מחדש עקרת-בית ואם ל- אפרוחיה הקטנים, אההממ...

לכל מעריציה של בתיה בנדיקט היפהפיה: לא תאמינו, אבל היא עומדת להגיע בקרוב מאוד לביקור בארץ.

סקוט, בתיה, אלכסנדרה ואנדריה

משנה חתיכה — משנה דיעה

דה שהיא ודני לא יעמדו כבר תחת החופה.
עצוב קצת — שלא תדעו מה זה להיות חבר ארבע שנים בלי שום סיכוי לחופה — אבל ככה זה.

והנה, רק נגמר הרומן בן ארבע השנים, ודני התחיל לצאת עם ג'ודי — השתנתה דעתו במהירות. מה שלא עורר שם, דהיינו, עושה החתיכה.

דורות, מצידה, חנכה גם היא רומן חדש, עם עלם נעים-הליכות בשם יוסי וירשנסקי.

מה דעתו של יוסי על מוסד הנישואין עדיין איננו יודעת. אבל באמת, אין צורך להקדים את המאוחר.

חתונה מפתיעה למדי, העומדת להת-חולל בקרוב, תהיה זו של הזמר דני ליטאני והשחקנית ג'ודי רונברג, המופיעה בהצגת לילי גם בתיאטרון העיר רוני בחיפה.

למה מפתיעה, אתם שואלים? נו באמת.

במשך ארבע שנים ארוכות היה דני החבר של דרורה חבקין. ידידותם ידעה מעלות ומורדות, כמו כל רומן יפה, אבל בסך-הכל היו השניים כמו זוג נשוי. כמו — אבל לא בדיוק. שכן, דני היה תמיד בדיעה — אותה השמיע בקול רם כל אימת שהנושא עלה — שהוא איננו מאמין במוסד הנישואין.

ומאחר שאמונה היא דבר חשוב, כידוע, ובני-אדם נוהגים לפעמים אפילו ליהרג על אמונתם, הכירה דרורה בעוב-

הפי אנד

ביום חמישי שעבר, חגג יגאל תו-מרקין הפי-אנד נוסף שלו.

כשיגאל עובד על איזה יצירה, הוא מתנזר בקפדנות ממשקה. מלבד מים, זאת אומרת, שכן הפסל חסון-הממדים אוהב מאוד לשתות, — מלבד מים, זאת אומרת — ויצירה ושתיה לא הולכות אצלו ביחד. וזה, למרות שהמשמיר צים טוענים שעבודותיו נראות כאילו הוא מעולם לא הפסיק לשתות.

אז ביום חמישי, גמר כנראה יגאל יצירה נוספת. הוא חגג אותה בשתייה קלה, שנמשכה נונס-טופ עד צהרי יום שישי, ושבהלכה חיסל, לדברי מקורות שישבו וניהלו רישום מדויק, שלושה בקבוקי ויסקי ו-78 פחיות בירה.

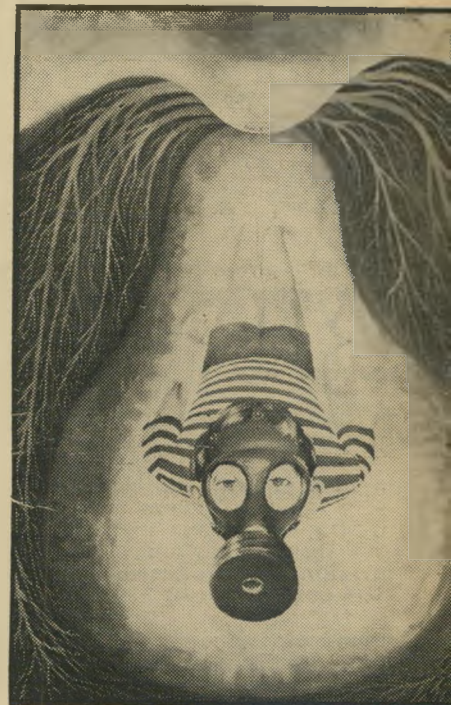

דני

מלחמת ששת הימים עשתה דברים שונים לאנשים שונים. היא הפכה רודפרי שלום לתוקפניים, לוחמים עזים לרודפרי

כמיהה *
למשמש —

תעשייה צבאית *
— את העבר —

שלום. את הפירסומי-הגרפיקאי מגחם חליף היא הפכה לצייר מתחיל. למראית-עין נידמה כאילו גרפיקה וציור הם תאומים. אך למעשה הם יכולים להיות רחוקים זה מזה. במקרה של מגחם חליף — רחוקים בשל יותר מ-20 שנות חיים. הילד שנולד ביוגוסלביה שלפני הכיבוש הנאצי נועד להיות צייר גדול. כך האמינו הוריו. אביו, שהיה נפח יהודי יחידי בעיר-שדה, עודד אותו בהתלהבות. אבל החיים לא זרמו לפי התיכנון, והיילד שנועד לגדולות הגיע כמו כולם ל-

* אדם מאחורי התייל כמה לפרפרים החופשיים.
* * * תינוק יוצא מרחם אמו חמוש ל-מלחמות.

מחנה ריכוז וההשמדה של הנאצים. בשנת 1945 חזר הילד בן ה-11 לעיר הולדתו. אחרי שעמד פנים-אל-פנים מול המוות. פגישות מזעזעות שאחרי המחנות. חיים במישטר קומוניסטי ועתיד מעורפל — והעליה לישראל.

בעיות הקליטה לא היו עניין כלכלי דווקא, כי אם נפשי. הצעיר שמצא עצמו עם עוד שני יוגוסלביים (אחד מהם הוא המעצב דן רייזנגר), בכיתה אחת ב-בצלאל, הקדיש את עיקר מאמציו ללשון, לא למיכחול: „עד היום אני זוכר את הנסיונות הנואשים שעשיתי להשתחרר מה-גלותיות שלי, ומהמבטא הזר. אני ואחד מחברי דיברנו אך ורק במיבטא תימני, כדי לעקור את המיבטא הזר ואת שורשיו. זה היה אחד מנסיונותי לטשטש את העבר.“ עברו כמה שנים נוספות של התאקלמות בקרב צברים נוקשים ופולחניים חברי-מנים, ואחרי-כך התברגות בתוך ישראל הממוסדת, כעורך גרפי של שבועון וכ-גרפיקאי במשרד פירסום עצמאי. הכול זרם על מי מנוחות: מנחם הקים בית, הוליד 4 ילדים, התפרנס בכבוד. הציור — כמחלת ילדות, נשכה.

ואז באה מלחמת ששת-הימים. ניוזכר חליף: „הייתי בטוח שאיהרג במלחמה הזו. משו פאטאלי ניקר בראשי כל העת ואמר לי, תראה חביבי, עברת בחיים הרבה, אבל זה יהיה הסוף שלך. ומה קרה? המלחמה עברה ולי אפילו לא הגיעו להשתתף בה. פשוט לא גייסו אותי. נש-ארתי בריא ושלם בגופי, אבל נפשי היתה חולה ומטורדת. כל מיני שאלות צצו במוחי ולא נתנו לי מנוח. הזהות היהודית נראתה לי עניין אבסורדי ללא הגיון. להיות עם נבחר, להיות יהודי עם כל זכרונות הי-השפלה ולהרגיש גא פתאום — ויחד עם זאת לרצות בשלום ולא להאמין שאכן יבוא אי-פעם. לרצות בשלום ולא להאמין שהאדם הגיע לבגרות מספקת כדי לבצעו. ואז, התחלתי לצייר. תחילה ציירתי את החייל התרוג שנישקו מוצב לידו כגליעד וקסדתו שלא הצליחה לשמור על ראשו מתמזגת בשירטוט שד-האם, שאף אהבתה לא יכלה להגן על הבן האחד מגורלו.“

את הציור הזה לא יראו בתערוכת הי-בכורה של מנחם חליף, בגלריה יפו-העתי-קה: זה היה התרגיל ששבר את גב הגמל. אחרי הסיון הראשון לעצב את הזכרונות, הלבטים והעזושים של ישראל-יהודי שעבר את השואה ואת ששת-הימים גם יחד, באו עשרות נסיונות. כולם גם יחד חזרו אל הרצון הישן לצייר.

ואכן, ציוריו של מנחם חליף נראים כי-עריכת חשבון עם אלוהים ועם כל התס-ביכים והניגודים שאלוהים זה הוריש באופן בלתי אמצעי לחלוטין לבן העם הנבחר. הם ציורי מחאה וזעקה.

ציור לדוגמה: חנינוך. דמות האב ושדי האם מלווים את ילד בחרדה — מה יהיה זה כשיגדל? „אלים“ עונה חליף בצער. „אלים כמו כל הילדים המשחקים בנושק-עצצוע, וגדלים כזאבים.“

מלחמה-שלום *
— ולשוב אליו —

* יונה ועורב קורעים עלי זיית.

ראיון בילעדי חסר תקדים ערב בואו לישראל

מאת

יונית מנור

„יש לך עשר דקות לשאול כל מה שאת רוצה.“

יונית מנור, כתבת העולם הזה העושה עתה בלונדון, ציפתה בדיוק למשהו כזה. אחרי הכל, כאשר את זוכה לראיון נדיר עם רודולף נוראייב — שכמעט ואיננו מעניק ראיונות — צריך להסתפק במה שהוא נותן. כמו שצריך להשלים עם הי-עובדה שהוא איחר בשעתיים.

משום כך, בעוד היא מרחיבה צעדיה כדי שלא לפגור אחרי ריחופו במעלה הי-מדרגות של בניין האופרה המלכותית, הגיבה הכתבת:

„עשר דקות — עם או בלי העלייה ב-מדרגות?“

רקון הבלט המפורסם ביותר בעולם זרק בה מבט קר, אחר התחייך. הקרח נשבר.

מדווחת הכתבת:

מקורב, שונה נוראייב הגדול מדמות האליל התמיר והיפהפה. הוא ממוצע-קור-מה, כמעט נמוך. בדרך כלל, הוא מפור-סם בהתנהגותו בבגדים יקרים ומשונים. הפעם, הופיע במכנסיים וחולצה פשוטים ונורמליים. רק לראשו חבש מין מיצנפת מוזהר, אותה הראה בגאווה לחבריו, שי-שחלפו בסמוך לנו בקפטריה של האופרה. זה, כאשר הוא יושב. כאשר הוא מהי-לך — ניכרות בו מיד — התכונות של קלילות מקסימה, השופעת עם זאת כוח פיזי רב, במידה שלא תיאמן בגוף רזה וקומפקטי כזה.

מאמו הטאטארית ירש רוזי את עצי-

ברחתי מרוסיה רק מכני שלא יכולתי להתכחח בה יתר נרקדן.

“

מות לחייו הגבוהות, ובעיניו נדלקת מדי פעם אש פראית. חבריו אומרים עליו שהוא „מנומס, חביב, אבל קר.“ אולם כאשר התבוננתי בו בשעת החזרה, לא ניתן היה לראות זאת: הוא היה נידודי-תי מאוד, הירבה להתבדח, כשפיספס קפיצה, הגיב: „זה בגלל פיטפוט-ההסרק שלי לפני החזרה.“ כשהוא מצביע לעברי. ואלה פיטפוט-ההסרק שהוא השמיע בי-אוזני, במהלך עשר הדקות שהפכו להרבה יותר מעשר דקות, ושנמשכו בחדר-ההלי-בשה של השחקן, לאחר החזרה:

אני חי כיום בהרגשה שחי עומדים להיגמר.

חייו של רקדן בלט הם קצרים. ואצלי — כל חייו הם הריקוד. משום כך, כשלא אוכל עוד לרקוד — יסתיימו חיי. לפני כמה שנים הציעו לי לעשות סרט על חייו של הרקדן ניוזנסקי. הייתי מוכן או לדחות הופעות לצורך ההסרטה. היום, לא הייתי עושה זאת. היום אני יודע ש-נותרו לי פחות ופחות שנים לרקוד, ואינני מוכן לוותר על הריקוד למען שום דבר אחר.

כן, צורם. הא. את המילה הזאת למדתי מחברים יהודים בארצות-הברית. אבל מי

נוראייב בחוף אילון, בעת ביי-קורו האחרון בישראל: „אינני מתעניין בפוליטיקה. אבוא לישראל, רק כדי לרקוד.“

הם גם למדתי שאשוב לחשוב על הצורם. כשהן תבואנה, הן תבואנה.

מלבד העבודה, לא קיים שום דבר אצלי. למרות שאני נחשב כיום לאחד הרקדנים הטובים בעולם, אני ממשיך ללי-מוד ריקוד כל הזמן. כל בוקר, בעשר וחצי, אני כבר לוקח שיעורים בבית-הספר לבלט שליד האופרה. יש עוד כלי-כך הרי-בה דברים שצריך ללמוד.

ב-12 אני רץ לחזרות, בניין האופרה. עד שתיים בערך. אחר אני חוזר לביתי הספר, עד חמש וחצי בערך. משם אני חוזר הביתה, אוכל ארוחת-צהריים וערב ביחד, והולך לתיאטרון. כל ערב אני הוי-לך לתיאטרון, וביום ראשון אני נח.

הסיפורים על מנהגי השתייה הנוראים שלי, ועל המסיבות המפורסמות עם שמות נוצצים מחוג הסילון, הם דברים בטלים. אני רוקד 48 שבועות בשנה. כשאני בי-חופשה, אני מנסה להתרפות מהמתח והי-מישמעת.

כל מה שאיכפת לי באמת בחיים — זה רק שהבמה והמוסיקה יהיו כמה שיותר טובים. תנאים מושלמים ממש אינם בנמי-צא. אפילו כשהמוסיקה, התאורה, וכל הי-אביזרים האחרים מושלמים — אני אף פעם לא מושלם.

בגלל הריקוד גם עזבתי את ברית-המור-עצות. אינני יצור פוליטי, ולא היתה שום מחאה חברתית או פוליטית בצעד זה. פשוט חשתי שהגעתי לשלב שאסור לי יותר להישאר במקום אחד. שאני מוכן לצאת כבר לעולם הגדול.

בברית-המועצות יכולתי לרקוד רק תפי-קידים מסוימים. וגם אותם רק בצורה שי-הכתיבו לי. בפוליטיקה אינני מבין, אך בריקוד כן. אני בעד כל מה שהוא בעד הריקוד, וגדל כל מה שנגדו.

א רק בפוליטיקה אינני מתעניין. אינני מקדיש שום זמן גם לשאר הי-אמנויות. מלבד התיאטרון כמובן.

התיאטרון הוא אמנות קרובה ומסייעת לריקוד, וכל רקדן חייב להיות בקי בתי-אטרון.

דבר נוסף שוויתרתי עליו למען הרי-קוד — הם חיי-מישפחה. גם בעתיד הקי-רוב אינני חושב להתחתן. זה פשוט לא יהיה הוגן כלפי האשה.

כן, היו לי כמה אהבות בחיים. אבל הי-ריקוד היה תמיד במקום הראשון, וזה יצר כמובן קונפליקטים. לדעתי, היא שילוב של כישי-הצלחה, לדעתי, היא מכיר בכך שהריקוד רון ושאפתנות. אני מכיר בכך שהריקוד הביא לי, מלבד סיפוק שאין דומה לו,

כתבת השלם הזה אובה לרקדן בלונדון - והוא שפך באזניה את לבו

גם חברים כמו מריה קאלאס, אונאסיס ווקלין, כסף רב. כשהייתי ילד, סבלנו לא פעם חרפת רעב. היום אני גר בשתי ד"ר רות יקרות, האחת בריצ'מונד, השנייה ב"מונטה-קארלו".
ואולי דווקא בגלל השיא שאיליו העפ"לתי, אני ער כיום יותר ויותר לסוף המחכה לי. לסוף הבלתי-ימנע, שיקרה כאשר א"בד את כוחי הפיו.

יום, בינתיים, הגיל הוא לא רק סכנה, אלא גם יתרון. אינני חושש מרקדנים צעירים שיתפסו את מקומי. להיפך. כשהתחלתי לרקוד במערב, לא היו הרבה רקדנים גברים. אני גא בעובדה שבמידה מסוימת הייתי אני מקור-השראה לרבים שהלכו בעקבותי.

רבים מהם הם רקדנים טובים בהחלט, אולם אינני חושש. הגיל פירושו ניסיון. וניסיון פירושו שליטה מושלמת יותר בר גופי. כשאני עולה על הבמה, אני יודע מייד איפה להכות כדי לתפוס את הקהל.

אני כיום בן 35 — גיל מבוגר לרקדן. למעשה התחלתי גם בגיל מבוגר, כך שאני יכול להרשות לעצמי לסיים גם בגיל מבוגר. נולדתי ברכבת, כשאמי ושלוש אחיותיו היו בדרך ללוולדיבוטסוק, לביקור אצל

הזוג המושלם
זוג הרקדנים המפורסמים, רודולף נוראייב ודיים מרגוט פונטיין, במסוט בו הגיעו לישראל. היתה זו פונטיין, רקדנית הבלט הבריתית המהוללת ביותר, שנתנה לנוראייב את ההזדמנות הראשונה בא"גליה, לאחר שנמלט מבריה"מ: "האנגלים החליטו שאני הטוב ביותר", אומר נוראייב.

"ח" עומדים להיגמד!"

חיל מהקלאסי. כי המודרני הוא רק התפתחות שלו.
הביקור שלי בישראל, באוגוסט, עם להקת-הבלט של האופרה המלכותית, יהיה כבר ביקורי השלישי בארץ. לא, אני מצטער לומר שאין כאן שום עניין של סימפטיה מיוחדת. פשוט, לאן שהלהקה הולכת, אני הולך איתה.
גם אין לי כל היכרות עם רקדנים ישראליים וריקוד ישראלי. אני זוכר, כש"הופעתי בניו-יורק, הופיעה שם גם להקת

אבי, שהיה אז פוליטרוק בצבא האדום. אחותי סיפרה לי שהיה זה בשעת חנייה. היא עזבה את הקרון לכמה רגעים, וכש"חזרה אסרו עליה אנשים להיכנס. כמה דקות אחר כך שמעה בכי של תינוק. זה הייתי אני.

את הבלט גיליתי בגיל שש, כשלכבוד השנה החדשה הלכנו להופעת בלט. למחרת, בגן-הילדים, ישבתי כל הבוקר וציירתי רקדנים. בצהריים, החלטתי שאני

עד היום אני ממשיך ללמוד לרקוד. כל יום אני לומד שעותיים.

בשל להופעה הראשונה שלי. למרות זאת, התוודעתי לבלט הקלאסי רק בגיל 15. המשפחה עקרה ממוסקווא לבשקיר, ושם סבלנו חרפת-רעב. הקצבת-החלם היומית למשפחה הסתכמה ב"300 גרם. כדי לעזור להתפרנס, מכרתי במשך היום מישתייה, ובערב רקדתי ריקודים עממיים.

השינוי קרה ביום שהרקדנית אודלטסובה ראתה אותי: "הרי נולדת לרקוד", היא אמרה לי. "ראתה תהיה המוכשר מכולם". האמנתי לה.

שנה אחרי זה, היא הודיעה לי שאין לה יותר מה ללמד אותי, ושלתת אותי למורה אחר. אבל אותו מורה התייחס אלי ב"יריבות וסירב לקבל אותי. בשענה ש"אודלטסובה הרסה אותי. החלטתי לנסוע למוסקווא, ללמוד שם בלט. אבל מחיר הכרטיס היה 200 רובל, בתוספת 200 רובל לדרך חזרה. במקרה שלא אתקבל. לא היה לנו הכסף הזה. המשפחה כולה השתכרה אז 500 רובל לחודש.

שנה לאחר מכן, הצלחתי להגיע ללנינגראד, ונתקבלתי לבית-הספר לבלט. הייתי אז בן 17, ונחשבתי לזקן מדי.

רודולף נוראייב

אני, לעומת זאת, גאוותן כלפי אנשים מסוימים, וצנוע כלפי אחרים.
מה פירוש בתיווג מושלמת. את שואלת? אני אסביר לך: זוהי רקדנית שמגיבה על הריקוד בצורה הטובה ביותר. שמזדהה במלואה עם הצורה שבה אני מפרש את הריקוד. שמעורה לחלוטין בתפקיד ובבן זוגה.

מלבד זה, צריכה להיות גם אהדה הדדית בין בני-הזוג כי הריקוד הוא דבר אישי. אינטימי. ביחוד הריקוד הקלאסי. ואפשר לבצע אותו כמו שצריך, רק בשיתוף-פעולה מקסימלי.
למרות עזרתה של מרגוט, היתה ההסי תגלות שלי למערב קשה. היה לי קשה להתרגל לאנגלים. הם דייקנים מאוד. אבל מאז חלפו 12 שנה, והם החליטו רוצה להבין באמת ריקוד, הוא חייב להתר

הרקדנים הצעירים אינם מכחישים אותי. הנסיון עדיף על הגיל הצעיר.

בת-שבע. אבל לא היתה לי הזדמנות לראות אותם.

ל, אינני מוכן לדבר על עניין הרקדנים היהודים בברית-המועצות, ש"ביקשו לצאת משם. מוטב לא לדבר על זה. לצערי, אין לי כל עמדה גם בנושא הסיכסוך הישראלי-ערבי. אני בא לישראל כי הציעו לי לרקוד שם, וזהו. אני מעוניין בריקוד, ורק בריקוד.

למה? קשה לי להסביר, למי שאיננו יודע מה זה ריקוד. נדמה לי שאם הייתי יודע לדבר על הריקוד — לא הייתי מסוגל לבצע אותו.
אני יודע רק שאני אדם מאוד מאוהב. מעולם לא הרגשתי שהפסדתי משהו ב"חיים. בגלל שהקדשתי את כל חיי רק לדבר אחד. מעולם לא הרגשתי שבגלל שהריקוד תופס את כל שעותי ועולמי, נמנע ממני ליהנות מעושרי, מפירסומי, כלל לא. אני יודע שזכיתי במשהו נדיר, שרוב בני-האדם לא זכו לו: כל-כך הרבה אנשים עוברים את כל חייהם בחיפוש אחרי אותו משהו שהם היו רוצים לעשות. ואילו אני, זכיתי כבר מהתחלה לדעת איך אני רוצה לבלות את חיי — והישגתי זאת.

העולם הזה

מלכודת

בדין

למישפטנית

רונית
אור

המיליונר הנתבע שלח את ידידו

לקיים יחסים עם המתמחה של השוכט,

כדי להוציא ממנה סודות המישפט